

*Артем Шевченко, Олена Родіна,
Ігор Лебедь, Ганна Кобиляцька*

*Книга
нам'яті
МВС*

*Національна поліція України.
Державна прикордонна
служба України*

*3-тє видання,
виправлене і доповнене*

Харків
«Фоліо»
2018

УДК 351.74(477)
К53

Упорядник
Олександр Красовицький

Художник-оформлювач
Валентина Карасик

К53 **Книга** пам'яті МВС. Національна поліція України. Державна прикордонна служба України / Артем Шевченко, Олена Родіна, Ігор Лебедь, Ганна Кобиляцька; упоряд. О. В. Красовицький; худож.-оформлювач В. М. Карасик. — 3-тє вид., виправл. і доп. — Харків : Фоліо, 2018. — 367 [1] с. : іл.

ISBN 978-966-03-8068-4.

Це книга-спогад про учасників антитерористичної операції на Сході України, які полягли за свободу та незалежність своєї держави. А саме, про загиблих під час виконання службових обов'язків правоохоронців батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення ГУ МВС та військовослужбовців ДПС України, які відстоювали честь і кордони своєї держави, а також про небойові втрати.

Кожному Герою присвячено окрему статтю, де указано відомості про дату і місце народження, обставини загибелі та місце поховання, нагородження й ушанування пам'яті. Крім того, наведено деякі світлини, подробиці з фронтового життя та смерті, спогади родичів, друзів, знайомих і товаришів по службі про того, хто пішов у вічність.

УДК 351.74(477)

ISBN 978-966-03-8068-4

© А. В. Шевченко, О. В. Родіна, І. І. Лебедь,
Г. С. Кобиляцька, 2017

© О. В. Красовицький, упорядкування, 2017

© В. М. Карасик, художнє оформлення, 2017

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

Національна поліція України

Аксененко Олег Олександрович	6	Курочка Анатолій Михайлович	89
Астраков Дмитро Сергійович	8	Курята Іван Євгенович	94
Бегма Костянтин Олександрович	10	Лаговський Віктор Анатолійович	96
Безпалько Петро Васильович	12	Леонченко Микита Сергійович	98
Березовий Микола Вікторович	14	Лехмінко Ігор Ігорович	100
Белошицький Ігор Анатолійович	16	Лисенчук Володимир Васильович	102
Білінський Зорян Михайлович	18	Логвин Станіслав Володимирович	101
Бірюков Євгеній Андрійович	20	Лось Роман Миколайович	104
Боняківський Валерій Євгенович	22	Ляшук Максим Володимирович	106
Бричук Олександр Васильович	24	Мазур Павло Валерійович	108
Брус Тарас Романович	26	Макаренко В'ячеслав Володимирович	110
Вовченко Олег Павлович	21	Макідон Віктор Михайлович	112
Воронов Сергій Євгенович	28	Мандрик Віталій Олегович	114
Гаврилов Володимир Володимирович	30	Матійчук Олександр Сергійович	116
Галва В'ячеслав Анатолійович	32	Матушак Юрій Віталійович	118
Горай Олексій Зигмундович	34	Матяш Григорій Володимирович	120
Гордійчук Микола Миколайович	36	Митник Анатолій Михайлович	122
Грачов Сергій Валерійович	38	Мітягін Олександр Петрович	111
Гребенюк Максим Олегович	31	Москаленко Володимир Васильович	124
Гребінський Олег Вільямович	40	Набегов Роман Валерійович	126
Грицик Роман Васильович	42	Назаренко Дмитро Миколайович	128
Гукаленко Володимир Васильович	44	Найдьон Олександр Вікторович	130
Дмитрієв Юрій Іванович	46	Науменко Олег Геннадійович	132
Добродюмов Родіон Костянтинович	48	Оксентюк Олександр Васильович	125
Домченко Владислав Анатолійович	50	Остап'юк Петро Володимирович	134
Дорош Тарас Русланович	52	Пацино Дмитро Вікторович	136
Дорошок Микола Володимирович	54	Пелипенко Дмитро Миколайович	138
Др'юмін Андрій Сергійович	56	Перепічка Олег Григорович	140
Єрмоленко Михайло Володимирович	58	Пермяков Дмитро Олександрович	142
Єсипок Андрій Анатолійович	60	Петренко Віталій Леонідович	144
Єщенко Віктор Васильович	62	Петрівський Степан Петрович	146
Жайворонок Богдан Сергійович	45	Пешков Олег Анатолійович	145
Жеков Максим Петрович	64	Погорелов Михайло Анатолійович	148
Жембровський Денис Вікторович	66	Подгорний Сергій Анатолійович	150
Запека Віктор Олександрович	68	Помінкевич Сергій Петрович	152
Іванета Віктор Станіславович	70	Попович Володимир Васильович	154
Ільницький Олександр Йосипович	72	Пошедін Максим Віталійович	156
Іщенко Андрій Васильович	74	Реута Сергій Іванович	158
Іщук Володимир Степанович	76	Рижак Володимир Юрійович	160
Каменюк Олександр Олександрович	78	Рудницький Вадим Володимирович	162
Канаков Ігор Анатолійович	79	Рябокін Василь Васильович	164
Карабінович Андрій Михайлович	80	Савченко Василь Іванович	166
Катрич В'ячеслав Степанович	82	Савчук Андрій Вікторович	167
Кісловський Віктор Олександрович	84	Саєнко Віктор Олександрович	168
Ковальов Владислав Вікторович	86	Салівончик Руслан Сергійович	170
Колдунов Єгор Олександрович	85	Сацюк Олександр Миколайович	172
Комісар Володимир Юрійович	88	Семанюк Василь Васильович	174
Кузьменко Віталій Михайлович	90	Сивий Олександр Анатолійович	176
Курносенко Микола Юрійович	92	Сімаков Михайло Ігорович	178

Сливка Ігор Володимирович	180	Томілович Денис Григорович	210
Снітко Андрій Володимирович	182	Українець Віталій Леонідович	212
Сокурєнко Роман Олександрович	184	Фурик Роман Степанович	214
Співачук Олександр Володимирович	186	Халус Руслан Петрович	216
Старіков Євген Андрійович	188	Харченко Роман Олегович	218
Столярчук Мирослав Станіславович	190	Хорольський Антон Петрович	220
Сторчеус Руслан Олександрович	192	Цуркан Дмитро Володимирович	222
Стрелець Дмитро Анатолійович	194	Чернишов Олексій Вікторович	219
Сухенко Максим Володимирович	196	Шарабуряк Володимир Богданович	224
Танцура Вадим Анатолійович	198	Шаригін Артем Віталійович	226
Татаренко Тарас Валерійович	173	Шемегінський Михайло Михайлович	228
Тафійчук Сергій Володимирович	200	Шеремет Руслан Сергійович	230
Терновий Дмитро Олександрович	202	Шолуха Віктор Григорович	232
Тіщенко Сергій Володимирович	204	Щокін Сергій Григорович	234
Ткаченко Олександр Григорович	206	Юханов Євгеній Георгійович	236
Токар Дмитро Павлович	208	Яков'як Віктор Петрович	238

Державна прикордонна служба України

Акутін В'ячеслав Ігорович	242	Лифар Сергій Іванович	302
Андрієнко Сергій Володимирович	243	Лук'янець Юрій Олександрович	304
Андрієць Олег Анатолійович	244	Луцко Анатолій Степанович	306
Антипов Микола Павлович	246	Максименко Олександр Олександрович	308
Арнаут Дмитро Ілліч	248	Маслій Антон Олександрович	310
Басак Олександр Олександрович	250	Матвієнко Андрій Віталійович	312
Блажко Володимир Олексійович	252	Момот Ігор Федорович	314
Бойко Сергій Олександрович	254	Ніколенко Микола Леонідович	318
Васильченко Олексій Леонідович	256	Островський Олександр Олександрович	320
Вінніченко Віталій Павлович	258	Паршутін Олег Володимирович	322
Глушак Олег Миколайович	260	Петрів Ігор Олексійович	324
Горчак Григорій Федорович	245	Петухов Денис Анатолійович	326
Гречаний Володимир Володимирович	262	Пікус Євгеній Михайлович	328
Гулюк Сергій Миколайович	264	Поляков Василь Вікторович	330
Дзідзінашвілі Давід Георгійович	266	Постольний Микола Миколайович	332
Дзюбелюк Олександр Миколайович	268	Пресняков Володимир Миколайович	334
Діхак Павло Станіславович	270	Присяжнюк Ігор Васильович	336
Діхтієвський Віктор Миколайович	272	Птіцин Віталій Ігорович	338
Дмитренко Павло Петрович	267	Семенов В'ячеслав Анатолійович	340
Дюмін Роман Вікторович	274	Семеновський Олег Миколайович	342
Єпіфанов Сергій Петрович	276	Сирбу Дмитро Васильович	344
Заєць Олександр Юрійович	278	Соколовський Віктор Іванович	346
Зайцев Микола Володимирович	280	Сороченко Олег Сергійович	348
Закопайло Максим Олександрович	282	Тищенко Богдан Володимирович	350
Кабак Михайло Григорович	284	Філіповський Юрій Володимирович	352
Киричук Сергій Володимирович	285	Фірсов В'ячеслав Олександрович	354
Кислицький Олег Володимирович	286	Циганков Олексій Вікторович	356
Кіс Роберт Петрович	288	Черемис Руслан Володимирович	355
Ковальов Олександр Володимирович	290	Черноморченко	
Колісниченко Євген Анатолійович	292	Ростислав Олександрович	358
Коханий Артем Миколайович	294	Шепентал Віктор Миколайович	360
Кузнєцов В'ячеслав Михайлович	296	Шило Володимир Сергійович	362
Кумановський Віктор Анатолійович	298	Шіrpал Леонід Вікторович	364
Лазаренко Павло Миколайович	300	Штолцель Вільгельм Володимирович	366

Національна

поліція

України

АКСЕНЕНКО Олег Олександрович (позивний «Аксьон»)

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Київській області.

Дата і місце народження: 14 липня 1994 року, м. Луганськ.

Дата і місце загибелі: 20 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Поранений у ногу і око в бою за звільнення Іловайська (Донецька область). Під час евакуації з поля бою в Олега зупинилося серце. Похований у м. Києві на Байковому кладовищі.

Нагородження: Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Аксененко Олег Олександрович народився у місті Кіровську Луганської області. Активний життєрадісний хлопчина з дитинства захоплювався футболом, пізніше був активним уболівальником луганського футбольного клубу «Зоря». Саме там він і отримав своє прізвище «Аксьон», яке й стало його позивним.

Активіст Євромайдану. Навесні 2014 року одним із перших вступив до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області. Був рішуче налаштований боронити рідну Луганщину і державу від агресора. Одразу після вступу на службу до органів внутрішніх справ був відряджений для несення служби з охорони громадського порядку в районах проведення антитерористичної

операції на території Луганської та Донецької областей, де перебував до часу своєї трагічної загибелі.

20 серпня 2014 року під час зачистки приватного сектора у м. Іловайську Донецької області Олег отримав смертельне поранення.

Сергій Коваленко у присвяченій Олегу статті «Поліг на першій зупинці своєї дороги додому», що вийшла друком у № 40 (5946) журналу «Із іменем Закону» 2 жовтня 2014 року, наводить спогади одного з бойових товаришів загиблого, Івана:

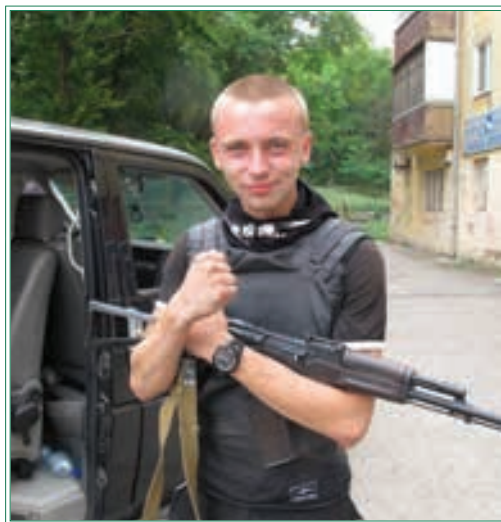
«...Аксьону завжди щастило. Коли він стояв на посту, нам приносили багато продуктів, грошей. Одного разу дівчата навіть принесли торт, який самі спекли для хлопців. На торті було зображення тризуба. Аксьон про цей торт часто згадував, як і про рідний Луганськ. Хотів, щоб його місто

швидше звільнили. Хотів побувати на футболі, адже цього року його луганська “Зоря” грає в Лізі Європи.

Аксьон узагалі дуже любив футбол. Був голкіпером збірної “Азова” в товариському матчі з маріупольською дівторою. Ми тоді програли, жартували, що через Аксьона, бо він не взяв пенальті. А він сказав: “Хлопці, ми ж із дітьми граємо. Вони мають вчитися перемагати і звикати до перемог. А нам треба перемогти у війні, щоб ці діти жили в могутній державі”».

Сергій згадує, як мріяв боєць повернутися у звільнену від ворога домівку: «Я додому буду їхати поступово. Спочатку доїду до Іловайська, де вбили наших. Потім — на Донецьк, де вбили багато патріотів, а потім — до Луганська».

В Іловайську 20 серпня 2014 року під час запеклого бою осколки гранати влучили в ногу і око Олега.

Товариші надали йому першу допомогу, винесли з-під обстрілів, сподіваючись, що друг житиме.

Серце патріота зупинилося по дорозі до госпіталю.

У Києві, на Байковому цвинтарі, не в рідному Луганську, спочиває воїн.

АСТРАКОВ Дмитро Сергійович (позивний «В'єтнам»)

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції окремого загону спеціального призначення «Азов» Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України.

Дата і місце народження: 5 березня 1994 року, м. Дніпропетровськ (нині Дніпро).

Дата і місце загибелі: 28 грудня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. 28 грудня 2014 року близько 20.00 під Маріуполем зі східного напрямку диверсійно-розвідувальна група терористів обстріляла блокпост, на якому чергували бійці полку «Азов». Цю атаку було відбито. Під час першого вогневого контакту Дмитро отримав поранення в шию та, не опритомнівши, помер у лікарні. Похований у м. Дніпрі на Ювілейному кладовищі.

Нагородження: Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Астраков Дмитро Сергійович народився 5 березня 1994 року в м. Дніпропетровську. Після закінчення 2010 року Дніпропетровської середньої школи № 29 навчався у державному навчальному закладі «Міжрегіональне вище професійне училище з поліграфічних та інформаційних технологій».

Патріотом Дмитро був із дитинства, плекав любов до своєї землі, рідних та близьких. Займався бойовими мистецтвами. Але й у повсякденному житті був бійцем — долав перешкоди, обстоював свої погляди, ніколи не здавався. Усе своє коротке життя юнак ішов дорогою воїна.

Саме тому у листопаді 2014 року Дмитро став до лав полку патрульної служби міліції особливого

призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області, у складі якого виконував завдання з охорони громадського порядку, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю в зоні проведення антитерористичної операції на Сході України.

28 грудня 2014 року близько 20.00 під Маріуполем зі східного напрямку диверсійно-розвідувальна група терористів обстріляла блокпост, на якому чергували бійці полку «Азов». Атаку було відбито. Під час першого вогневого контакту Дмитра було порано в шию, і, не приходячи до тями, юнак помер у лікарні.

Коли Дмитро їхав у зону проведення антитерористичної операції,

він обіцяв рідним: матері, сестрі, бабусі з дідусем — повернутися лише з перемогою і забороняв оплакувати його у разі чого. Він був готовий не лише битися за інтереси свого народу, а й померти за нього. Він вірив: бути воїном — значить жити вічно.

Відважний, витривалий, надійний — таким пам'ятають його товариші по службі. Для матері й сестри хлопець був захисником і надійною опорою. Для друзів і однодумців — щирим і відданим товаришем.

Друзі кликали його В'єтнамом. І прожив він всього 20 років. Юнак міг скласти іспити й стати кваліфікованим фахівцем, кохати дівчину, проводити час із друзями, але він обрав інший шлях — шлях воїна.

Поховали Астракова Дмитра Сергійовича, молодшого сержанта міліції окремого загону спеціального призначення «Азов», Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України у м. Дніпрі, на Ювілейному кладовищі.

БЕГМА

Костянтин Олександрович

30 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 8 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області (07.2014–08.2014), рядовий міліції.

Дата і місце народження: 18 липня 1983 року, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 16 липня 2014 року, с. Красногорівка, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 16 липня 2014 року К. О. Бегма і троє бійців його батальйону здійснювали заходи з охорони гро-

мадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території м. Мар'їнка Донецької області, де потрапили під обстріл (хлопці потрапили у засідку та були обстріляні з мінометів), у зв'язку з чим боєць отримав поранення, не сумісні з життям.

Нагородження: вдячні земляки нагородили Костянтина Бегму нагрудним знаком «За заслуги перед містом» III ступеня (посмертно).

Бегма Костянтин Олександрович народився у місті Кривий Ріг Дніпропетровської області. 2006 року закінчив Криворізький технічний університет. За кілька років одружився, і 15 серпня 2012 року дружина Анна народила йому донечку Даринку. А 8 липня 2014 року, коли дружина перебувала на п'ятому місяці вагітності, Костянтин, склавши присягу на вірність українському народу, став рядовим батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області.

«Я не можу сидіти вдома і спостерігати, як інші гинуть за свій народ, за свою землю», — сказав він рідним і добровольцем пішов в армію, незважаючи на умовляння рідних. Не міг зрозуміти Костянтин, ніяк не вкладалося

у нього в голові, як можна просто так прийти зі зброєю на чужу землю і силою захопити її.

Спекотного 30 липня 2014 року разом з іншими працівниками полку «Шахтарськ» Костянтин був відряджений до м. Слов'янська Донецької області для несення служби з охорони громадського порядку в районі проведення антитерористичної операції. 15 серпня він привітав донечку з її дворіччям, а вже 16 серпня 2014 року його не стало. Рядовий міліції Костянтин Бегма та троє бійців розвідувальної групи — Олександр Бричук, Олександр Гришан та Сергій Кравець вийшли на розвідку на території м. Красногорівка Донецької області. Несподівано вони потрапили у засідку та були обстріляні з міномета. Костянтин отримав травми, не сумісні з життям, — обширне поранення

тулуба з численними ушкодженнями внутрішніх органів та кісток тазу. Його товариш Олександр Бричук загинув від поранення голови. Двоє товаришів залишилися живими і в подальшому розповіли побратимам про героїчну смерть Костянтина та Олександра.

21 серпня 2014 року у Кривому Розі було оголошено Днем жалоби через загибель у зоні проведення антитерористичної операції трьох військовослужбовців-криворожан, серед яких був і Костянтин Бегма. Рівно через 4 місяці дружина Анна народила йому синочка Георгія, але побачити батька живим тому вже не судилося.

Костянтину так і не виповнився 31 рік. У нього залишилися батьки, дружина, донька і син. Рідні, близькі, друзі, сусіди, однокласники й просто ті, хто знав Костянтина особисто, відгукуються про нього як про чуйну й турботливу людину із загостреним почуттям справедливості, яка пожертвувала своїм життям заради рідної землі.

На рідній землі пам'ятають полеглого героя. Одразу після загибелі

Костянтина земляки оголосили збір коштів на допомогу дружині Анні, яка залишилася сама з дворічною донькою. Родина могла залишитися без засобів для існування, крім того, за кілька місяців жінка мала народити ще одну дитину, тож ситуація, у якій вона опинилася, була вкрай важкою та невизначеною. Криворожани активно відгукнулися на прохання про матеріальну допомогу, а рідні й близькі допомогли вдові морально пережити цю страшну трагедію.

На фасаді школи № 116, де Костянтин навчався з 1990-го до 2000 року, йому встановлено меморіальну дошку.

У жовтні 2016 року орденом Матері були нагороджені матері, які виховали справжніх патріотів, серед них — Бегма Світлана Миколаївна.

На честь полеглого героя в зоні проведення антитерористичної операції було перейменовано одну з вулиць у Тернівському районі м. Кривого Рогу.

Також сім'я героя у грудні 2015 року отримала двокімнатну квартиру в Кривому Розі.

БЕЗПАЛЬКО Петро Васильович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант міліції, заступник командира взводу № 1 спецпідрозділу «Беркут» Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 25 жовтня 1980 року, с. Поточище, Городенківський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Того дня, близько 12.00 на блокпост № 6, що був розташований на горі Карачун поблизу Слов'янська, прилетів гелікоптер, аби здійснити ротацію бійців. На борт піднялись старший лейтенант міліції Без-

палько Петро Васильович та ще п'ятеро працівників СРМ Управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області, які несли службу на блокпості. За деякий час гелікоптер було збито ракетою, і він вибухнув у повітрі.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (посмертно) та наказом Міністерства внутрішніх справ України від 30 травня 2014 року — нагрудним знаком Міністерства внутрішніх справ України «За відвагу в службі» (посмертно).

Наталія Безпалько працює вчителькою початкових класів в Івано-Франківській загальноосвітній школі № 19. Жінка згадує:

«Про свою роботу розповідати не любив. Якщо допитувалася, запитував: для чого тобі це? Він мене від цього оберігав. Єдине, що сказав на весіллі: буду все робити, щоб ти не пошкодувала про те, що вийшла за мене заміж. Якщо зможеш прийняти мою службу, то в нас усе буде добре. Я знала, що робота в нього буде завжди на першому місці. Тож мені доведеться миритися з нею, а не йому міняти службу», — згадує дружина полеглого.

Пані Наталія каже, що їй заздрили всі подруги. Від чоловіка віяло силою, впевненістю, вона почувалася з ним як за кам'яною стіною. «Він з мамою Настею спав, гуляв, грався. Усе робив сам: водив донечку вранці в садок, увечері забирав додому, купував продукти, вирішував побутові справи. Коли народився Женя, обоє мене вранці старалися не розбудити. Тихенько снідали, одягалися і їхали в садок, бо в мене маленька дитина.

А зараз Насті надзвичайно важко, важче, ніж будь-кому. Я ходила з донечкою до психолога, до священика. Настя ніяк не може змиритися з такою втраченою. І зараз каже: мамо, я думаю, що

тато ще повернеться. Перші півроку ми були впевнені, що так і станеться.

Шкода, що Женя тата не пам'ятає. Малому було два роки, коли його не стало. Женя знає, хто його тато, розповідає, як його любить...

Він мені дуже мало розповідав про роботу. Навіть коли був у Слов'янську, на Карачуні, то я до останнього не знала, що може щось з ним трапитися. Коли бачила по телевізору інформацію про те, що там стріляють, казав: та що ти слухаєш! У нас все нормально. Він мене так заспокоював, що я не могла собі уявити, що там іде справжня війна.

29 травня в Насті Безпалько був випускний у садочку. Зранку Наталя з донечкою пішли в перукарню. «Таточку, таточку, я буду така красива. Сфотографуюся й тобі покажу», — щебетала мала батькові по телефону. Після випускного пані Наталя зателефонувала чоловікові, але з ним не було зв'язку. Це її насторожило, адже такого раніше не траплялося. Жінці почали телефонувати знайомі, розпитувати про чоловіка. На той час по телебаченню вже передали інформацію про те, що під Слов'янськом бойовики збили вертоліт з українськими спецназівцями.

«Я зателефонувала до його брата, він теж казав, що немає зв'язку, — розповідає Наталя Безпалько. — Приїхала додому, подзвонила двоюрідна сестра, почала ридати. Потім зателефонували хлопці з бази: ми зараз заїдемо. Я не вірила: ви ж там не були, звідки знаєте? Може, це неправда? Я придумала свій світ, де він був з нами. Вірила, що обов'язково повернеться».

Побратими чоловіка оточили її турботою. Знаходить розраду у спілкуванні з дружинами загиблих міліціонерів. «Спільне горе нас дуже зблизило. Ми часто зустрічаємося на могилах чоловіків, приходимо одна до одної, разом наплачемося, й стає якось легше. Разом із дітьми торік їздили в Закарпаття, були на морі, куди нас відправляла міліцейська профспілка. Ось зараз Настя в таборі у Вістовій разом із Діанкою Лисенчук та Іванком Нестеруком — сином загиблого Міші Шемегінського. Їх тата дружили, й вони мають разом триматися...»

БЕРЕЗОВИЙ Микола Вікторович (позивний «Береза»)

37 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, виконував обов'язки командира взводу батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Київській області.

Дата і місце народження: 10 жовтня 1976 року, м. Горлівка, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув у бою під м. Іловайськом Донецької області. Рота батальйону «Азов» потрапила під перехресний обстріл снайперів. Микола кинувся на допомогу пораненому побратимові, і його самого поранили в ногу. Куля великого калібру розірвала артерію на нозі в районі паху, і навіть вчасно накладений джгут не зміг зупинити кровотечу. До приїзду медичної допомоги Микола помер. Похований у м. Борисполі Київської області. Залишилися дружина, донька і син.

Нагородження: Указом Президента України № 641/2014 від 11 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Березовий Микола Вікторович народився у місті Горлівка Донецької області. Разом із дружиною Тетяною Чорновол виховував доньку і сина.

Загинув у бою під Іловайськом (Донецька область). Рота батальйону «Азов» отримала наказ евакуювати БМП, що вийшов з ладу, і потрапила під снайперський обстріл з двох боків. Микола кинувся до пораненого побратима, і його самого поцілили.

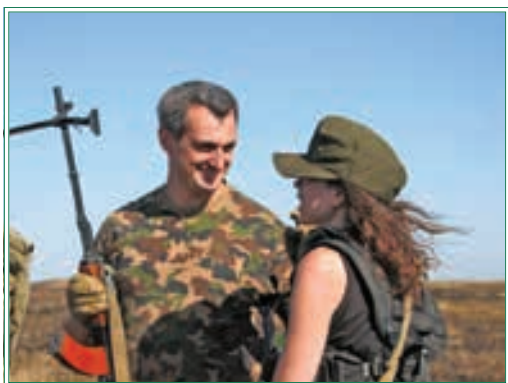
Згадує учасник того бою:

«Побратим, на допомогу якому він кинувся, — Андрій Дрьомін (“Світляк”)... Я кинув Миколі індивідуальну аптечку, і він, лежачи на боку, за Дрьоміним, намагався заліпити йому рану десь на шиї (добре я не роздивився). Коли саме поранили Миколу, — я не

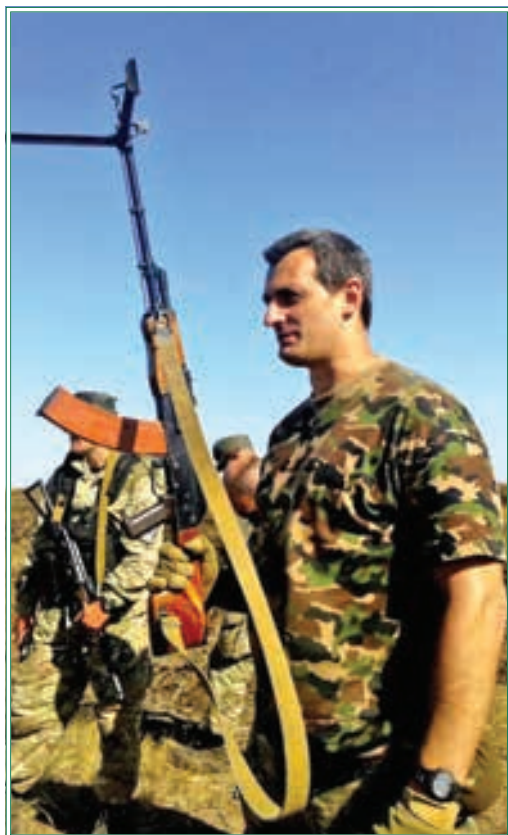
бачив, бо саме в ту мить прикривав лівий фланг. А коли перезаряджав зброю, то почув, як він передавав радіоповідомлення: «“Береза” — “трьохсотий”! Поранення в ногу». І тоді ж я бачив, як він, лежачи за Дрьоміним, намагається сам собі закрутити пов'язку на стегні. Тоді все виглядало,

наче поранення там в нього незначне, бо він ще якось наче відмахнувся, щоб хлопці не підходили. Але врешті-решт виявилось, що в нього було наскрізне поранення стегна в районі паха, пробито внутрішню яремну вену кулею калібром не менше ніж 7,62 мм. Він фактично ще на місці стік кров'ю, але коли ми тягнули спочатку Дрьоміна, а потім Березового під шаленим вогнем, то не звернули увагу ні на стан "Берези", ні на його рану. Ми не оцінили ступінь небезпеки його поранення. Обстріл був такий, що коли ми тягнули Дрьоміна-"Світляка", то куля влучила магазин на його розгрузці, і декілька набоїв у тому магазині вистрілили біля наших рук. До речі, Дрьоміна підстрілили, бо він був гранатометником і ніс РПГ.

А Микола Березовий взагалі не мав іти з нами, а як ротовий керувати боєм зі сторони. Та коли побачив, що частина роти (у тому числі його заступник) не наважилась піти у відкрите поле за БМП, яка постійно ламалася, то пішов сам за нами по соняшниковому полі. Але він не повинен був цього робити. Ми затягнули спочатку Дрьоміна, а потім — "Березу". Роман Сокурєнко

("Сокіл")... відзвітував по радіостанції, що "Береза" поранений, не може керувати боєм. На питання, хто буде керувати, Сокурєнко за секунду відповів: "Я!"... "Сокіл" отримав наказ зібрати зброю і відступити. До цього ми тримали бій, як могли, під таким шаленим вогнем ворога, що навіть доводилось залазити в БМП, щоб не повідстрілювали ноги всім, а нас було восьмеро "автоботів", як називали роту Березового, і два "шахтарці", одного з них теж поранено...

Дізнавшись, що "Береза" — "двохсотий", я не міг у це повірити, аж поки не побачив його тіло...»

Поховали воїна у м. Борисполі Київської області.

БЕЛОШИЦЬКИЙ Ігор Анатолійович (позивний «Белаз»)

26 років

Звання, посада, підрозділ: лейтенант міліції (посмертно) окремого загону спеціального призначення «Азов» Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України.

Дата і місце народження: 8 вересня 1988 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 12 грудня 2014 року, с. Павлопіль, Новоазовський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 12 грудня 2014 року в районі м. Маріуполя група дозору полку «Азов» та розвідники Збройних Сил України поблизу с. Павлопіль (Новоазовський район, Донецька область) виявила та ліквідувала снайперську пару противника та знешкодила ворожу диверсійно-розвідувальну групу, яка влаштувала засідку. Авто-

мобіль, на якому рухався Ігор, підірвався на встановленій терористами протитанковій міні. Похований у м. Києві на Лук'янівському військовому кладовищі (діл. № 4, р. 2, м. 4). Залишилася мати.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Белошицький Ігор Анатолійович народився і виріс у м. Києві. За словами мами, з самого дитинства Ігор був активною дитиною, завжди мав свою думку і погляди на світ, шукав справедливості й боровся за правду. З ранніх років займався спортом: боксував, грав у футбол. Спочатку ганяв м'яч у дворі, а коли подорослішав, став грати у динамівському «Альбатросі».

За освітою Ігор — менеджер з міжнародної економіки, 2010 року закінчив Українську академію бізнесу та підприємництва.

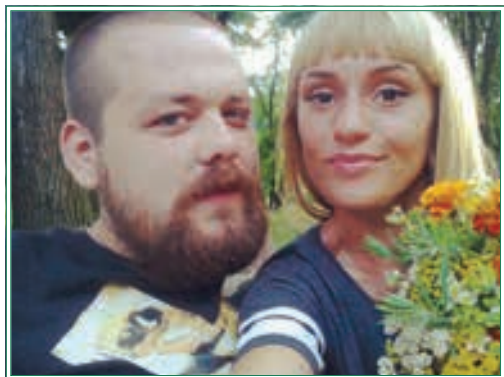
Ігор завжди був надійною опорою для своїх друзів і близьких, готовий

прийти на допомогу в будь-який час. Коли Російська Федерація розпочала збройну агресію проти України, Ігор не зміг одразу поїхати на Схід. Він увесь час переживав, що всі його товариші вже на Сході, а він сидить у Києві й нічого корисного не робить для свого народу. У його душі палав вогонь боротьби з несправедливістю, що й стало його головною мотивацією від'їзду на фронт. Уже влітку 2014 року Ігор почав готуватися, дуже обережно, намагаючись не хвилювати близьких. Проте все таємне колись стає явним, і мама здогадувалась, що син вирішив їхати в зону АТО

захищати Батьківщину. У вересні того самого року Ігор вступив на службу до органів внутрішніх справ, майже відразу був відряджений до зони проведення антитерористичної операції. Матір у цей час не знаходила собі місця, її переповнювали переживання за єдиного сина. Ігор завжди заспокоював її: «Все буде добре. Нічого страшного статися не може».

12 грудня 2014 року в районі м. Маріуполя група дозору полку «Азов» та розвідники ЗСУ поблизу с. Павлопіль (Новоазовський район, Донецька область) виявила та ліквідувала снайперську пару противника. Потім розвідка Збройних Сил України потрапила під обстріл бойовиків і знешкодила ворожу диверсійно-розвідувальну групу, яка влаштувала засідку.

Автомобіль, у якому знаходилися «Белаз» і його бойовий товариш «Тихий», підірвався на фугасі. Бійці загинули миттєво.

БІЛІНСЬКИЙ Зорян Михайлович

29 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 21 червня 1985 року, с. Новичка, Долинський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з оточеного м. Іловайська так званим зеленим коридором на дорозі між с. Новокатеринівка та х. Горбатенко. З вересня 2014 року тіло З. М. Білінського, разом із тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі, було привезено до моргу м. Дніпра. Був упізнаний родичами.

Нагородження: Указом Президента України №749/2014 р. від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

29-річний Зорян Білінський, як і будь-хто з його ровесників, будував плани на майбутнє, мріяв про велику дружну родину. А ще його вабила кар'єра правозахисника. Після закінчення гімназії в м. Долина здобував фах юриста спочатку у виші Івано-Франківська, а потім — у Києві. Утім, працювати за здобутою спеціальністю не склалося. Щоб утримувати сім'ю, навіть виїжджав на заробітки за кордон. Тож, коли навесні 2014 року дізнався про те, що набирають бійців до міліцейського спецбатальйону «Івано-Франківськ», без довгих роздумів вирішив іти на службу. Оскільки завжди був компанійським та легко сходився з людьми, то вже невдовзі став, як то кажуть, душею новоствореного колективу, із захватом розповідав удома про товаришів по службі. А коли приміряв міліцейський

однострій, за словами дружини, його очі сяяли від щастя. Одним словом, стати до лав правоохоронців, до того ж у складний для України час, було для Зоряна Білінського свідомим вибором.

Навчання на полігоні в умовах, наближених до бойових, було нелегким. Проте складали Присягу на вірність українському народові наприкінці липня вже достатньо підготовлені для виконання покладених завдань бійці Прикарпатського спеціального батальйону. Тож, коли напередодні Преображення Господнього з Івано-Франківська вирушали у східний регіон України, Зорян та його побратими були впевнені у тому, що вони чинять правильно. Заспокоював матір, яка тривожилася за сина, ніжно пригортав до грудей своїх дружину і донечку, котрій не було ще й двох років, та переконував, що мусить боронити рідну землю.

Товариші Зоряна, яким вдалося уціліти після виходу з «Іловайського котла», розповідають, що навіть у найскрутніші моменти він залишався оптимістом, умів усім підняти настрій. Чоловік був добрим порадиником та надійним напарником. Пригадують, як він сам зголосився кермувати автобусом, котрим бійці Прикарпатського батальйону патрульної служби міліції особливого призначення добиралися

до визначеного місця несення служби, як під свистом куль і снарядів підтримував бойовий дух у побратимів, як, незважаючи на шквальний ворожий обстріл, біг на допомогу іншим.

Віддати останню шану Зоряну Білінському та двом його бойовим побратимам зі спецбатальйону, які загинули під час виходу колони війська з-під Іловайська, — Михайлові Погорелову та Андрієві Карабінновичу, 4 вересня біля обласного управління внутрішніх справ зібралися сотні прикарпатців. Загиблих проводжали як справжніх патріотів, що до останнього подиху залишалися вірними Присязі та Вітчизні. А в Долині свого Героя земляки востаннє вітали, стоячи обабіч дороги навколішки із запаленими свічками в руках.

БІРЮКОВ Євгеній Андрійович (позивний «Кемпфер»)

34 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Гарпун» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 5 серпня 1980 року, м. Бориспіль, Київська область.

Дата і місце загибелі: 23 липня 2015 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. Повертаючись із бойового завдання, унаслідок підриву на «розтяжці» дістав осколкове поранення у скроню поблизу блокпосту «Шахта», що між м. Авдіївка та Ясинувата (Донецька область). Не поритомнівши, помер о 03.15 у лікарні м. Дніпра. Разом із Євгеном було поранено троє його побратимів, один із яких, молодший сержант міліції М. Гордійчук, помер дорогою до військового шпиталю м. Красноармійська. Похований у м. Конотопі Сумської області. Залишилися дружина та двоє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 546/2015 від 15 вересня 2015 року «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Із зони АТО прийшла сумна звістка. Військовослужбовець Збройних Сил України, житель Сумської області отримав смертельне поранення на сході України. Він служив у батальйоні патрульної служби особливого призначення «Гарпун».

Про втрати батальйону повідомив народний депутат України Андрій Левус. Батальйон не рекламує свою участь у бойових діях на сході України, хоча і бере в них активну участь. «Створений як добровільне партизанське формування, батальйон взаємодіяв із СБУ, коли я там працював. Я провів багато гарячих днів на фронті з цими хлопцями — ми звільняли заручників, зачищали Донбас від диверсантів, розвивали партизанський рух. Сьогодні

батальйон входить до складу Міністерства внутрішніх справ України і діє в рамках Сил спеціальних операцій в зоні проведення антитерористичної операції», — написав депутат на своїй сторінці в соціальних мережах.

Євген Бірюков пішов з життя о 03.15 в лікарні. Так про це написав його бойовий товариш Тарас Давидюк: «Осколок поцілів у скроню, Женя помер не приходячи до тями.

Не будемо з ним пити каву, говорити про життя, про Сумщину, сміятися... Перед поїздкою на Схід він так радів, що зміг потрапити на випускний до доньки, вона саме закінчила 4-й клас. Із таким захватом говорив про кохану дружину, пишався донькою... Такий хлопець був... Вічна пам'ять...»

ВОВЧЕНКО

Олег Павлович

47 років

Звання, посада, підрозділ: *сержант міліції, міліціонер взводу № 3 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області.*

Дата і місце народження: 14 березня 1967 року, м. Херсон.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточеного Іловайська так званим «зеленим коридором» під час обстрілу російськими десантниками у с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко разом із бійцями батальйонів: «Миротворець» (В. С. Катрич, Р. В. Набегов, М. В. Сухенко, О. З. Горай) і «Світязь» (В. Г. Шолуха). 15 вересня 2014 року тіло Вовченка О. П. було ексгумовано та привезено до м. Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз "Народна пам'ять"» та представники Національного військово-історичного музею України. Перепохований у м. Запоріжжя на Кушугумському кладовищі (діл. № 19, поховання № 4148) як невідомий герой. Ідентифікований за результатами ДНК-експертизи, результати якої 20 березня 2017 року визнали батьки.

БОНЯКІВСЬКИЙ Валерій Євгенович (позивний «Кабул»)

44 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 3 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старшина міліції.

Дата і місце народження: 14 січня 1970 року, м. Полтава.

Дата і місце загибелі: 16 жовтня 2014 року, с. Нетайлове, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Валерія Боняківського було важко поранено під час обстрілу позицій українських захисників артилерією противника із установок реактивної системи залпового вогню «Град» під час так званого перемир'я 16 жовтня за с. Піски, поруч із донецьким аеропортом. У взвод саме прийшло поповнення. Валерій наказав хлопцям сховатися в укритті, а сам не встиг. Йому відірвало руку по плече. Товариші, попри шквальний вогонь, винесли його з поля бою. Можливо, він би й вижив, якби в баку машини, на якій його везли в найближчу медсанчастину, не закінчилося пальне. Похований у м. Полтава на Алеї Героїв центрального міського кладовища. Залишилися мати, три доньки й онук.

Нагородження: Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Нагороджений відзнакою «За вірність народу України» I ступеня (посмертно). Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвовність і любов до України» (посмертно).

Боняківський Валерій Євгенович народився й виріс у Полтаві. Із дитинства мав авіацією, мріяв підкорювати небо. Другою його пристрастю був живопис. 1988 року Валерій з відзнакою закінчив художню школу, подолавши 4-річний курс за три роки. Займався спортом: дзюдо, вільною боротьбою, плаванням.

Пройшовши прискорений курс підготовки льотчиків-штурмовиків, Валерій опанував літак Су-25, отримав офіцерське звання. Проте війна в Афганістані, до якої його тоді готували,

закінчилася, і воїна звільнили у запас. Утім, «військову кісточку» в ньому відчував кожен, хто спілкувався з ним у подальшому цивільному житті: в середовищі полтавських митців він був відомий за прізвиськом Полковник.

Член Полтавської обласної організації Національної спілки художників України. Картини Валерія неодноразово експонувалися на персональних виставках (зокрема, у Полтавському художньому музеї ім. М. Ярошенка), багато з них нині зберігаються в мистецьких колекціях в Україні й за

кордоном. Крім того, він захоплювався колекціонуванням холодної зброї.

За словами матері, Валерій з початком російської агресії двічі звертався до військкомату. Не дочекавшись призову, приєднався до бійців Добровольчого Українського корпусу «Правий сектор» і вирушив на Схід, пояснивши матері: «У мене три доньки, онук — мені є кого захищати...»

Згодом, не полишаючи фронту на Донеччині, він став до лав БПСМОП «Дніпро-1» (у званні старшини міліції). Пройти переатестацію й отримати офіцерське спеціальне звання Валерій не встиг: 16 жовтня під Донецьком, під час виконання бойового завдання спільно з розвідниками 93-ї окремої механізованої бригади ЗСУ, Валерій був смертельно поранений під час ворожого артилерійського обстрілу.

Про нього, бійця з позивним «Кабул», досі переповідають легенди: у його підрозділі не було жодного вбитого, а ще він знищив ворожу розвідувальну групу, замінувавши шлях її відходу, а ще із групою побратимів Валерій захопив блокпост, без жодного пострілу роззброївши бойовиків-сепаратистів. А ще... він обіцяв бойовим друзям після перемоги написати з них портрети.

Кілька робіт Валерія — портрети, пейзажі, натюрморти — згодом були представлені на посмертних виставках, які його друзі організували в художніх салонах Полтави та Дніпра.

Мати Валерія є активною учасницею волонтерського руху.

«Мати єдиного сина і відправити його у воєнне пекло — це дуже тяжко, — каже Марія Боняківська, яка на волонтерських засадах усіляко підтримувала Валерія і його побратимів. — Коли він пішов на війну, у мене з'явилося багато синів. І тепер вони — усі мої сини, всі...» Бійці нині реорганізованого в полк «Дніпра-1» і тепер отримують від Марії Карпівни посилки зі спорядженням, обмундируванням, взуттям, продуктами, зокрема з домашніми пиріжками. Крім того, в її оселі часто зупиняються однополчани сина, які приїжджають на відпочинок — адже рідні домівки багатьох із них залишилися на тимчасово окупованих територіях.

БРИЧУК

Олександр Васильович

38 років

Звання, підрозділ, посада: фахівець 2-ї категорії 8-го тарифного розряду групи матеріального забезпечення батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області.

Дата і місце народження: 11 травня 1976 року, Севастополь, АРК.

Дата і місце загибелі: 16 серпня 2014 року, м. Красногорівка, Мар'їнський район, Донецька область.

Обставини загибелі. О. В. Бричук та троє бійців батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області здійснювали заходи з охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території міста Мар'їнка Донецької області. Потрапили під обстріл незаконних збройних формувань, унаслідок чого О. В. Бричук отримав поранення, не сумісні з життям. Похований 19 серпня у Лозовій на Харківщині, де живуть його батьки. Залишилися дві доньки.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Бричук Олександр Васильович народився і виріс у м. Севастополі АРК. 1993 року закінчив загальноосвітню школу № 15.

З п'яти років хлопець активно займався повноконтактним карате в дитячо-юнацькій спортивній школі (ДЮСШ) і вже після закінчення десятирічки мав посвідчення інструктора зі спортивного туризму.

Саме заняття карате навчило Олександра переборювати себе, шукати істину та ніколи не здаватися і не зупинятися на шляху воїна.

Пройшовши службу у військово-морському флоті України, Олександр Бричук переїхав до Самарської області, де працював при консульстві

України в РФ з розвитку спортивного туризму. Там він одружився, в родині народилася донька Олександра. Коли між Україною та Російською Федерацією розпочалася відкрита конфронтація, Олександр повернувся на Батьківщину.

У Севастополі, куди повернувся Олександр, він залюбки працював з дітьми. До його поля зору найчастіше потрапляли підлітки зі складним характером. Та контакт в Олександра з ними складався з перших хвилин спілкування. Олександр Бричук організовував змагання для юних рятувальників, займався з дівочою повноконтактним карате, керував спортивно-оздоровчим табором.

Був головою Севастопольського міського відділення Всеукраїнського громадського дитячого руху «Школа безпеки».

Коли на півострові з'явилися «зелені чоловічки», він зрозумів, що його Батьківщині загрожує біда. Не роздумуючи він попросив батька знайти контакти батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ». І вже 13 травня 2014 року Олександр Бричук був у Дніпрі.

«Я добре знав сина і розумів його внутрішній стан. Я сам пройшов п'ять гарячих точок, виконував, як кажуть зараз, бойовий інтернаціональний обов'язок на території іноземних держав, був сім разів поранений. Його дід по матері був заступником командувача Чорноморського флоту. Тому, коли син попросив дістати контакти у Дніпрі для запису в добробати, я не вагаючись виконав його волю. Я знав, що Сашко з моєю чи без моєї допомоги, але буде там, на передовій», — розповідає Василь Денисович.

Олександр Бричук був прийнятий на службу в органи внутрішніх справ до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України

в Дніпропетровській області фахівцем групи матеріального забезпечення.

«Із сином я говорив, як потім з'ясувалося, за півгодини до його загибелі... Він зателефонував і говорить, що, мов, ми тут сперечаємося, чи можна пройти через відкрите трансформаторне поле, як ти думаєш? Знаючи сина, я зрозумів, що це не суперечка, а йому важлива моя професійна точка зору. Я сказав: "Тримайся, синку"», — згадує батько.

16 серпня 2014 року під час виконання бойового завдання Олександр Бричук та троє бійців розвідгрупи потрапили у засідку в районі с. Красногорівка Мар'їнського району Донецької області. Групу обстріляли із фугасу. Олександр Бричук і ще один його побратим загинули.

БРУС Тарас Романович (позивний «Брус»)

27 років

Звання, підрозділ, посада: рядовий міліції, міліціонер взводу № 3 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата та місце народження: 24 травня 1987 року, с. Лисовичі, Стрийський район, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. У складі батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» виходив з оточеного м. Іловайська Донецької області. Члени незаконних військових формувань здійснили напад на колону працівників батальйону, під час чого рядовий міліції Брус Тарас Романович отримав смертельні поранення. Тіло Тараса разом із тілами 87 інших полеглих під м. Іловайськом було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний родичами і бойовими товаришами. Тести експертизи ДНК підтвердили його особу. Після ексгумації 19 грудня 2014 року Тараса поховали в рідному селі з молитвами й військовими почестями.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Указом № 16 від 7 травня 2016 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

Тарас пішов на Майдан як волонтер 2013 року, а на війну — як доброволець. Саме такі добровольці, які за покликом серця і віри йшли воювати за свій народ, і є Героями України.

Він мав багато друзів, спілкування з якими приділяв більшість дозвілля — на його сторінці у Фейсбуці багато фотографій, зроблених у компанії з приятелями саме в ті безтурботні часи. Він мріяв створити родину й ростити дітей — у країні, яку любив без пафосних слів і клятв... Він вірив у свої сили й у те, що життя можна

змінити на краще, і саме тому з перших днів палко підтримав Революцію Гідності. Тарас не лише їздив до Києва, де разом із друзями жив у наметах, будував і боронив барикади, а й розпочав волонтерську діяльність, організовуючи матеріальне забезпечення Євромайдану. Заради цього він продав свій бізнес і навіть узяв кредит (повертав його аж до липня 2014-го, бо не хотів жити в борг).

Одним із перших, відчувши наближення війни, Тарас продовжував свою волонтерську місію... З різних міст

України, а також з-за кордону, зокрема українських громад Італії та Канади, завдяки його зусиллям на підтримку українських воїнів надходили тонни продуктів, медикаменти, обмундирування, взуття, спорядження, шоломи, бронжилети. Тривала ця робота, і коли він вирішив стати до лав новоствореного батальйону «Дніпро-1» (нині — полк).

Оберігаючи від хвилювань матір, він не розповідав їй, що воює: говорив, що працює волонтером, що, утім, частково було правдою, адже координація народної допомоги поглинала весь його вільний час. Тарас навіть став героєм кількох телевізійних сюжетів. ... Розповідаючи «на камеру» про свою волонтерську роботу, Тарас сказав: «Я цим займаюся, бо не можу вдома відсиджуватись, дивлячись по телевізору, як гинуть наші хлопці... Мені не потрібно ані грошей, ані якоїсь слави, нічого. Просто коли ти знаєш, що зробив якусь хорошу справу, комусь допоміг, — це найкраще, що може бути». Батьки пізніше згадували: «Він казав: “Я ще ніколи не почувався таким щасливим — бо я потрібен людям і в мене все виходить...”»

Добрий, щирий і співчутливий, завжди усміхнений — таким згадують Тараса бойові побратими. А ще їм запам'яталося, як він турбувався про свою зброю — його автомат не лише був добре пристріляний і постійно вичищений, Тарас ще й модернізував старого «калашнікова», власним коштом встановивши на нього сучасний складаний приклад та інші корисні пристосування.

Із цією зброєю в руках рядовий міліції Брус кілька діб відстоював

оточене ворогом місто Іловайськ і поліг смертю героя, коли 29 серпня російські окупаційні війська перетворили гарантований українцям «зелений коридор» на «коридор смерті».

Свідком його загибелі був друг і земляк, інший боєць «Дніпра-1», нині народний депутат України Володимир Парасюк. За його словами, кермуючи автомобілем, що перевозив поранених, Тарас вміло маневрував на великій швидкості — проскочив першу ділянку дороги, яка перебувала під шквальним обстрілом ворога, але за кілька кілометрів від с. Новокатеринівка на них чекала ще одна засідка. Брус та Парасюк були єдиними, хто міг відстрілюватись, і вони врятували дев'ятеро побратимів — стали до бою, під час якого поранений Тарас усе-таки продовжував вести вогонь.

Він зник безвісти під час того страшного бою, родичі та колеги не втрачали надії на те, що йому вдалося вижити. Пошуки тривали протягом чотирьох місяців. Але зрештою його впізнали за фото з моргу, тести ДНК остаточно підтвердили: рядовий міліції Брус був похований у м. Запоріжжі як тимчасово невстановлений захисник України.

30 серпня 2015 року у центрі м. Моршина Львівської області, біля пам'ятника Т. Г. Шевченку, урочисто відкрито та освячено Меморіальну стелу на честь героя-земляка, рядового міліції Тараса Бруса.

28 серпня 2016 року в с. Баня Лисовицька Стрийського району на Львівщині відкрито сквер імені Тараса Бруса та пам'ятник, який розташований посеред скверу.

ВОРОНОВ Сергій Євгенович (позивний «Ворон»)

42 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, прапорщик міліції.

Дата народження: 20 травня 1972 року, м. Дніпропетровськ (нині Дніпро).

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року, перебуваючи у складі батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», виходив з оточеного м. Іловайська Донецької області. У цей час члени незаконних військових формувань здійснили напад на колону працівників батальйону, під час чого прапорщик міліції Воронов Сергій Євгенович отримав смертельні поранення. Залишилися дві доньки, дружина і мати.

Нагородження: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Воронов Сергій Євгенович народився у м. Дніпропетровську (нині Дніпро). Освіту здобув середню спеціальну, 1990 року закінчивши СПТУ № 56 у рідному Дніпропетровську.

Коли Сергієві виповнилося 18, він, як і багато хто з його однолітків, став до лав Радянської Армії. Два роки віддав військовій службі. З 1993-го до 1994 року знову виконував обов'язок перед Батьківщиною — служив у Збройних силах України.

У період з 1994-го до 2014 року працював охоронником та водієм на різних державних та приватних підприємствах.

Коли в країну прийшов ворог, чоловік не міг залишатись осторонь,

і в липні 2014-го був прийнятий на службу в органи внутрішніх справ до батальйону (нині — полк) патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера взводу № 1 роти № 1.

Життя Сергія обірвалося 29 серпня 2014 року в день виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі, що з'єднує с. Новокатеринівка та Горбатенко.

Перебуваючи у складі батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», «Ворон» останній виходив з оточеного

м. Іловайська Донецької області. Колонна, з якою рухався воїн, потрапила в засідку. Члени незаконних військових формувань напали на батальйон, зав'язався бій, під час якого прапорщик міліції Воронов Сергій Євгенович отримав смертельні поранення. Через шквалистий вогонь та щільні обстріли винести тіло Сергія тривалий час було неможливо. Вважали, що «Ворон» безвісти пропав.

2 вересня 2014 року тіло С. Є. Воронова разом із тілами 87 інших загиблих в Іловайському котлі привезли у морг м. Запоріжжя. Медики взяли ДНК-матеріал, а потому бійця поховали на Кушугумському кладовищі

м. Запоріжжя. Тільки згодом, через дев'ять місяців, його ідентифікували, а родичі вирішили перепоховати чоловіка у його рідному місті.

Побратими з теплотою згадують Сергія, кажуть, що поруч із ним відчували себе у безпеці.

Михайло, двоюрідний брат загиблого, розповідає, що його батько, тітка та бабуся були родом з Московії. Але це не завадило чоловікові піти на фронт добровольцем, захищати Україну від «руського мира». Українську мову знав на «трійку», але шанував Степана Бандеру.

Останній притулок воїна — на Краснопільському цвинтарі в Дніпрі.

ГАВРИЛОВ

Володимир Володимирович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, інспектор патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 29 травня 1982 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 3 липня 2014 року, м. Донецьк.

Обставини загибелі. Розстріляний двома невідомими у камуфляжній формі в районі транспортної розв'язки на перетині вул. Артемівська та Гірнична в Куйбишевському районі м. Донецька. Похований у м. Донецьку.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Третього липня 2014 року під час виконання службових обов'язків у м. Донецьку серед білого дня невідомі розстріляли інспекторів ППС головного управління міліції Донецької області.

Попри те що 1 липня 2014 року терористи захопили будівлю головного управління міліції Донеччини, інспектори патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області В. В. Гаврилов, М. І. Сімаков, В. І Танцура та Д. Токар перебували на службі 3 липня 2014 року. Особовий склад на свій страх та ризик продовжував працювати, аби не допустити хаосу на вулицях мегаполісу. Наряд ніс службу поблизу залізничного вокзалу по вул. Артемівська, здійснюючи нагляд за дорожнім рухом на жвавій транспортній розв'язці. Був спекотний літній день.

Останні миті життя міліціонерів

зафіксував відеореєстратор службової машини ДПС.

Поруч із міліціонерами зненацька з'явилися двоє з пістоletами та у камуфльованому одязі.

Пролунали постріли. Патрульних розстріляли зовсім зблизька — в упор.

Убивці хутко зникли, а Вадим, Володимир, Дмитро та Михайло залишилися лежати на розпеченому асфальті...

Близько чотирьох років прослужив в органах внутрішніх справ 32-річний Володимир Володимирович Гаврилов. Він пишався тим, що є українським міліціонером.

Родом Володимир із Луганської області. 2009 року закінчив Донбаську національну академію будівництва і архітектури за спеціальністю «Автомобілі та автомобільне господарство», здобувши кваліфікацію інженера-механіка. А ось родину створити не встиг. Загинув на місці, виконуючи службові обов'язки.

ГРЕБЕНЮК

Максим Олегович

(позивний «Слонік»)

18 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 2 полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 30 серпня 1996 року, м. Новомосковськ, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 24 січня 2015 року, с. Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. У січні 2015 року М. О. Гребенюка разом з іншими працівниками полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» було направлено для виконання завдань командування в район н. п. Піски Донецької області. 24 січня 2015 року приблизно о 18.00 під час мінометного обстрілу незаконними військовими формуваннями позицій підрозділу рядовий міліції Гребенюк Максим Олегович загинув.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Максим — один із найперших добровольців батальйону «Дніпро-1», і — один з наймолодших українських героїв, який поклав своє життя за рідну землю у бою.

За своє коротке життя Максим встиг здобути середню освіту: 2013 року закінчив СЗШ № 2 м. Новомосковська Дніпропетровської області.

Загинув 24 січня 2015 року під час обстрілу російськими збройними формуваннями с. Піски (Ясинуватський район) під Донецьком внаслідок прямого влучення артилерійського снаряду.

Він був дуже завзятим, ніколи не сидів на місці з дитинства. Його молодший брат хоче бути не гіршим за

нього. Теж мріє про війну, але займається волонтерством.

Максим любив мотоцикли і вправно ними керував.

Ціла спільнота відчула горе, коли він покинув це життя. Для побратимів, а тим більше батьків його загибель не логічна, адже він дуже багато планував у своєму житті.

Проте, як кажуть, такі люди мають стати для нас прикладом того, як жити з ціллю і метою, а не просто існувати.

Він любив свою країну, хотів жити в ній вільно і робив багато не лише на словах.

ГАЛВА В'ячеслав Анатолійович (позивний «Кузьмич»)

41 рік

Звання, посада, підрозділ: полковник Головного управління розвідки Міністерства оборони України у відставці, інструктор з підготовки фахівців спецпризначення, інструктор з бойової підготовки батальйону МВС «Азов».

Дата і місце народження: 4 січня 1973 року, ст. Безрічна, Олов'яннінський район, Чітинська область, РРФСР.

Дата і місце загибелі: 26 серпня 2014 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 26 серпня 2014 року в районі м. Новоазовська під час відбиття разом із розвідувальною батальйону «Азов» атаки російських бойовиків. Похований у м. Києві на Берковецькому кладовищі (діл. № 45, р. 17, м. 6). Залишилися батьки, двоє синів та дружина.

Нагородження: пам'ятний знак «За заслуги перед містом Черкаси» (посмертно).

Офіцерську кар'єру розпочав на посаді командира розвідувальної групи спеціального призначення окремої роти спеціального призначення Прикарпатського військового округу.

В рамках обміну досвідом між Україною і США пройшов спеціальну підготовку в контртерористичній групі за програмою ФБР. 2002 року пройшов навчання в Центрі підготовки «Коммандо» (Франція), — автономні дії в тилу супротивника. Пройшов підготовку в Центрі розмінування у м. Кам'янці-Подільському, отримав статус командира групи розмінування 2-го рівня. У Центрі підготовки льотного складу Повітряних сил ЗСУ в м. Судаку пройшов курс виживання у гірсько-лісовій місцевості й на морі. У Центрі медицини катастроф у Києві пройшов курс надання невідкладної медичної допомоги під час надзвичайних ситуацій, отримавши статус

інструктора-парамедика. Пройшов спеціальний курс підготовки снайперів під керівництвом інструктора спецпідрозділу SAS Великої Британії — дії снайперів у контртерористичній операції в умовах міста.

2010 року звільнився з лав Збройних сил України. Працював інструктором з бойової підготовки та крав маґа (івр. — «контактний бій»), займався підготовкою співробітників особистої охорони.

Під час війни на сході України В'ячеслав добровольцем поїхав на фронт, де застосував свій величезний досвід у підготовці бійців-добровольців різних підрозділів за пришвидшеним курсом. Зайнявся підготовкою бійців батальйону «Азов», разом із якими брав участь у бойових операціях.

За документами він був зарахований як рядовий міліції 1-го відділення 1-го взводу 1-ї роти батальйону

міліції спецпризначення при Донецькому УМВС.

Наприкінці серпня 2014 року підрозділи ЗСУ, прикордонники, батальйони МВС «Азов» і «Дніпро-1» зупинили наступ російських військ на м. Маріуполь. 25 серпня 2014 року розвідувальний підрозділ батальйону «Азов», із яким був «Кузьмич», підірвав танк противника і першим зайшов у м. Новоазовськ. Наступного дня вранці В'ячеслава викликали до штабу в м. Урзуфі, дорогою його автомобіль підірвався на протитанковій міні. За іншими даними, він отримував на базі при штабі боєприпаси, «загублені» ворогом під час відступу — два джипи, завантажені бойовим спорядженням. Взяв до рук одну з гранат, і пролунав вибух, В'ячеслав встиг закрити гранату собою. 28 серпня в Будинку офіцерів у Києві відбулося прощання з легендарним військовиком, поховали його на Берковецькому кладовищі. Експерт з понад 10 бойових дисциплін, В'ячеслав Галва створив 4-денну методику інтенсивного навчання, за якою готував бійців. Його досвід на сьогодні є унікальним для нашої країни.

«Справу, яку починав В'ячеслав Анатолійович, ми повинні з вами продовжувати в усьому, — підкреслив директор Черкаського колегіуму «Берегиня», у якому навчався В'ячеслав, Василь Андрійович Титаренко. — В'ячеслав продовжив справу свого батька, адже той теж був офіцером, три роки воював в Афганістані».

«Ніхто не знає, що нам доведеться виборювати, захищати, та в нас є такий яскравий приклад сили, мужності, незламності, любові до України.

Ми вирішили увіковічнити пам'ять про В'ячеслава Галву, адже саме наша школа виховала таких Героїв, і нам є чим гордитись», — розповіла випускниця Віроніка Скрипай.

«Це був друг дитинства, людина, яку хотілося наслідувати. Зустрічаючись по службі, я завжди був радий йому й із захопленням розповідав про нього. Це Людина з великої літери, герой, професіонал», — підкреслив побратим Олександр Олександрович Томашенко.

Найважче з усіх присутніх говорити було мамі загиблого бійця: «Я хочу, щоб ви брали приклад з мого сина. Він вчився на подвигах захисників-попередників. Я ним горджуся, він — Герой!»

Депутати міської Ради м. Черкаси ухвалили рішення перейменувати вул. Руднева на вул. В'ячеслава Галви.

У Черкаському колегіумі «Берегиня» відкрито меморіальну дошку на честь полковника головного управління розвідки Міністерства оборони України, бойового інструктора, учасника бойових дій на сході України Галви В'ячеслава Анатолійовича.

Ініціаторами відкриття меморіальної дошки були всі 11-класники колегіуму.

ГОРАЙ

Олексій Зигмундович (позивні «Змій», «Кобра»)

34 роки

Звання, посада, підрозділ: лейтенант міліції (посмертно), старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 14 жовтня 1979 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточеного м. Іловайська так званим зеленим коридором під час обстрілу російськими десантниками у с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко разом із бійцями батальйонів «Миротворець» (В. С. Катрич, Р. В. Набегов, М. В. Сухенко), «Херсон» (О. П. Вовченко) і «Світязь» (В. Г. Шолуха). 15 вересня 2014 року тіло О. З. Горая було ексгумовано та привезено до м. Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз "Народна пам'ять"» та представники Національного військово-історичного музею України. Похований у с. Курне Червоноармійського району Житомирської області.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

34-річний випускник Київського політехнічного інституту, дипломований інженер комп'ютерних мереж, гарний стрілець та досвідчений фахівець з екстремального водіння, Горай Олексій Зигмундович не зміг залишитись осторонь, коли країна опинилася у небезпеці. Спочатку він стояв на Майдані, потім, у червні 2014 року, покинувши високооплачувану роботу, вступив до добровольчого батальйону «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області у званні рядового міліції — лейтенантське

звання він отримав посмертно.

Попри те що він після трагічної загибелі брата залишився єдиною опорою та втіхою батьків та попри їхні вмовляння, Олексій не вагаючись вирушив до зони проведення антитерористичної операції. «Я не можу, там мої друзі... Я їду... за Україну, за всіх нас, за нове наше життя...», — казав Олексій. Серед бойових побратимів він був відомий під позивним «Змій» або «Кобра» як розважливий, швидкий та маневрений боєць.

Про нього значно старші й досвідченіші міліціонери говорили

коротко: «Я пішов би з ним і на за-
тримання, і в розвідку...» У батальйо-
ні його пам'ятають як впевнену в собі,
хоробру людину, доброго товариша,
фаната автомобільного спорту — фа-
хівця з екстремального водіння.

Однак 29 серпня 2014 року під час
виконання бойового завдання з ви-
ходу з оточення у м. Іловайську ба-
тальйон «Миротворець» потрапив
у вогневу засідку противника. Під час
запеклого мінометного бою Олек-
сій був травмований та помер на полі
бою.

Перепоховали Олексія на Жито-
мирщині, у с. Курне Червоноармій-
ського району, 24 вересня 2014 року
після панахиди в Михайлівському зо-
лотоверхому соборі, поруч із братом,
який помер 12 років тому.

ГОРДІЙЧУК Микола Миколайович (позивні «Гризун», «Гриз»)

29 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Гарпун» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 26 травня 1986 року, м. Рівне.

Дата і місце загибелі: 22 липня 2015 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. 22 липня 2015 року, повертаючись із бойового завдання, поблизу блокпосту «Шахта», між м. Авдіївка та Ясинувата (Донецька область), унаслідок

підриву на «розтяжці» дістав численні осколкові поранення кінцівок і тулуба, помер під час евакуації до військового шпиталю м. Красноармійська. Разом із Миколою було поранено трьох його побратимів, один із яких, молодший сержант міліції Є. Бірюков, помер о 03.15 23 липня у лікарні м. Дніпра. Похований на Алеї Слави кладовища м. Кам'янця-Подільського Хмельницької області. Залишилися батьки і брат.

Нагородження: Указом Президента України № 546/2015 від 15 вересня 2015 року «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Також отримав нагороду «Залізний пластовий хрест», звання «Почесний громадянин міста», «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району».

У Кам'янці-Подільському одну з вулиць перейменували на честь Миколи та було встановлено дві меморіальні дошки (у школі та університеті).

2016 року було надруковано книгу, присвячену Миколі Гордійчуку, — «Це твоя і моя війна» (Ю. Кошель), де крім життєвих історій процитовано щоденник героя — опис подій під час його перебування в зоні проведення антитерористичної операції.

Твоє призначення має значення...

*(Слова з однойменної пісні
Миколи Гордійчука)*

Гордійчук Микола Миколайович

(позивний «Гризун», «Гриз») у музичному середовищі мав творчий псевдонім «Nik Своєрідний». Член організації «Пласт» від 1993 року, належав до гуртка «Леви», що в м. Кам'янці-Подільському. Учасник та інструктор таборів військового пластування «Легіон» 2003-го, 2004-го та 2009 років.

Навчався у Кам'янець-Подільській ЗОШ № 7, згодом — у Кам'янець-Подільському національному університеті ім. Івана Огієнка за спеціальністю «психологія». Громадський активіст, ведучий молодіжної програми «Шоу кадрів», засновник і соліст

музичних гуртів «Своєрідне» та *The DenDu*. Член міської команди страйкболістів.

Під час Революції Гідності — боєць 15-ї сотні Самооборони Майдану. Захоплювався військовою справою, планував стати офіцером.

З квітня 2015 року — доброволець батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Гарпун», де отримав звання молодшого сержанта міліції. Виконуючи бойове завдання поблизу блокпосту «Шахта» між м. Авдіївка та Ясинувата, група підірвалась на міні. «Гриз» отримав численні осколкові поранення та помер під час транспортування до військового шпиталю м. Красноармійська.

Слово Миколі: «...Чому я опинився тут, я просто інакше не зміг. Вибачте, що не сказав, мені просто надзвичайно важливий ваш спокій. До кінця не вірю в справжність цієї війни, але хто б там яку карту в рукаві не ховав, у нас тут ворог, який хоче вбити нас, мене, і вас, мої рідні... Цього зробити я не дам і для цього зроблю все...».

Уривок з вірша

Невже я вже там, де хмари.
А можливо, це просто дим.
Подивись мені в очі, побачиш.
А я мріяв стати зовсім не таким.

Навчився стискати зуби.
Навчився долати біль.
Так сталося, комусь так треба.
Хтось для мене і я для когось — ціль.

Не віддам, як не лякай.
Не віддам, як не кричи.
Не віддам, як не стріляй.
Не віддам, як не бреші.

А знаєш, кохана,
мені тут вже не страшно.
Я тут такий не один...

(Нік Своєрідний)

ГРАЧОВ Сергій Валерійович (позивний «Ювелір»)

41 рік

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 22 травня 1973 року, м. Кам'янка-Бузька, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 14 вересня 2014 року, с. Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 14 вересня 2014 року близько 16.00 в районі смт Піски Донецької області група працівників батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області, у складі якої був і Грачов Сергій Валерійович, здійснювали прикриття танкової колони Збройних сил України. Під час цього відбулося бойове зіткнення з групою сепаратистів, що здійснювали снайперсько-мінометний обстріл позицій ЗСУ, у ході якого рядовий міліції С. В. Грачов отримав вогнепальне поранення, від якого помер.

Нагородження: Указом Президента України № 924/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Грачов Сергій Валерійович народився у м. Кам'янка-Бузька Львівської області.

Освіту здобув середню спеціальну, 1991 року закінчив СПТУ00-71 м. Кам'янка-Бузька Львівської області. 1994 року одружився. Від шлюбу мав трьох дітей: Романа, Ганну і Степана.

«Сергій їздив на Майдан. Потім добровільно пішов воювати. А не кожен піде. На таких, як він, і тримається Україна», — розповіла сусідка Сергія Марія.

Боєць батальйону «Дніпро-1» Дмитро розповів, що познайомився із

Сергієм на Майдані: «Потім разом воювали під Донецьком. Він був справжнім товаришем».

Сергій був двічі поранений. Він приїжджав додому на кілька днів, бо його наймолодший син пішов у 1-й клас. Після цього знову вирушив на Схід.

«Він у нашому житті відіграв велику роль. Сергій — герой. Він першим ішов у бій і останнім відступав. Він не оскаржував команди і завжди був побратимом. У рідних я хочу попросити вибачення, що ми його не змогли вберегти», — сказав під час прощання командир 4-ї роти батальйону

«Дніпро-1» Володимир Парасюк.

За словами командира 3-го взводу 2-ї роти батальйону Зеновія Парасюка, Сергій був дуже мужнім. Він героїчно вивів автомобіль з-під обстрілів і врятував життя пораненим.

Загинув Сергій Грачов 14 вересня. У той день близько 16.00 поблизу н. п. Піски Донецької області група працівників батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області, у складі якої був і Грачов Сергій Валерійович, прикривала танкову колону Збройних сил України. «Сергія та інших хлопців обстріляли у Донецькій області, вони приїхали на наш блокпост. Взяли у 93-ї бригади танк і хотіли відбити стратегічний напрям на Дніпропетровськ. Вони під'їхали до того місця, їх обстріляли з чотирьох точок. Загинули троє танкістів і четверо хлопців з батальйону «Дніпро-1», — повідомив Зеновій Парасюк.

Група сепаратистів обстріляла позиції АТО із мінометів і снайперської

зброї. Рядовий міліції Грачов Сергій Валерійович отримав вогнепальне поранення, від якого помер.

Про нього знято фільм «Піски. Лицарі Неба», який присвячено усім бійцям «Дніпро-1», які загинули, захищаючи Донецький аеропорт у с. Піски.

ГРЕБІНСЬКИЙ Олег Вільямович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Херсонській області.

Дата і місце народження: 3 липня 1971 року, смт Крижопіль, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором. За кілька хвилин до загибелі потрапив у групу бійців батальйону «Миротворець». Загинув разом з одним із них — Русланом Халусом. 19 вересня 2014 року пошукова група місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз “Народна пам’ять”» та представники Національного військово-історичного музею України, виявила тіло О. В. Гребінського в похованні поруч із с. Горбатенко й привезла у м. Запоріжжя. Упізнаний вцілілими бійцями «Миротворця» та «Херсона», а пізніше — за допомогою експертизи ДНК. Похований у с. Кринки Цюрупинського району Херсонської області.

Нагородження: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). На будівлі школи № 7 у м. Таврійську, у якій навчався воїн, встановлено меморіальну дошку Олегу Гребінському.

«Для мене, звісно, Олег був найкращим. За роки спільного життя я не чула жодного поганого слова на адресу свого чоловіка. Він був готовий допомагати усім і завжди. Перед тим як піти в АТО, він працював водієм маршрутки. Мав чудові стосунки з пасажирами. Усіх бабусь, дідусів возив безкоштовно, за що від них завжди отримував і гостинці, й іконки, і хрестики, і всіляку всячину, — ділиться спогадами Марина Гребінська. — А для маленьких пасажирів у нього завжди були повні кишені цукерок. Квіти дарував мені постійно. Тепер квіти носитиму йому

я... Моя опора і підтримка сьогодні — рідні та близькі люди, друзі, колеги, сусіди. Усі підтримують, якби не вони, було б набагато важче».

Олег Гребінський вступив до лав добровольчого батальйону міліції спеціального призначення «Херсон» у день його заснування. Він не прагнув бути героєм, а просто захищав найдорожче — Батьківщину, рідних, друзів.

У серпні 2014-го мужніх, сміливих, оптимістично налаштованих хлопців направили у зону проведення АТО. Майже одразу батальйон потрапив на

передову, до м. Іловайська. Там перебували близько тижня, потім місто опинилося в оточенні. Йшли жорстокі бої. Згідно з домовленістю бойовики повинні були надати так званий зелений коридор військовим і добровольцям. Та це була підступна засідка і зрада. Коридор виявився смертельним...

Олег Гребінський понад рік вважався зниклим безвісти. Весь цей час рідні страждали через невідомість і сподівалися. Та пошуки тривали. Перша експертиза ДНК не підтвердилася. А потім виявилось, що Олег Гребінський як невідомий солдат похований у м. Запоріжжі. Тоді сім'я погодилася на другу експертизу. І вона підтвердила найгірше.

«Коли транспорт був зруйнований вщент, нам довелося відходити полями, пішки. Саме тоді, під мінометним обстрілом, і загинув Олег, — розповів журналістам свідок, Ігор Буша, член батальйону «Херсон». — Я зміг лише забрати посвідчення, яке потім передав його батькові».

«Говорять, що немає незамінних людей. Насправді вони є. Таким був Олег. Людина виняткової доброти, та

ще й майстер на всі руки. У батальйоні міг виконувати будь-які функції: і бійця, і майстра, і навіть кухаря. У нього на все вистачало часу і енергії», — відзначив один із товаришів.

Після школи Олег закінчив судомеханічний технікум, відбув службу в армії, одружився. «Він — це ніби втілення самого життя. Досі не можу повірити, що його немає поряд. Важко, — з болем зізнається дружина. — Це ніби на тебе впало небо. І тепер ти мусиш тримати його одна... Але я намагаюся відпустити Олега. Недобре тримати людину. У нього нині важливіші справи. У них на небі свій батальйон...»

ГРИЦИК Роман Васильович

28 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 29 травня 1986 року, м. Івано-Франківськ.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня 2014 року тіло Романа Грицика разом із тілами 96 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. 16 жовтня 2014 року тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпра як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований 4 квітня 2015 року на міському кладовищі на Алеї Слави у с. Чукалівка Тисменицького району.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

18 серпня о 06.00 ранку Алла відправляла свого Романа на Схід. Двоє доньок ще спали. Алла чекала вже на третього, на хлопчика.

«Він дуже хотів сина. Казав, як приїде, то розпишемось, бо ми офіційно не одружені, хоча шлюб брали, — говорить жінка. — І я його відправляла як на роботу, на місяць, у Маріуполь, охороняти громадський порядок, а вишло так, що й досі не побачила».

Йому лише 28. Роман Грицик ще під час Майдану рвався у Київ. Тоді Алла його не пустила. А як почув про патрульну службу міліції, то втримати не змогла.

«Йому всі казали: “Ромку, тобі того не треба — відправляється на

Схід», — згадує Алла. — А він говорив: «Треба їх звідти виганяти, аби не прийшли сюди»».

28 серпня Алла по телефону розмовляла з чоловіком. Казав, що в Маріуполі, хоча туди вони так і не доїхали, та про це вона вже дізналася пізніше. Казав, що все тихо, спокійно.

«Напевно, не хотів, аби я переживала, та я чула по голосу, що був змучений, невиспаний», — говорять Алла.

А потім батьки здавали аналізи на ДНК. Спершу кров. Але результатів родичі так і не дочекались. «Особисто я дзвонила у Дніпропетровськ до слідчого, не хочу називати його ім'я, він сказав, що по 20 хлопцях із Прикарпаття збігів немає, — розповідає Алла. — А тут нам сказали, що аналізи загубилися». Мати Романа Анна Грицик їздила у вересні у Дніпропетровськ на здачу ДНК та впізнання. Тіла сина так і не побачила.

«Нам сказали, що є 105 тіл. Ми хотіли, аби нам показали, то сказали почекаати до обіду, — каже пані Анна. — А в обід привезли ще машину, поклали тіла зверху і сказали, що ніхто не буде то з долини витягати і показувати нам. А тим більше, мовляв, тіла всі голі, набухлі, простояли там вже п'ять днів, а то літо — нічого все одно не побачимо».

Із тим і поїхали. Потім вже у Франківську здавали зразок букального епітелію з ротової порожнини (слину). І тут виявилося, що є збіг. Так і визнали Романа Грицика загиблим.

Та дружина сумнівається у правдивості експертизи. Натомість мати Романа Грицика вже готова визнати свого сина загиблим і дала згоду на перепоховання.

«Гірше, як не буде похований людськи», — каже пані Анна.

Діти теж чекають тата. П'ятирічна Настя каже: «Тато на війні, стріляє в бандитів, ще трохи постріляє і приїде». Дворічна Віка ще була мала, як він поїхав, але на фото впізнає тата. Максиму півтора місяці, він схожий на тата.

Прикро, що у такий радісний день поряд із новонародженим не було його батька — боєць спецбатальйону «Івано-Франківськ» Роман Грицик загинув під Іловайськом.

ГУКАЛЕНКО Володимир Васильович

53 роки

Звання, посада, підрозділ: міліціонер взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 28 вересня 1961 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 01 листопада 2014 року (помер від ран).

Обставини загибелі. 29 жовтня 2014 року близько 05.30 група працівників батальйону, до складу якої належав В. В. Гукаленко, у селі с. Зайцеве поблизу м. Горлівка Донецької області проводила патрулювання місцевості. Наближаючись до будинку сільської ради, група натрапила на засідку незаконного формування, звідки відкрили вогонь з вогнепальної зброї. Працівники міліції відкрили вогонь у відповідь. Під час бою, який тривав близько 20 хвилин, В. В. Гукаленко був тяжко поранений у голову. Від отриманих поранень В. В. Гукаленко помер у лікарні.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Товариш по службі Віталій Овчаренко розповідав:

«Мені пощастило опинитися у четвірці, де старшим був Вова Гукаленко. Щось ми повинні були супроводжувати.

І ось ми їдемо, десь в районі Костянтинівки, а за метрів чотириста, може й більше, попереду почалася стрілянина. Як потім з'ясувалося, сепаратисти обстрілювали, але не нас.

А наші для профілактики стали бити в «зеленку». Кіпіш, ми вистрибнули, лягли біля дороги. І тут Вова зрозумів, що я автомат раніше в руках не тримав. Він став виводити нас.

Я вже потім з ним в міськраді Артемівська чергував, і тоді ж він мене на полігоні вчив стріляти».

ЖАЙВОРОНОК

Богдан Сергійович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 24 червня 1982 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу працівників підрозділу з оточення в м. Іловайську Донецької області рядовий міліції Б. С. Жайворонок рухався у колоні техніки. Під час виходу колону було обстріляно сепаратистами. Під час бою внаслідок мінометного обстрілу один із снарядів влучив в автобус, у якому знаходився Б. С. Жайворонок. Богдан отримав смертельні поранення.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Разом із сім'єю переїхав до м. Остер Козелецького району. Після навчання в школі закінчив Дарницький технічний ліцей м. Києва. У 2001–2003 роках проходив строкову військову службу у військовій частині А1766 (97-ма Полтавська окрема гвардійська механізована бригада).

Не одружений. Мав сина Семена 2011 року народження.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточення поблизу міста Іловайськ Донецької області. Перебував у мікроавтобусі разом з бійцями батальйону «Миротворець». Попри попередні домовленості про надання «гуманітарного коридору», колона українських військових потрапила під шквальний обстріл ворожої артилерії та танків. Після того як автомобіль

було знищено, пересувалися пішки. Поблизу с. Горбатенко та Новокатеринівка Старобешівського району Донецької області знову потрапили під обстріл, унаслідок якого боєць отримав смертельні поранення.

2 вересня 2014 року тіло Б. С. Жайворонка разом з тілами 87 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований 28 жовтня 2015 року в м. Дніпропетровську (нині — Дніпро) на Краснопільському кладовищі (діл. № 79).

ДМИТРІЄВ Юрій Іванович (позивні «Майор», «Сміт»)

50 років

Звання, підрозділ, посада: командир взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Скіф» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Запорізькій області; командир взводу № 4 роти № 4 полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області, майор міліції.

Дата і місце народження: 21 липня 1965 року, с. Плотавка, Алейський район, Алтайський край (РРФСР).

Дата і місце загибелі: 31 липня 2015 року (помер від ран).

Обставини загибелі. 22 липня 2015 року позиції працівників полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» було обстріляно з автоматичної зброї та мінометів, унаслідок чого Ю. І. Дмитрієв отримав тілесні ушкодження. Після поранення його доправили до лікарні м. Селідове Донецької області. 23 липня 2015 року Ю. І. Дмитрієва для подальшого лікування було перевезено до обласної клінічної лікарні ім. Мечникова м. Дніпра, де він помер 31 липня 2015 року від ран.

Нагородження: Указом Президента України № 573/2015 від 10 жовтня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). У Вільнянську відкрили пам'ятну дошку Дмитрієву Юрію Івановичу.

Юрій Дмитрієв віддав службі в органах внутрішніх справ 16 років. Добрий і чуйний, Юрій Іванович обрав для себе працю у кримінальній міліції у справах дітей. Розпочав оперуповноваженим, а потім обійняв посаду начальника відділення КМСД Вільнянського районного відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Запорізькій області. Здобув вищу освіту — 2004 року закінчив Національну академію внутрішніх справ України. 2011 року звільнився за віком.

Коли на Сході України спалахнула неоголошена війна, не зміг залишати-

ся байдужим. У червні 2014 року повернувся до лав міліції — командиром взводу у батальйон «Скіф». З лютого 2015 року був відкомандирований у розпорядження підрозділу «Дніпро-1». Брав активну участь в антитерористичній операції.

О 23.00 годин 22 липня 2015 року на позиції полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» в районі с. Піски Донецької області напала ворожа диверсійна розвідувальна група, яка використовувала стрілецьку автоматичну великокаліберну зброю та міномети. У бою Юрій Дмитрієв отримав важкі

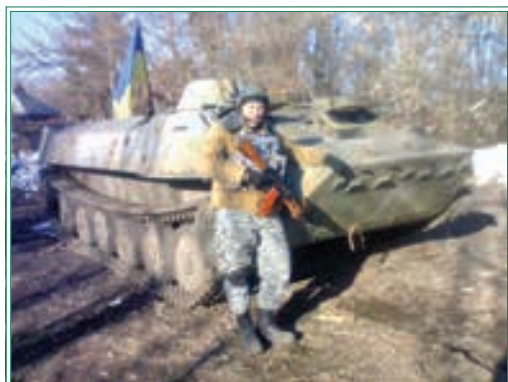
поранення черевної порожнини та туба. Пораненого відвезли до Селидовської міської лікарні, а 23 липня 2015 року — до обласної клінічної лікарні ім. Мечникова м. Дніпра. Лікарі 9 днів боролися за життя міліціонера, але їх зусилля виявилися марними: 31 липня серце росіянина за походженням, але справжнього патріота України перестало битися.

одним з перших поповнив лави добровольців — спочатку запорізького батальйону «Скіф», а згодом — «Дніпро-1». Був добрим другом, радником і наставником для своїх хлопців.

Людиною він був і залишається хорошою. А тому його героїзм — приклад кожному, хто вагається.

Юрій Береза, народний депутат України: «Уночі у лікарні ім. Мечникова помер Юрій Дмитрієв, 1965 року народження. Був тяжко поранений під час виконання бойових завдань у Пісках. Лікарі боролись за його життя дев'ять днів, проте йому так і не вдалося до нас повернутись. Він був справжнім воїном та патріотом. Все життя пропрацював міліціонером, вийшов на пенсію. З початком війни на Сході

ДОБРОДОМОВ Родіон Костянтинович

29 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ.

Дата і місце народження: 30 жовтня 1984 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 9 травня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. 9 травня 2014 року загинув у бою з озброєними сепаратистами, які атакували будівлю Маріупольського міського управління міліції. Під час того бою також загинули старший солдат Богдан Шлемкевич, під-

полковник міліції Віктор Саенко, прапорщик міліції Михайло Ермоленко, полковник Сергій Демиденко та солдат Олег Ейсмант. Похований у м. Києві на Байковому кладовищі.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ось як про обставини смерті міліціонерів розповів часопис «Іменем Закону»: «Ранок 9 травня не додав нічого хорошего в маріупольське пекло. “Деєнерівці” вдалися до чергового зухвальства. Шістдесят озброєних чоловіків вдерлися в адмінбудівлю міськуправління міліції. Як розповідають очевидці подій, усередині триповерхівки почалися сутички між

терористами та правоохоронцями. Такого масштабного бою тут не було з часів Другої світової війни, коли у вересні 1943-го радянський десант звільняв Маріуполь від гітлерівців...

Що найгірше — сотні містян, які вийшли на вулиці для участі в заходах із нагоди Дня Перемоги, потрапили в епіцентр протистояння. Збурені провокаційними заявами агітаторів ДНР і чутками про “нашесть бандерівців”, вони вільно чи мимоволі стали живим щитом для покидьків.

Місто буквально захлеснуло цунамі неконтрольованого насилля й мародерства під вигуки “Росія!”. На підмогу заблокованим колегам спершу прибули бійці батальйону міліції особливо-го призначення “Азов”, а потім — гвардійці та арміяці.

патрульної служби міліції особливо-го призначення “Азов” ГУМВС у Донецькій області, який загинув у сутичці в центрі Маріуполя й знайшов вічний спочинок на Байковому кладовищі в Києві.

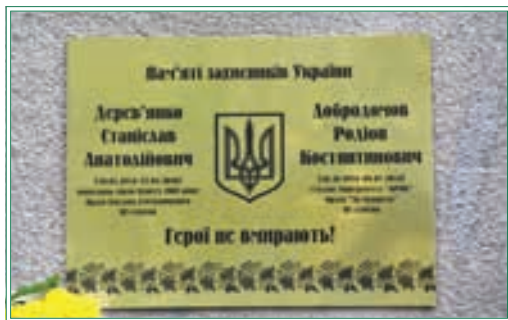
Він не був солдатом і не збирався померати. Юрист за фахом, Родіон останнім часом трудився в охоронній агенції, брав активну участь у майданівських заходах і не дожив кілька місяців до 30-річчя.

Справжній автомайданівець не міг сидіти, склавши руки, у час, коли Українська держава перебувала під загрозою знищення.

Родіона вбили пострілом у спину, коли він прикривав входження групи бійців у приміщення захопленого терористами міськуправління внутрішніх справ».

Серед посмертно нагороджених орденом “За мужність” III ступеня є й прізвище Родіона Добродімова — хороброго бійця батальйону

ДОМЧЕНКО Владислав Анатолійович

37 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області.

Дата і місце народження: 15 листопада 1977 року, с. Стрільки, Старосамбірський район, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 13 лютого 2015 року, м. Дебальцево, Донецька область.

Обставини загибелі. Зник безвісти під час бою поблизу м. Дебальцево. Упізнаний за експертизою ДНК. Похований у м. Львові на полі почесних поховань № 76 Личаківського кладовища.

Нагородження: Указом Президента України № 160/2016 від 15 квітня 2016 року «за мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Домченко Владислав Анатолійович народився і виріс у м. Львові. Був єдиним сином у родині. Після закінчення спеціального професійно-технічного училища понад 17 років працював у різних охоронних структурах. У серпні 2014 року 36-річний патріот України добровільно зголосився на службу в батальйон «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області.

У січні 2015 року його разом з іншими бійцями відрядили для охорони громадського порядку та роззброєння бойовиків на Донеччину, в м. Дебальцево. Це була його друга ротація.

Під час виконання бойового завдання у м. Дебальцево разом із бійцями батальйону «Артемівськ» він потрапив під артилерійський обстріл.

Тоді, зранку 13 лютого, Владислав зі своїми побратимами виїхав із бази

на завдання. Із нього молодший сержант не повернувся. Свідків трагедії немає, але за однією із версій під час потужного обстрілу Владислав зі своїм побратимом Ігорем вискочили із БТРа і в них влучив снаряд. Тож довгий час ідентифікувати останки не вдавалося. До липня 2015-го Владислав вважався безвісно зниклим.

«У цьому випадку проводили дві експертизи, оскільки за результатами першої були певні сумніви, а результати другої таки підтвердили, що це він. І було прийнято рішення про поховання», — зазначив начальник Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області Дмитро Загарія.

Своєму дядькові Віталію чоловік зізнався, що смерті не боїться і розуміє, на що підписався.

«Він казав: захищати Україну хтось

мусить, я трошки старший, є там молодші хлопці. Він був командиром відділення там, воював як належить за захист України», — розповів дядько Владислава Віталій.

Побратими Владислава із батальйону «Львів» відгукуються про нього лише позитивно. Кажуть, що чоловік дуже любив куварити. А ще ніколи не відмовляв у допомозі.

«Він один з найдобриших. Що б там не було, допомогти він завжди зголошувався перший. У нас на фронті як таких куварів не було, то він ставав перший і на вогні готував нам сніданок. Він нам і рибку робив, і всяке таке смачне готував», — згадує командир відділення Роман Янишин.

Владиславу Домченку у листопаді мало би виповнитися 38. Чоловік не одружений і дітей не мав. У нього залишилася лише мама.

22 липня 2015 року тіло молодшого сержанта міліції Владислава

Домченка — бійця батальйону патрульної служби міліції особливо-го призначення «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області привезли у Львів.

Бійця поховали на полі почесних поховань Личаківського кладовища у Львові. «Владислав був трохи старшим за інших бійців, користувався повагою та авторитетом. Товариші його цінували за сміливість і рішучість — саме на таких героях, котрі, не шкодуючи свого життя та здоров'я, захищають свою землю, і тримається Україна», — сказав Дмитро Загарія, прощаючись із загиблим бійцем.

Провести в останню путь Владислава Домченка прийшли рідні, колеги та побратими, представники влади та громадськість.

2 грудня 2016 року на фасаді будинку школи-інтернату в селі Стрільки Самбірського району Львівщини відбулось відкриття меморіальної дошки бійцю батальйону «Львів» Владиславу Домченку.

ДОРОШ Тарас Русланович

27 років

Звання, посада, підрозділ: сержант міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області.

Дата і місце народження: 30 жовтня 1987 року, с. Малехів, Жовківський район, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 14 січня 2015 року, смт Станиця Луганська, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час виконання бойового завдання в смт Станиця Луганська Луганської області. Похований у с. Малехів Жовківського району Львівської області. Залишилась дружина.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Тарас Дорош народився і виріс у Львові. Після закінчення загально-освітньої школи № 42 вступив до Техніко-економічного коледжу, який закінчив з відзнакою, і продовжив навчання в Національному університеті «Львівська Політехніка». Ще з юнацьких років був закоханий у чарівну дівчину, яка в подальшому стала йому дружиною. У шлюбі з Уляною прожив півтора роки, але так і не встиг народити дітей.

У травні 2014 року Тарас одним з перших вступив добровольцем на службу в батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Львів». Після навчання прийняв Присягу на вірність українському народу і відправився в зону бойових дій. В одну зі своїх відпусток Тарас говорив: «Краще я сам туди піду і помру за вас, тільки б ніхто більше не бачив, що там відбувається».

Під час перебування у зоні АТО сержант Тарас Дорош пройшов зі своїми бійцями тернистий шлях. Він брав участь у зачистках с. Кримське, Тошківка, Гірське, Золоте та інших населених пунктів, де між міліціонерами та сепаратистами виникали сутички. Разом із побратимами Тарас виконав низку завдань у м. Северодонецьку, Лисичанську та Станиці Луганській.

За сумлінне виконання службових обов'язків, досягнення вагомих результатів в оперативно-службовій діяльності, високий професіоналізм 2014 року був нагороджений почесною грамотою Львівської обласної державної адміністрації.

14 січня 2015 року всю Львівщину облетіла трагічна звістка. Бійці батальйону патрульної служби міліції спеціального призначення «Львів» назавжди втратили свого

побратима — командира штурмового взводу першої роти сержанта міліції Тараса Дороша, життя якого обірвала куля снайпера в смт Станиця Луганська.

Війна завжди забирає найкращих, а Тарас був одним з них. Бойові товариші цінували його за сміливість і рішучість. Він ніколи не боявся брати на себе відповідальність.

Командир 1-ї роти батальйону спеціального призначення «Львів» майор за позивним «Кеп» дуже болісно сприйняв загибель Тараса Дороша. «Я втратив праву руку, — зізнається Сергій Олександрович. — Зараз не уявляю, хто замінить Тараса. Я покладався на нього, міг довірити йому під опіку усю роту. Тарас тренував та виховував своїх бійців. Він виконував свою роботу бездоганно».

«Жити в час війни — це найстрашніше, що може випасти на долю людини... Тепер я це точно знаю, — говорить Уляна Дорош. — Адже і на мою долю випало чекати свого чоловіка з війни. Чекати та вірити, засинаючи із слізьми на очах в молитві-благанні, щоб повернувся додому живим і неушкодженим, але не сталося так, як благалось у молитвах, у Господа були на нього свої плани. Як багато слів я так йому і не сказала востаннє, про те, що він у мене найкращий, найрозумніший, найдобріший, найкрасивіший, тому що він мій, мій коханий і найдорожчий чоловік — Мій Герой!»

«Сьогодні мені найбільше не вистачає його оптимізму та почуття гумору. Пам'ятаю, коли виникали якісь проблеми, у нього завжди була одна відповідь: "Все буде добре!". А ще не вистачає нашого спілкування: протягом

дня Тарас дзвонив по 15 разів, просто так... Знаєте, ми були не тільки чоловік та жінка, а перше за все друзі, добрі друзі.

Цінуймо те, що маємо, не розмінюючись на дрібниці, бо ніколи не знаєш, що приготувала тобі доля на завтрашній день. Цінуймо кожен день, кожен час, кожен мить коштовного життя, що дарує нам Господь.

І пам'ятаймо, що герої не вмирають, вони дивляться на нас із небес, і ми не маємо права зраджувати їм, ні словами, ні думками, ні діями. Слава Україні!»

Тарас Дорош спочиває у рідному с. Малехів, у якому жив останні роки.

Його іменем назвали вулицю у цьому населеному пункті, а також в СШ № 42, де навчався Тарас, встановлено меморіальну дошку.

ДОРОШОК Микола Володимирович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант міліції, дільничний інспектор міліції Докучаєвського міського відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 15 березня 1981 року, смт Донське, Волноваський район, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, м. Докучаєвськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Чергового частини Докучаєвського міського відділу о 19.35 про трагедію сповістили медики центральної міської лікарні. Їм зателефонував невідомий і сказав, що на автодорозі в районі дачного кооперативу «Мрія», розташованого на території Волноваського району, в автомобілі «DAEWOO Sens» перебувають двоє вбитих чоловіків. Слідчо-оперативна група, яка виїхала на місце, виявила з численними вогнепальними пораненнями тіла начальника докучаєвської міліції В. В. Рябоконя і дільничного інспектора міліції М. В. Дорошка, який перебував за кермом. Офіцерів розстріляли з автоматичної зброї, коли вони після служби поверталися в автомобілі додому в с. Донське Волноваського району. Обидва були в цивільному одязі, без зброї. Похований у смт Донське Волноваського району Донецької області. Залишилися дружина, 11-річна дочка і однорічний син.

Нагородження: Указом Міністра внутрішніх справ України № 1660/2014 від 24 серпня 2014 року нагороджений нагрудним знаком «За відвагу в службі» (посмертно).

Дільничний інспектор Докучаєвського міськвідділу міліції старший лейтенант Микола Дорошок з юнацьких років мріяв стати правоохоронцем, але не встигла мрія здійснитися, як життя міліціонера обірвали бандитські кулі. 31 липня 2014 року під час виконання службових обов'язків неподалік від м. Докучаєвська його розстріляли терористи «ДНР».

Слідчо-оперативна група, що виїхала на місце, виявила тіло Михайла з численними вогнепальними пораненнями в автомобілі, за кермом якого він перебував. Поруч знаходилося тіло його односельця, керівника міліції м. Докучаєвська Василя Рябоконя. Правоохоронці потрапили у засідку...

Микола Дорошок народився 15 березня 1981 року. З юнацьких років він мріяв стати правоохоронцем. Обираючи професію й готуючись вступати до вишу, йому довелося робити нелегкий вибір між авіаційним інститутом та юридичним. Але тоді переміг потяг до точних наук, і Микола вступив до Харківського авіаційного інституту. Тут, навчаючись на 2-му курсі, він і познайомився з Оксаною, що стала його нареченою, а потому й дружиною. Після закінчення навчання Микола разом із дружиною повернувся до рідного селища.

Незважаючи на свою давню мрію про міліцію, кілька років працював на хіміко-технологічній

фабриці — адже там молодому фахівцю обіцяли виділити квартиру. Але з житлом так і не склалося.

Микола Дорошок та Василь Рябокінь були давніми знайомими, бо у маленькому селищі всі мешканці як на долоні. І ось одного разу здійснилася юнацька мрія Миколи — Василь Рябокінь, обійнявши посаду начальника міського управління Міністерства внутрішніх справ м. Докучаєвська, запропонував йому посаду дільничного інспектора.

Хлопець із радістю погодився і взято почав працювати. Скільки разів дільничний радів, коли вдавалося допомогти подружжю залагодити сімейний конфлікт, а яке моральне задоволення відчував від успішного завершення запутаної справи! Микола

відчував, що потрібен людям. Адже на цій посаді він знайшов своє справжнє призначення, посів гідне місце у суспільстві і з радістю допомагав тим, хто цього потребував.

Так минуло три найщасливіших роки в житті Миколи Дорошка. Кохана дружина, улюблена робота, двійко прекрасних діточок.

Життя обірвали ворожі кулі.

Трагедія відбулася незадовго до захоплення Докучаєвська терористами. Миколі Дорошку, як і іншим правоохоронцям, що залишалися відданими своєму народові, неодноразово погрожували, довелося навіть на деякий час вивезти сім'ю до родичів. Але дільничний інспектор не підкорився бандитським вимогам і продовжував чесно робити свою справу.

ДРЬОМІН Андрій Сергійович (позивний «Світляк»)

32 роки

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Київській області.

Дата і місце народження: 3 січня 1982 року, с. Великий Глибочок, Тернопільський район, Тернопільська область.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, м. Іловайськ,

Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув у бою під м. Іловайськом Донецької області. Рота батальйону «Азов» йшла за БМП та потрапила під снайперський обстріл з обох боків. В Андрія влучили п'ять куль, дві з них стримав шолом, а інші завдали смертельних ран. Похований на малій батьківщині у с. Великий Глибочок Тернопільського району Тернопільської області. Залишилися батьки.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертовність і любов до України» (посмертно).

«У нашій пам'яті назавжди залишиться світла згадка про хорошого друга Андрія ("Світляка"). Не пам'ятаю такого дня, коли він був не в піднесеному настрої. Дуже любив бавитись з нашими з дружиною дітьми, і вони виробляли з ним що хотіли: лазили, боролися, щипали, кусали і кликали не дядько Андрій, а дядько Світляк.

...В Андрія було дуже багато друзів і більша частина з них, я впевнений, скаже, що Світляк був найкращим і надійним другом, який завжди виручить і ніколи не відмовить та не підведе.

...Коли ми проводжали Андрія на Схід, він казав, що їде в тил, буде начебто лише тренуватись, патрони збирати, їсти готувати, запевняв, щоб

були спокійні, не переживали, а сам прагнув на фронт, на передову.

Дякуємо тобі, що ти був у нашому житті, залишаєшся навіки в пам'яті, ти змінив наш світогляд в кращий бік», — згадують із вдячністю друзі Павло та Ліля Фаріон.

«Я пам'ятаю Андрія як широко обізнану, високоінтелектуальну і творчу особистість, — ділиться його троюрідний брат Ігор Петришин. — Світляк був справжнім другом і радником, воїном не за посадою, а за покликом серця...

Творчість та військово-спортивний вишкіл стали для Світляка основними напрямками життєдіяльності, адже окрім бійцівського характеру, що тоді лише формувався, у ньому

жила душа митця: як музикант він навчав мене гри на гітарі, цікаво було також спілкуватися з ним на різноманітні теми, оскільки коло його інтересів та захоплень надзвичайно велике. За його прикладом і я формував у собі такі якості, як чесність, справедливість, мужність та наполегливість у здійсненні поставлених перед собою цілей. Його уважність і благородство проявлялись у різноманітних вчинках, які він чинив із такою легкістю, що не захоплюватись ним було просто неможливо. Тонке почуття гумору теж було характерною його якістю...

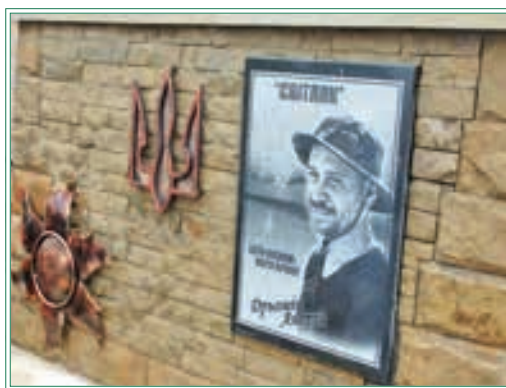
Події 2014 року, а саме Революція Гідності та наростаючий конфлікт на Донбасі, що дуже швидко перейшов у відкриту війну московського окупанта — одвічного підступно-наглого загарбника землі, історії та слави України, не могли залишити байдужим Андрія, який на той час, будучи командувачем одного з підрозділів УНА-УНСО, проводив тактичні вишколи із ще зовсім юними хлопцями та дівчатами.

Бувши єдиним сином у батьків, він не розгубився, а самовіддано, одним із перших, записався у добровольці і вирушив на Схід держави, де,

зустрівшись із вірними друзями, зголосився захищати суверенітет та недоторканість країни на передовій. Трагічна загибель під Іловайськом на Донеччині важким тягарем лягла на серця рідних та близьких йому людей.

Короткий, але насичений подіями життєвий шлях, як і сама особистість героя України Андрія Дрьоміна, є зразком працездатності, волелюбності та патріотизму для підростаючого покоління всієї України, а позивний "Світляк", який йому дали ще на початку 2000 року, відповідає його сутності, оскільки світлою, чистосердною та добродушною, з великої букви Людиною він був і залишається у нашій пам'яті».

ЄРМОЛЕНКО

Михайло Володимирович

37 років

Військове звання, посада, підрозділ: прапорщик міліції, молодший інспектор зв'язку батальйону патрульної служби Маріупольського міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 30 грудня 1976 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 9 травня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув міліціонер, опинившись у центрі запеклого бою, що зав'язався того дня на вул. Георгіївській під час спроби бойовиків захопити головну будівлю маріупольської міліції.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Молодший інспектор зв'язку батальйону патрульної служби Маріупольського гарнізону того рокового дня перебував на бойовому посту. Михайло Єрмоленко завжди відрізнявся стриманістю і порядністю, любив життя й гідно виконував свою роботу. Він не вагаючись поспішив на підмогу товаришам, коли почув перші постріли біля міськуправління. Михайло Володимирович у буквальному сенсі слова вийшов на лінію вогню, опинився в центрі ведення бою й прийняв весь удар на себе.

Михайло Єрмоленко залишився в пам'яті товаришів по службі як безстрашний борець і людина, що завжди прийде на допомогу. Прапорщик Єрмоленко віддав органам внутрішніх справ 19 років свого життя. У колективі про нього говорять як про людину з золотими руками. Він був незамінним у питаннях зв'язку на службі,

був надійним товаришем на роботі й душею компанії на відпочинку.

Фатальним ранком 9 травня дружина Михайла Оксана прокинулася з відчуттям тривоги. Чоловік не повертався з роботи, його мобільний мовчав. За кілька годин їй зателефонувала медсестра й вимовила слова, які стиснули кригою серце: «Михайло Єрмоленко важко поранений, він в операційній»...

Оксана пам'ятає, як швидко поїхала до лікарні, куди доставили пораненого Михайла, як із надією чекала на добрі новини від лікарів, які боролись за життя міліціонера, як о 16.00 почула, що стала вдовою.

Михайло Володимирович загинув на 38-му році життя. У нього залишилася 8-річна дочка Емілія. Родині довелося вчитися жити без надійного захисника, люблячого чоловіка, турботливого батька.

Травень 2014 року вписаний в історію мариупольської міліції трагічними подіями, які забрали життя кадрових офіцерів, змусили всіх жителів міста згуртуватися у великому горі. Вічна

пам'ять тим, хто героїчно постав проти терористичної загрози та хаосу, який принесли окупанти на квітучу українську землю.

Герої не вмирають!

ЕСИПОК

Андрій Анатолійович

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 4 січня 1994 року, с. Новий Биків, Бобровицький район, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим

коридором на дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. 3 вересня 2014 року тіло А. А. Єсіпка разом із тілами 96 інших загиблих поблизу м. Іловайська було привезено до моргу м. Дніпра. Був упізнаний родичами. Похований у с. Новий Биків Бобровицького району Чернігівської області.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Єсіпок Андрій Анатолійович народився 4 січня 1994 року в с. Вільхівці, що на Тернопільщині. У сім'ї був наймолодшим із чотирьох дітей. У дитинстві, як і всі діти, був непосидючим. У шкільні роки брав активну участь у всіх шкільних заходах, зокрема у виставах.

Удома для батьків був незамінним помічником.

2011 року Андрій закінчив Новобиківську загальноосвітню школу Бобровицької районної ради Чернігівської області, а за рік його призвали на військову службу до лав Збройних Сил України. Відслуживши строкову службу у військовій частині зв'язківцем, свідомо обрав професію міліціонера, про яку мріяв ще зі школи.

29 травня 2014 року його прийнято міліціонером батальйону патрульної

служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області, у якому він прослужив лише три місяці. Разом із іншими бійцями «Миротворця» вирушив у зону проведення

антитерористичної операції. Визволяв окупований сепаратистами м. Іловайськ, де потрапив в оточення.

29 серпня 2014 року батальйон «Миротворець» виконував бойове завдання: так званим зеленим коридором виходив із вогневого кільця. Однак під час виходу з оточення поблизу с. Новокатеринівка потрапив у вогневу засідку противника. Під час запеклого мінометного бою Андрій був

поранений та помер на полі бою.

Це непоправна втрата для батьків, братів, сестри і маленької племінниці, яку він дуже любив.

Неможливо забути, не під силу повернути той час, коли Андрійко був живий. Його дзвінкий сміх, грандіозні плани на майбутнє обірвались дуже рано. Батьки нестримно сумують за сином, і ця непоправна втрата буде з ними вічно.

ЕЩЕНКО Віктор Васильович

47 років

Звання, посада, підрозділ: полковник міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 27 лютого 1967 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня 2014 року тіло В. В. Ещенко разом із тілами 96 інших загиблих поблизу м. Іловайська було привезено до моргу м. Дніпра. Був упізнаний родичами. Похований у м. Києві на Лук'янівському військовому кладовищі (діл. № 4, р. 1а, м. 7). Залишились три доньки.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ещенко Віктор Васильович пройшов гідний шлях офіцера, служачи в Збройних Силах України та в органах внутрішніх справ.

У травні 2010 року звільнився в запас за власним бажанням у званні полковника міліції.

З вересня 2010-го до жовтня 2013-го працював у ПАТ «ГЕРРА БАНК» начальником відділу внутрішньої безпеки Департаменту безпеки банку.

Віктор Васильович постійно удосконалювався. Дуже захоплювався полюванням і мандрівками з родиною. Любив відвідувати музеї, цікавився розвитком подій Великої Вітчизняної війни, читаючи багато літератури.

Він був тією людиною, із якою хотілося прожити все своє життя, зустріти старість. Віктор — надійний, турботливий, ніжний, чуйний вдома. А на роботі — відповідальний, зібраний,

уважний. Маючи аналітичний склад розуму, Віктор ніколи не обіцяв того, що не міг виконати: людина слова, в оточуючих цінував ті самі якості. Його дружина згадує: «Біля такого чоловіка було тепло й затишно. Я тишилась, бо почувала себе справжньою і щасливою жінкою. У нас була світла, дружна родина». Він намагався внести якнайбільше яскравих і приємних миттєвостей у життя членів сім'ї, радуючи в першу чергу маленьку донечку. І отримував від цього колосальне задоволення.

Йому вдалося об'єднати всіх своїх дітей: двох доньок від першого шлюбу Юлію і Наталію та Вікторію — від другого. Дівчата спілкуються і підтримують одна одну й сьогодні.

Згадують доньки:

«Справжній полковник і найкращий тато в світі. Яким він був? Добрим

і водночас суворим. Справедливим і мудрим. Все своє життя тато дуже багато працював, але час, який ми проводили разом, завжди намагався зробити якимось особливим. Тато нас любив балувати, завжди намагався купити те, що ми хотіли, і радів, коли бачив нас щасливими. Тато любив подорожувати і показувати нам найгарніші місця нашої країни. Так ми побачили мальовничі куточки Криму та побували в найкрасивіших місцях Карпат. Після народження найменшої донечки у мріях було поїхати відпочити всім разом на море.

Одним з його хобі була кулінарія. Він намагався здивувати нас новим рецептом, знаходив якісь оригінальні страви, привносив у кожну щось своє. Тато дуже смачно готував! Млинці ми завжди печемо за його рецептом.

З татусем було весело проводити час разом. Такий суворий зовні, він умів пожартувати і побешкетувати з нами. Один з найщасливіших моментів — коли тато нас міцно-міцно обіймав і говорив: “Дівчатка, я вас так люблю!”

Тато з дитинства дуже любив читати, знав багато цікавого, постійно розвивався та завжди прагнув дізнаватися щось нове. Коли він за щось брався, то завжди це робив акуратно і сумлінно.

Ми дуже пишалися ним, коли він з легкістю пройшов співбесіду і обійняв посаду начальника відділу внутрішньої безпеки в одному з найбільш конкурентоспроможних підприємств не тільки в Україні, а й у світі. За результатами співбесіди відзначили його гострий розум і аналітичні здібності».

Він ще міг багато зробити для розвитку нашої країни.

Можливо, його доньки народять багато нащадків, але він їх вже ніколи не побачить...

ЖЕКОВ Максим Петрович

29 років

Звання, посада, підрозділ: молодший лейтенант міліції, старший інспектор взводу батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» УМВС України у Херсонській області.

Дата і місце народження: 22 серпня 1985 року, м. Севастополь, АРК.

Дата і місце загибелі: 26 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 26 серпня 2014 року під час боїв під м. Іловайськом Донецької області. Похований

у с. Олександрівка Білозерського району Херсонської області.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Максима пам'ятають як сумлінного учня, людину з активною позицією. Був відповідальним та щирим. Закінчив юридичну академію, обіймав посаду слідчого в одному із райвідділів міліції. З органів внутрішніх справ згодом звільнився, але почуття обов'язку спонукало чоловіка захищати Батьківщину. У червні 2014 року виявив бажання і пішов служити в батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон».

Молодший лейтенант Максим Жеков загинув 26 серпня 2014 року в зоні проведення АТО під час боїв під м. Іловайськом, із честю і до кінця виконавши свій службовий обов'язок, віддавши за мир в Україні найцінніше — власне життя. Напередодні, 22 серпня, йому виповнилося 29 років.

Третього лютого 2015 року в Олександрівській загальноосвітній школі

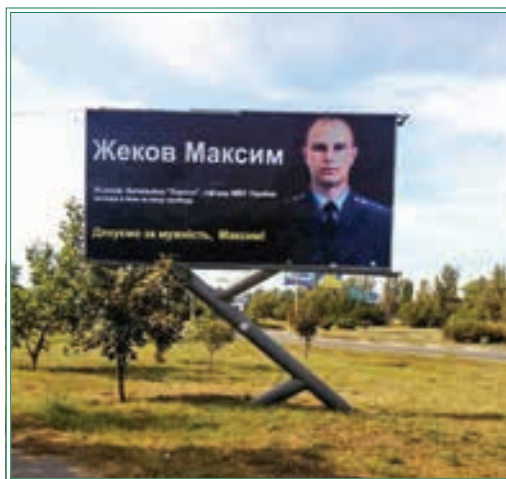
Білозерського району відбулася лінійка-реквієм на честь вшанування пам'яті колишнього випускника школи Максима Жекова. Згадати його подвиг, висловити співчуття та щире вдячність рідним Максима прийшли голова районної державної адміністрації Віктор Романов, голова районної ради Андрій Донець, перший заступник начальника УМВС України в Херсонській області Юрій Квятківський, начальник Білозерського РВ УМВС Сергій Керкез, співробітники райвідділу, командування та бойові побратими з батальйону «Херсон», громадські активісти, херсонські волонтери, друзі загиблого воїна та односельці.

Захід розпочався традиційно для нашого часу — зі звучання Гімну України. Далі на честь Максима на приміщенні рідної школи було відкрито

меморіальну дошку, аби його пам'ять завжди залишалась у серцях земляків. Кошти на її виготовлення та встановлення були зібрані громадськими активістами та волонтерами. Після цього було оголошено хвилину мовчання, під час якої всі присутні не приховували сліз жалю за загиблим солдатом. Дошку освятив місцевий священник, біля неї одразу поклали живі квіти.

Голова районної державної адміністрації Віктор Романов зазначив, що пишається подвигом земляка. Також він подякував його матері Світлані Юхимівні та педагогам за гідне виховання, а зростаюче покоління закликав брати приклад з таких героїв.

Усі запрошені також мали змогу пригадати загиблого воїна, вшанувати його світлу пам'ять та вклонитися матері, яка втратила сина.

Учні школи запалили поминальні свічки, які символізували скорботу та вдячність за подвиг героя.

У шкільному музеї відкрито експозицію, що присвячена Максиму Жекову. Там зібрано його особисті речі та фотографії шкільних років життя.

ЖЕМБРОВСЬКИЙ Денис Вікторович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: старший інспектор з особливих доручень відділу дільничних інспекторів міліції управління громадської безпеки Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Вінницькій області.

Дата і місце народження: 5 листопада 1981 року, м. Вінниця.

Дата і місце загибелі: 10 лютого 2015 року, м. Краматорськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув унаслідок прямого влучання снаряду на територію дислокації зведеного загону правоохоронців під час обстрілу бойовиками реактивними

системами залпового вогню «Град» м. Краматорська. Похований на Алеї Слави Центрального кладовища м. Вінниці.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Вінниці, де 5 листопада 1981 року народився Денис, пам'ятають і шанують Героя. На його 34-й день народження у його рідній школі № 21 було відкрито меморіальну дошку.

У м. Краматорську Донецької області на місці загибелі Д. В. Жембровського встановлено меморіальну дошку.

В обласному музеї поліції «Мій край — Поділля» пам'яті Дениса Жембровського присвячено експозицію.

Вінничанин Денис Жембровський у 33 роки пішов у вічність, віддавши своє життя, коротке і яскраве, як спалах, заради України.

Він прийшов у міліцію 2002 року після навчання в Одеському юридичному інституті. Починав працювати дільничним інспектором у м. Вінниця, згодом на різних посадах міліції

громадської безпеки. Майже половину життя присвятив службі, що була його покликанням.

Понад усе він любив рідних і свою країну, тож коли настав час випробувань для нашої держави, навесні 2014 року добровольцем записався у зведений загін правоохоронців.

Мати Дениса, Валерія Всеволодівна, згадує, що серцем відчувала біду, коли на початку 2015 року Денис зібрався у друге своє відрядження на буремний Схід, не хотіла його відпускати.

Денис переконав командира зведеного загону в тому, що саме він має поїхати. А його друг Віталій Шведа має залишатися у Вінниці. Весь час повторював, що у Віталія двоє малих дітей. Цей аргумент спрацював.

«Денис зробив усе, щоб я не поїхав

у зону бойових дій, — розповів друг загиблого, інспектор управління превентивної діяльності обласного главку поліції Віталій Шведа. — Ми мало не розсварилися з ним через це. І він, і я уже побували в АТО у складі зведеного загону обласної міліції. Ніхто не зобов'язував нас вдруге їхати на Донбас. Але більшість хлопців знову просяться, йдуть на підмогу тим, хто несе службу на Сході. Ми робили так само».

Батько Віктор Іванович, не приховуючи сліз, розповідає про сина: «В день загибелі він повернувся з чергування у Попасній, де разом з бойовими товаришами виконував завдання. Коли почався обстріл, міг схватися, втекти, але поруч були люди, і він не міг собі цього дозволити. З раннього дитинства і по життю він зберіг це почуття. Він був справжнім патріотом, говорячи завжди: “Якщо не я, то хто...”».

«Того дня разом з Денисом чергував Андрій Слободянюк. Знаходився зовсім поруч, приблизно за два метри. Ракета впала на подвір'ї будинку, де розташувався наш загін. Спочатку Андрій почув крик жінки, яка проходила по вулиці міста. Пролунав вибух, і вона дуже злякалася, попросилася сховатися на території, яку охороняли міліціонери. І раптом впала, мов підкошена. Її поранило в ногу. Слободянюк кинувся допомогти. Покликав Дениса. Коли оглянувся, а той уже лежить на землі. Поранення Дениса виявилось не сумісним із життям...», — розповів колега і товариш Дениса Валерій Патик.

Того страшного дня, який розірвав життя щасливої родини на «до» і «після», Валерія Всеволодівна вранці ще

говорила з сином. Він заспокоїв її, що повернувся з Попасної, живий і здоровий. А вже по обіді до їхньої оселі принесли жакливу звістку...

Оптимістичний, завжди привітний та позитивний — таким пам'ятають і колеги Дениса по службі.

Начальник Головного управління Національної поліції у Вінницькій області Юрій Педос пригадує: «Я особисто знав Дениса. 2003 року ми разом починали працювати в Ленінському райвідділі міліції. Я був слідчим, Денис — дільничним. Я запам'ятав його дуже справедливою людиною, яка прагнула завжди щось змінити на краще; він був такий відвертий і чистий, і в погляді, і в діях, і в рішеннях. Загинув як герой, не відсиджувався вдома, одним із перших добровольцем записався в загін захищати свою країну.»

ЗАПЕКА Віктор Олександрович

27 років

Звання, посада, підрозділ: старшина міліції (померт-но), міліціонер взводу № 3 роти № 1 батальйону патруль-ної служби міліції особливого призначення «Чернігів» управління Міністерства внутрішніх справ України в Чер-нігівській області.

Дата і місце народження: 2 квітня 1987 року, м. Чернігів.

Дата і місце загибелі: 16 листопада 2014 року, смт Біло-водськ, Луганської області.

Обставини загибелі. Того дня Віктор Запека разом із бойовими товаришами потрапив у засідку. Пораненого В. О. Запеку доправили до Севєродонецької центральної районної лікарні, а потім — до Біловодської центральної районної лікарні, де 16 листопада міліціо-нер помер від ран.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за осо-бисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (померт-но).

Віктор Запека народився 2 квітня 1987 року в м. Чернігові. З дитинства проявив лідерські якості та бойовий характер. Змалечку був самостійним, відповідальним. Заробляв гроші на власні потреби, завжди підкреслював, що не хоче аби його утримували батьки, та ще й, по можливості, допомагав їм. Займався дзюдо — досяг рівня кан-дидата у майстри спорту.

2013 року підтримав Революцію Гідності. Вищу освіту (диплом магі-стра) здобув у Чернігівському дер-жавному педагогічному університеті ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю «викладач фізичного виховання» 2014 року.

У вересні того самого року потрапив до батальйону «Чернігів» УМВС Украї-ни, а в жовтні був відправлений на схід, у зону АТО. 6 жовтня Віктор потрапив на ротацію в смт Станицю Луганську.

«Не зміг бути на Майдані, тому зараз мушу відстояти Вітчизну»

Віктор зростав спокійною і допит-ливою дитиною. З дитинства лю-бив автотехніку. Синові виповнило-ся 10 місяців, батько подарував йому книжку про автомобілі. Сам міг подов-гу гортати цю книжку та розглядати малюнки. Дуже рано вивчив марки всіх машин. Водійське посвідчення Віктор отримав на своє вісімнадцятиріччя. Кермував машиною відмінно і мав пра-ва усіх водійських категорій. У нього було своє захоплення: він збирав колек-ційні моделі машин.

Віктор зростав спортивним хлопчи-ком. Велосипед, ролики, скейт — усе було йому доступне. Дуже любив футбол, грав у нього до самої загибелі. У шість ро-ків Вітя захотів займатися карате-до. Того часу таких маленьких на боротьбу

не брали. Дідусь домовився з тренером і син почав займатися із дорослими.

Коли секцію закрили, Вітя перейшов до тренера Маркіна і займався дзюдо аж до закінчення школи, став кандидатом у майстри спорту. Дідусь дуже рано навчив Вітю плавати. Усім років, він разом із дідусем перепливав Десну туди і назад.

У житті хлопця було дуже багато спорту. Під час тренувань і змагань Віктор зустрів багато хороших людей, чимало з них стали його друзями. Він міг вирішити будь-які питання. Вітя був «палічкою-виручалочкою» для всіх. Друзі зверталися до нього в будь-який час, і він кожному допомагав. Віктор завжди боровся за справедливість. Не міг пройти повз, якщо когось ображають. Був такий випадок. Хлопці пішли гуляти на Красну площу, і по дорозі Вітя побачив, як б'ють якогось парубка. Не вагаючись, син кинувся тому на допомогу. Пізніше батько врятовано-го хлопця приходив до нас додому і дякував Віктору за цей учинок.

Син завжди був душою компанії, веселим і з почуттям гумору. Міг із будь-ким знайти спільну мову. Від друзів

йшов не попросившись, за що отримав прізвисько «Англієць», котре і стало його позивним, коли пішов захищати Батьківщину.

На фронт Вітя пішов добровільно. Друзі його відмовляли, але він нікого не слухав.

Коли я намагалася з ним говорити, він сказав, що не зміг бути на Майдані, тому зараз мусить відстояти Вітчизну. Університет закінчив, тепер повинен захищати свою землю.

Він не дожив до ротації один день...

У суботу я розмовляла з ним по телефону, і він пообіцяв, що скоро повернеться та розповість, що їли, як жили. Та так і не встиг усе розказати. Коли хлопці збираються разом, то згадують епізоди з життя з усмішкою. Вітя прожив коротке, але насичене життя. Я можу пишатися ним. За життя він був люблячим сином, прекрасним другом, справжнім чоловіком і воїном.

Віктор збирався одружитися після повернення...

Спогади Запеки Олени Миколаївни, матері Віктора Запеки

ЗАСАДА

В этот осенний день
Никто не ждал беды.
Просто просили помочь,
И в бой пошли «старика».

Ребята в автобус сели,
Готовые ко всему.
В дороге смеялись, шутили,
Не обращая внимания
на тишину.

Выстрелы автобус остановили.
Ребята в секунду застыли.
Двое на месте остались,
Выскочили остальные.

Раненых много попадало,
Но бой всё равно продолжался.
Ребята отстреливались,
Автобус взорвался.

Только ты с такими ранами
Не стонал и не кричал.
Широко раскрытыми
глазами
Облака на небе провожал.

Осталось совсем ведь
немного:
День простоятъ и ночь
продержатся.

Но жизнь всё решила сама,
И бог их забрал на небеса.

Год прошёл,
мы помним про вас.
Никто не забудет героев.
Тихо хлопцы в земле лежат.
Боль из сердца
совсем не уходит.

Вірш,
присвячений смерті Героя,
написаний його матір'ю
Оленою Запекою

ІВАНЕТА Віктор Станіславович

39 років

Звання, посада, підрозділ: *сержант поліції полку поліції особливого призначення «Миротворець».*

Дата і місце народження: 8 грудня 1976 року, с. Кропивня, Іванківський район, Київська область.

Дата і місце загибелі: 23 червня 2016 року, м. Лисичанськ, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 23 червня 2016 року о 10.15, коли військовий тягач МАЗ-537 із танком на платформі в'їхав у службовий вагончик блокпосту, у якому перебували бійці полку «Миротворець». Військовий тягач

пересувався по вул. Першотравнева в Лисичанську (Луганська область). На мосту «Пролетарський» на спуску автодороги в автомобіля не спрацювали гальма. Похований на Алеї Героїв Інтернаціонального кладовища м. Фастова Київської області. Залишилися дружина та дві доньки.

Вікторове життя обірвалося за два тижні до того, як мав повернутися до тих, хто на нього так чекав, напередодні дня народження однієї із донечок. Вона, молячись перед іконою, просила в Бога лише одного — повернення татка додому. Замість усіх подарунків, які могла б отримати. Їй не треба було нічого, тільки б він, усміхнений, сильний, лагідний, найкращий у цілм світі, був поруч...

Віктор Іванета не чекав повістки з військкомату, він за покликом серця пішов боронити рідну землю на схід держави ще у червні 2014 року. Саме тоді записався добровольцем у батальйон міліції «Київщина», а наприкінці наступного був переведений до полку «Миротворець». Із самого початку він перебував на передовій.

Після ліквідації міліції залишився на службі у поліції. Під час служби Віктор Іванета отримав звання сержанта.

Про те, що він по-справжньому любив рідну країну, говорять його бойові товариші, які разом із ним були під обстрілами, жили із ним в одній кімнаті й мали за честь бути його друзями: «Він був справжнім патріотом. Він був сміливим, чесним, добрим, чуйним».

На прощанні із Віктором Іванетою — і біля будинку, де він мешкав зі своєю родиною, і в храмі Святого Миколая, який він свого часу допомагав будувати, а потім, після відспівування — перед міським Палацом культури, де відбулася громадянська панахида, не було жодної людини, у чиїх очах не бриніли б сльози.

Дружина Олена весь свій біль вклала в ці рядки:

*Ти білим птахом в небо полетів,
і янголи взяли тебе під крила,*

*Ти помирати зовсім не хотів, бо
знав: чекають діти та дружина...*

*Було багато планів... та не встиг.
Важкий тягач їх обірвав миттєво.*

Я буду сильна, ти нам з неба допоможи. Разом ми виховаємо гідне покоління.

І наші доні в серці пронесуть через роки ту світлу пам'ять, що тато їх загинув, як Герой

За чисте небо й мирну Україну!!!

«Завжди будемо згадувати та пам'ятати Іванету Віктора Станіславовича, він був чуйною та вимогливою людиною, а саме, як показала наша спільна з ним служба в зоні проведення антитерористичної операції, Віктор завжди ставився до виконання своїх службових обов'язків дуже сумлінно, оскільки він усвідомлював, що в нелегкі воєнні часи від виконання своїх завдань залежало життя та здоров'я побратимів, які стояли пліч-о-пліч поруч із ним зі зброєю в руках, на захисті нашої неньки України.

Серед особового складу, який був у силу моїх обов'язків мені підпорядкований, та серед інших співробітників Віктора поважали, він був завжди з посмішкою на обличчі та веселим чоловіком, що в подальшому відіграло велику роль у підтримці гарного настрою, який відбивався в бойовому дусі підрозділу.

До виконання поставлених нашому підрозділу завдань, які часто були пов'язані з небезпекою, Віктор, як справжній патріот своєї Батьківщини, ішов як доброволець у перших лавах... Та й взагалі, він до наказів керівництва ставився відповідально, без будь-яких сумнівів у їхній доцільності, оскільки розумів, що від виконання наказів часто залежала успішність досягнення поставлених цілей загалом», — розповідає В. В. Бондаренко.

ІЛЬНИЦЬКИЙ Олександр Йосипович (позивний «Барні»)

37 років

Звання, посада, підрозділ: капітан поліції полку поліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Національної поліції в Київській області.

Дата і місце народження: 28 лютого 1978 року, м. Турка, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 9 січня 2016 року, смт Зайцеве, Горлівська міська рада, Донецька область.

Обставини загибелі. 9 січня 2016 р. поблизу смт Зайцеве, що під Горлівкою (Донецька область), під вогонь російських бойовиків потрапив цивільний автомобіль, було

поранено місцеву мешканку. Олександр, ризикуючи власним життям, зробив усе можливе, щоб зупинити та вивести автомобіль з-під обстрілу, та у цей час його поцілила в голову куля. Похований у м. Турка Львівської області. Залишилися дружина та 7-річна донька.

Нагородження: Указом Президента України № 157/2016 від 15 квітня 2016 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ільницький (Галац) Олександр (Олег) Йосифович народився 28 лютого 1978 року в смт Бориня Турківського району Львівської області. У шкільні роки займався спортом та захоплювався історією. Багато читав, особливо цікавився козаками та їхнім життям. Однокласники згадують, що Олександр ішов до своєї мети без упину, не шукаючи легких шляхів, ніколи не здавався, міг постояти за себе й за інших, був завжди усміхненим та позитивним.

Після закінчення 1996 року професійно-технічного училища № 51 Турківського району Львівської області служив у Збройних Силах України.

У лютому 2005 року був зарахований до Училища професійної підго-

товки працівників міліції Львівського юридичного інституту Міністерства внутрішніх справ України на посаду курсанта. У період з 2005-го до 2014 року проходив службу на різних посадах в Управлінні Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області: від дільничного міліціонера, оперуповноваженого карного розшуку до начальника ізолятора тимчасового тримання затриманих та взятих під варту осіб.

Із початком АТО у травні 2014 року перейшов до батальйону добровольців «Миротворець» ГУМВС України в Київській області та вирушив на Схід.

Серед побратимів Ільницький мав позивний «Барні», за те що статуєю

був схожий на ведмедика — логотип відомої марки ласощів для дітей: широкий у плечах, невисокий на зріст, усміхнений, добрий.

У серпні 2014 року під час виконання бойового завдання батальйоном «Миротворець» з виходу з оточення у м. Іловайську Олександр отримав поранення. За виявлений при цьому героїзм Указом Президента України № 480/2015 від 20 серпня 2015 року був нагороджений медаллю «Захисник Вітчизни».

Після ліквідації міліції Олександр продовжив службу у центральному апараті Національної поліції України, однак «Барні» завжди хотів бути на передовій разом із бойовими товаришами. Тому він повернувся до полку «Миротворець» і знову вирушив у зону АТО.

Під час загострення оперативної обстановки в районі смт Зайцеве та Майорськ Донецької області розвідувально-бойова група на чолі з капітаном поліції О. Й. Ільницьким проводила розвідувальний оперативно-профілактичний захід.

9 січня 2016 року близько 10.00 в районі смт Зайцеве члени групи помітили декілька осіб без якихось розпізнавальних знаків. Невідомі відкрили вогонь зі стрілецької зброї по членах групи та по легкому автомобілю, котрий рухався з невідконтрольної території Донецької області в бік позицій АТО. Пасажирка авто отримала поранення, через що водій

зупинився і виводив потерпілу жінку пішки з-під обстрілу. «Барні» відвернув увагу нападників вогнем, щоб прикрити потерпілих громадян України. Загинув, отримавши кульове поранення у голову.

Олександр був люблячим чоловіком та батьком, який весь вільний час намагався проводити з родиною: гуляли, займалися спортом, брали участь у турнірах. Він мріяв побудувати просторий світлий будинок для великої родини. Тепер жінка втілює його мрію.

Капітан поліції Олександр Ільницький був справжнім патріотом, здатним на пожертву заради спокою і миру у своїй країні.

ІЩЕНКО Андрій Васильович

35 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Чернігів» Міністерства внутрішніх справ України в Чернігівській області.

Дата і місце народження: 25 січня 1979 року, м. Чернігів.

Дата і місце загибелі: 16 листопада 2014 року, смт Станиця Луганська, Луганська область.

Обставини загибелі. Того дня чернігівські міліціонери у службовому автомобілі поспішали на допомогу воїнам Збройних Сил України, на чий блокпост напали терористи. Іщенко Андрій Васильович разом із бойовими товаришами, не доїхавши до блокпосту, потрапив у засідку. Невідомі члени незаконних збройних формувань влучили у лобову частину автомобіля снарядами з РПГ. У результаті двоє працівників БПС МОП «Чернігів» УМВС області старший сержант міліції О. В. Найдьон та рядовий міліції А. В. Іщенко, які знаходились на передніх сидіннях, загинули в автомобілі.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Того недільного дня 16 листопада бійці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Чернігів» УМВС у Чернігівській області після тривалого перебування в районі антитерористичної операції готувалися до від'їзду додому. Мріяли про зустрічі з родинами та друзями — до планової ротації залишалася одна доба. Аж раптом надійшла інформація про напад терористів на сусідній блокпост Збройних Сил України та спробу терористів прорватися вглиб території, контрольованої українськими військами.

Армійці попросили підкріплення — хоча б п'ятеро бійців. Охочих серед чернігівців виявилось восьмеро. Причому деяких молодих добровольців замінили старші побратими,

повторюючи слова героя відомого кінофільму про Велику Вітчизняну війну: «В бій підуть лише “старики”». І пішли...

На під'їзді до блокпосту їхній мікроавтобус «ГАЗель» потрапив у засідку бойовиків і був розстріляний з гранатомета. Унаслідок влучення кулятивної гранати автомобіль спалахнув. Бійці, які сиділи попереду, одразу ж загинули. Решта чернігівців, попри поранення, вступили в нерівний бій і відстрілювалися до прибуття підмоги. На щастя, вона не забарилася й атаку вдалося відбити, а бойовиків відкинути. Проте «Чернігів» заплатив за це дорогу ціну: троє бійців загинули, п'ятеро дістали поранення.

20 листопада в Чернігові проводили в останню путь полеглих героїв:

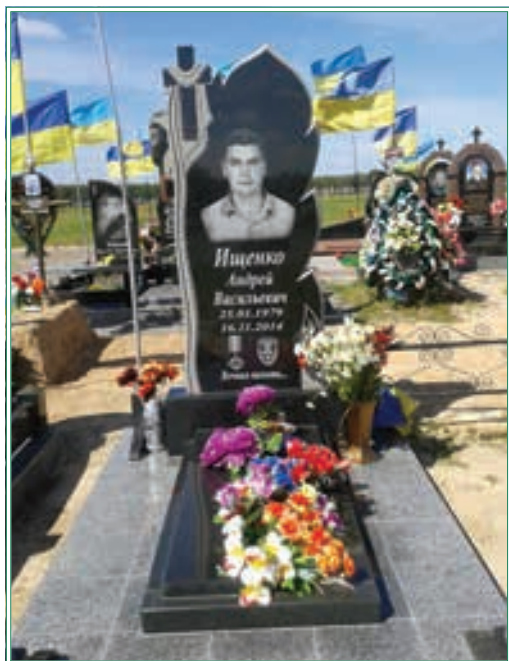
35-річного старшого сержанта міліції Андрія Іщенка, 30-річного рядового міліції Олександра Найдьона та 27-річного рядового міліції Віктора Запеку. Разом із рідними, близькими та бойовими побратимами до кафедрального собору Святої великомучениці Катерини, де відбувалася панахида, прийшли тисячі чернігівців, представники органів місцевої влади та чернігівського гарнізону міліції.

Тимчасово виконуючий обов'язки начальника УМВС у Чернігівській області підполковник міліції Вадим Філашкін віддав останню шану загиблим та висловив глибоке співчуття родинам полеглих: «Надзвичайно боляче бачити, як батьки оплакують своїх синів, дружини — чоловіків. Це непоправна втрата. Співчуюю родинам загиблих і дякую героям за те, що вони до останнього подиху боронили нашу державу. Їхній подвиг назавжди

залишаться в наших серцях. Нехай така тяжка втрата буде останньою, а в нашому спільному домі, який зветься Україна, якнайшвидше запанують мир і добробуту!»

Прощаючись з полеглими, колеги згадували їхню відданість Україні та готовність до самопожертви «за други своя». Троє синів Чернігівщини назавжди залишаться для всіх нас прикладом мужності, героїзму та сумлінного виконання священного обов'язку із захисту Батьківщини.

ІЩУК Володимир Степанович

30 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 1 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 14 серпня 1984 року, с. Бубнів, Локачинський район, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув, відбиваючи атаку сепаратистів, яких підтримували підрозділи регулярних російських військ. Володимир дістав тяжке поранення, однак евакуювати його в госпіталь побратими не змогли — навколо них уже замкнулося вогняне кільце оточення.

Нагородження: Указом Президента України №747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Цей скромний, працьовитий, фізично дужий і сильний духом молодий чоловік разом із сотнями земляків брав активну участь у Революції Гідності. А після повернення додому з Євромайдану, дізнавшись про формування міліцейського спецпідрозділу «Світязь», записався до нього добровольцем.

На умовляння рідних і близьких, мовляв, залишайся вдома, не кидай молоді дружини із двома маленькими дітьми, Володимир Степанович не зважав. Відповідав, що хоче жити в мирній країні, забезпечити дітям чисте небо над головою... Після проходження курсу професійної підготовки він разом із групою з 40 колег вирушив у район антитерористичної операції на сході України, прибувши туди у свій тридцятий день народження...

Майже щодня перебуваючи під обстрілами, Іщук сумлінно виконував свої обов'язки сапера, застосовуючи армійські навички.

22 серпня 30 волинян, зокрема й рядовий міліції Іщук, разом із бійцями батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець», «Херсон» та «Івано-Франківськ» були направлені до м. Іловайська на допомогу бійцям батальйонів «Донбас» і «Дніпро-1». Добровольці зі «Світязя» — колишні правоохоронці та військовослужбовці, водії-далекобійники, робітники, вчителі, підприємці — пліч-о-пліч із колегами брали участь у боях за промислову зону південної частини міста. 25 серпня, відбиваючи атаку сепаратистів, яких підтримували підрозділи регулярних російських військ, Володимир Степанович дістав тяжке поранення.

Евакуювати його в госпіталь побратими не змогли — навколо них уже замкнулося вогняне кільце оточення. Володимира Іщука поховали в рідних Підгайцях. Віддати йому останню шану прийшли рідні, друзі, колеги й усі ті небайдужі люди, хто розділяють горе й велику втрату його родини.

Про полеглого пролунало багато теплих спогадів... Начальник УМВС України у Волинській області полковник міліції Петро Шпига взяв на себе відповідальність за надання підтримки й матеріальної допомоги сім'ї загиблого правоохоронця: «Це неймовірно тяжка втрата і для сім'ї, і для всіх правоохоронців Волині. Володя був справжнім патріотом і сильним духом чоловіком, мав велике бажання захищати свою Батьківщину. Він став до лав спецпідрозділу добровольцем, знаючи, що його рота найближчим часом вирушить на Схід для участі в бойових діях. Він свідомо пішов на цей крок. Слава й вічна пам'ять загиблому працівнику міліції!»

«Неймовірний був хлопець, людина-настрій, ініціативний, кмітливий. Не втрачав почуття гумору в най-

складніших ситуаціях. Володимир не боявся йти на передову, не щадив себе, навіть коли доводилося працювати над силу», — розповів про підлеглого командир роти «Світязь» старший лейтенант міліції Олександр Фацевич.

«Хлопці не забудуть, як наш побратим помирав... а ми нічим не могли йому допомогти... Для нас він — герой. Одразу після повернення додому ми пішли до Володимира, до його могили. «Поговорили» з ним, розповіли, як воювали без нього. Відвідали його сім'ю, передали зібрані нами гроші — поки що мінімум того, що ми повинні зробити для його рідних. Обласне управління міліції взяло під опіку цю родину, адже вона потребує уваги й підтримки з боку держави...»

У Володимира Іщука залишилися дружина й двоє малолітніх дітей: трирічний синок і восьмирічна донечка. Відтепер осиротілі дітлахи знатимуть про татуся лише зі спогадів рідних і з сімейних фотографій... Його діти пишатимуться батьком — справжнім міліціонером, який щиро любив рідну землю, віддавши за неї найдорожче — своє життя.

КАМЕНЮК

Олександр Олександрович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: капітан міліції, старший інспектор групи кадрового забезпечення спеціальної роти судової міліції «Грифон» управління Міністерства внутрішніх справ України в Полтавській області.

Дата і місце народження: 12 листопада 1981 року, м. Полтава.

Дата і місце загибелі: 18 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. 18 лютого 2015 року під час виходу з оточення поблизу м. Дебальцево зник безвісти. Ідентифікований за результатами експертизи ДНК, результати якої 6 квітня 2017 року визнали батьки. Похований у м. Дніпрі на Краснопільському кладовищі (діл. № 79).

Олександра Олександровича Камєнюка довгий час розшукували і рідні, і колеги. Полтавський відділ поліції № 1 Полтавського ВП ГУ НП в Полтавській області розмістив оголошення в мережі Інтернет про його

зникнення під час виконання службового завдання на території проведення АТО (м. Дебальцево) та розшук. Зрештою виявилось, що Олександра поховано як невідомого на цвинтарі м. Дніпра.

КАНАКОВ

Ігор Анатолійович

(позивний «Риба»)

45 років

Звання, посада, підрозділ: вільнонайманий працівник, фахівець групи МЗ полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області.

Дата і місце народження: 20 жовтня 1969 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2015 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 14 червня 2015 року під час мінометного обстрілу в смт Піски Ясинуватського району під Донецьком. Похований на Старокримському кладовищі м. Маріуполя Донецької області.

Під час війни на Донбасі Канаков Ігор Анатолійович встиг повоювати в складі батальйонів «Шахтарськ» та «Дніпро-1». Співпрацював із загonom донецьких партизан «Тіні» та батальйоном «Карпатська Січ». Був активним учасником Євромайдану в Донецьку. Пройшов горнило Іловайського котла, де отримав важкі травми хребта. Заново вчився ходити, після одужання мріяв знову стати до лав борців за свободу України. Поїздка в смт Піски була оглядовою перед його офіційним поверненням. Того дня, 14 червня 2015 року, він був на позиціях батальйону «Дніпро-1», привіз бійцям гуманітарну допомогу. Загинув під час мінометного обстрілу.

Провели в останню путь бійця батальйону «Карпатська Січ»,

уродженця Донецька і волонтера Ігоря Канакова за позивним «Риба» у Маріуполі.

Віддати шану герою зібралися понад сто бойових побратимів, друзів та рідних Ігоря.. Поховали героя на Старокримському цвинтарі Маріуполя.

«Саме в Пісках він перебував не як військовий, — він же знаходився на лікуванні. Але Ігор не хотів сидіти без діла. Він багато їздив, багато допомагав хлопцям на передовій. Воду там привезти, бронезилети», — розповів Артур Швецов.

«Людина, яка захищає свою землю, відданий патріот, який любив свою державу, який любив свою справу», — відгукнувся про побратима Олексій Воронцов, боець батальйону «Карпатська Січ».

КАРАБІНОВИЧ Андрій Михайлович

23 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер взводу № 3 роти № 1 батальйону патрульної служби особливого призначення «Івано-Франківськ» Управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 6 грудня 1990 року, с. Дзвиняч, Богородчанський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загін, у якому воював Андрій, потрапив в оточення під м. Іловайськом. Загинув у бою під час виходу з так званого котла.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Коли у травні 2014 року почав створюватися батальйон патрульної служби міліції «Івано-Франківськ», до його лав записалися четверо молодих мешканців с. Дзвиняч: Василь Семків, Володимир та Андрій Карабіновичі, Ігор Перегінець — практично одного віку. Юнаки пройшли підготовку на полігоні навчально-тренувального центру «Лисець» і 18 серпня добровольцями вирушили в зону проведення антитерористичної операції.

Їхній загін потрапив в оточення під Іловайськом. Вийти з того котла судилося не всім. У нерівному бою загинув Андрій Карабінович, а його однофамілець Володимир отримав численні осколкові поранення.

Щороку у Дзвинячі організують футбольний турнір пам'яті Андрія Карабіновича. В ньому брали участь команди с. Дзвиняч, Глибоке,

Монастирчани, звідки родом мати загиблого героя, і місцевих автоперевізників.

Матері загиблого героя, Наталії Михайлівні, важко говорити про сина. В її очах невимовний біль і смуток:

«Після закінчення школи, маючи високі бали із зовнішнього незалежного оцінювання, вступив на державну форму навчання у Львівський національний аграрний університет, на землевпорядний факультет.

Він дуже любив вчитися, старався не пропускати ні уроків у школі, ні пар в університеті. Ніби боявся щось упустити. Але така ситуація в державі, що, здобувши вищу освіту, молода людина далеко не завжди може реалізувати свої знання за спеціальністю. Андрій змушений був їздити з батьком на заробітки. Не сидіти ж удома молодому, сповненому сил юнакові...

Коли дізнався з інтернету, що в Івано-Франківську за спрощеною системою набирають добровольців у міліцейський батальйон, Андрій вирішив разом зі своїм другом Ігорем Перегінцем піти туди на службу. Казав, може, там буде якась перспектива. Паралельно збирав документи, щоб вступити заочно в міліцейський інститут. Потім почалися посилені тренування на полігоні, хлопцям сказали, що їх відправлять на Схід.

Звісно, мене це дуже тривожило, але я вважала, що в такому віці людина повинна сама вирішувати, що їй робити».

Коли в батальйоні вперше відбирали міліціонерів для участі в АТО, Андрій Карабінович хоча й хотів, але не потрапив у цей загін. Були підготовлені бійці. Потім у підрозділі відібрали ще 50 добровольців. Мати ніби щось недобре відчувала, просила залишитися, мовляв, підеш наступного разу. Але Андрій настояв на своєму. «Казав: потім мені не буде з ким іти, зараз ідуть мої найкращі друзі, — витирає сльози куточками чорної хустки Наталія Михайлівна. — Це було 18 серпня. Виїхав на Донбас перед Спасом. Минуло два місяці, за цей час я відправила сина, поховала, сорок днів справила...»

Попрощатися з Андрієм Карабіно-

вичем та двома його полеглими побратимами перед обласним УМВС крім колег по міліцейській службі прийшли сотні івано-франківців, які ніколи не знали цих хлопців.

Під час похорону на цвинтарі у Дзвинячі Наталія Карабінович попросила не влаштовувати військовий салют на могилі свого сина. Не дуже схвально поставилася й до організації футбольного турніру на його честь, але тепер змінила свою думку.

«Я за натурою тиха людина, — пояснює. — Думаю собі: моя дитина була там тиждень, що вона навоювала за такий короткий час? А потім зустріла в селі одного чоловіка, і він мені каже: а що з твоїм Андрієм сталося, чого він туди пішов, на війну? Дивись, мій син утік від армії й живий.

Ви знаєте, я таки захистила свого Андрія. Пішла додому, добре все обдумала. І зрозуміла, що треба кричати на весь світ, так робити, щоб його пам'ятали. Як й інших хлопців, які там полягли. До того часу я свого Андрійка не називала героєм, хоча всі повторювали на похороні: герої не вмирають!..

А зараз кажу собі: так, він герой — тільки через те, що туди пішов! Не злякався, не зрадив собі й бойовим друзям...»

КАТРИЧ В'ячеслав Степанович

35 років

Звання, посада, підрозділ: сержант міліції, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 10 березня 1979 року, м. Калинівка, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточеного Іловайська так званим зеленим коридором під час обстрілу російськими десантниками у с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко разом із бійцями батальйонів «Миротворець» (О. З. Горай, Р. В. Набегов, М. В. Сухенко), «Херсон» (О. П. Вовченко) і «Світязь» (В. Г. Шолуха). 15 вересня 2014 року тіло В. С. Катрича було ексгумовано та привезено до м. Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз "Народна пам'ять"» та представники Національного військово-історичного музею України. Похований у м. Калинівка Вінницької області. Залишилися батьки, старший брат, дружина та 10-річний син.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Одним із перших зі складу батальйону «Миротворець», хто повернувся додому скорботним «вантажем 200» після трагедії під Іловайськом і навіки упокоївся в рідній землі, був В'ячеслав Степанович Катрич. Бійці цього підрозділу, отримавши бойове хрещення під м. Слов'янськом і Держинськом, прийшли на допомогу резервістам батальйону НГУ «Донбас» і колегам з БПСМОП «Дніпро-1», протягом тижня брали участь у запеклих боях за м. Іловайськ, зокрема обороняли залізничне депо, відбиваючи атаки бойовиків «ДНР» і російських регулярних військ.

29 серпня вони спробували залишити місто крізь гарантований

російським командуванням «безпечний коридор», який перетворився на страшну вогняну пастку. Десятки бійців батальйону полягли смертю хоробрих чи дістали тяжкі поранення або потрапили в полон, а із їхньої техніки судилося дивом уціліти лише одному «транспортю переднього краю» — подарованому громадськими активістами маленькому автомобілю ЛуАЗ, що мав прізвисько «Жужа»...

В'ячеслав Степанович Катрич після закінчення Калинівської загальноосвітньої школи навчався у професійно-технічному училищі рідного міста, пізніше закінчив Київський національний університет будівництва

та архітектури. Проходив строкову військову службу у підрозділі «Ягуар» та інших частинах внутрішніх військ МВС України.

У липні 2014 року вступив до лав добровольчого батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області, у складі якого брав участь у бойових діях на сході України.

«Не міг залишатись осторонь...» — так казали про 35-річного сержанта міліції В'ячеслава Катрича під час його поховання в рідному місті Калинівка, що на Вінниччині.

Дізнавшись від знайомих про створення «Миротворця», він, колишній військовослужбовець строкової служби внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України, вихованець полку спецпризначення «Ягуар», вирішив знову стати до лав правоохоронців та 1 липня був зарахований у батальйон, у якому швидко здобув високий авторитет і знайшов багато друзів.

В'ячеслав Степанович запам'ятався колегам як надійний товариш, добродушна, чуйна людина, у якій із перших хвилин спілкування відчувалися серйозний характер і прихована сила.

КІСЛОВСЬКИЙ Віктор Олександрович (позивний «Батя»)

44 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старшина міліції.

Дата і місце народження: 20 жовтня 1969 року, м. Каховка, Херсонська область.

Дата і місце загибелі: 14 вересня 2014 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Того дня близько 16.00 поблизу смт Піски Донецької області група працівників міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», у складі якої був і Віктор Олександрович Кісловський, здійснювала прикриття танкової колони Збройних Сил України. Працівники міліції вступили в бій з групою сепаратистів, які здійснювали снайперський та мінометний обстріл позицій сил АТО. Старшина міліції В. О. Кісловський отримав смертельне поранення, від якого помер на місці.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

1994 року виїхав за кордон до Польщі, де працював та мешкав останні роки. 2014 року, довідавшись, що батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» здійснює набір працівників міліції, звернувся із заявою про прийняття на службу. 4 липня 2014 року вступив на службу до органів внутрішніх справ до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера взводу № 4 роти № 4.

У м. Нова Каховка на житловому будинку, у якому проживав загиблий, встановлено меморіальну дошку

з прізвищем загиблого і Державний Прапор України.

Напис на дошці українською: «Загинув в зоні проведення АТО, захищаючи територіальну цілісність України. Слава Героям!». Було знято фільм «Піски. Лицарі неба», присвячений Віктору Олександровичу Кісловському і його побратимам.

КОЛДУНОВ

Егор Александрович

(позивний «Техас»)

28 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 19 вересня 1985 року, м. Дніпропетровськ (нині Дніпро).

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу працівників підрозділу з оточення в м. Іловайськ Донецької області рядовий міліції Є. О. Колдунов рухався у колоні техніки, що виходила коридором з оточення. Під час виходу колону було обстріляно сепаратистами, у результаті обстрілу отримав смертельне поранення.

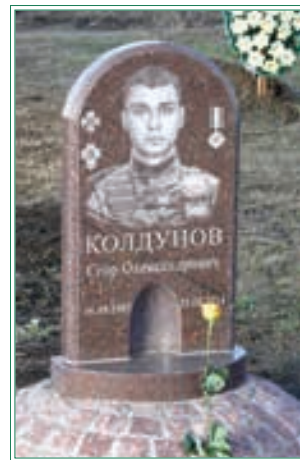
Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

4 липня 2014 року Є. О. Колдунов разом з іншими працівниками батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» був відряджений до м. Бердянська Запорізької області для виконання завдань, визначених Законом України «Про боротьбу з тероризмом», та несення служби з охорони громадського порядку в районі проведення АТО. Опісля від командування штабу АТО надійшов наказ про передислокацію батальйону до с. Многопілля Донецької області для проведення розвідувальних дій.

3 вересня 2014 року тіло Колдунова Є. О. разом із тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра.

16 жовтня 2014 року тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпра як невпізнаний герой. 23 січня 2015 року був упізнаний за тестами ДНК.

КОВАЛЬОВ Владислав Вікторович (позивний «Док»)

30 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Херсонській області.

Дата і місце народження: 10 січня 1984 року, м. Каховка, Херсонська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня 2014 року тіло В. В. Ковальова разом із тілами 96 інших загиблих поблизу м. Іловайська було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами. Похований у м. Херсоні на меморіалі пам'яті загиблих бійців АТО кладовища Геологів. Залишилась дружина та двоє дітей — 2-річна донька й однорічний син.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Під час Революції Гідності Владислав очолив медичну службу херсонського Євромайдану. У березні 2014-го, коли після окупації Криму загроза російського вторгнення нависла над Херсонщиною, він став до лав місцевої самооборони та створив загін із медиків-волонтерів. «Я б не замислюючись довірила йому своє життя, і кажу так не тому, що він мій чоловік, — каже дружина Владислава Ковальова Вікторія Вагнер. — Влад розробив розвантажувальний медичний жилет, у якому було не тільки зручно розміщувати медикаменти, а й завдяки конструктивним особливостям значно легше евакуювати поранених. Зараз його винахід використовують

медики, які працюють в екстремальних та бойових умовах. А нещодавно зразок розвантажувального жилета відправлено до США, де волонтери українського походження взялися виробляти його на сучасній технічній базі для потреб України».

За спогадами медика батальйону «Миротворець» полковника Всеволода Стеблюка, перебуваючи під постійним артобстрілом в Іловайському депо, Владислав Ковальов під паровозом, в оглядовій ямі, виконав найскладнішу операцію — пришив бійцю відірвану вибухом руку. Із пластикової пляшки Влад зробив стабілізуючу шину, знайшов трубки для дренажу. Під час операції він жартував: зараз

Херсон покаже вам майстер-клас! Боець «Кот» вижив. Рука вціліла.

«Ми разом сиділи під “Градом” та мінами, ми разом оперували поранених, ми розкурювали одну сигарету, ділили одну консерву на всіх... Востаннє ми бачилися в коридорі смерті, коли Влад передав мені тяжко пораненого і побіг в «зеленку», бо там були інші наші бійці», — написав Всеволод Стеблюк на своїй сторінці у Фейсбуці.

Влад дуже любив життя в усіх його проявах. У нього був невичерпний запас гумору. Вправляючи вивернутий лікоть та виймаючи осколки, Владислав жартував: «Ти знаєш, Андрюхо, коли повернемось, відкрию клініку, і ти будеш моїм першим пацієнтом. Знаєш чому? Руку ж лікувати потрібно буде. І тобі добре, і мені робота!» «У мене було ще декілька осколкових поранень та контузія, але лікоть, після того як його вправив Влад, не болить, ніби нічого й не було. Просто якась містика. І Влад був мов зачарований, нічого не боявся...» — ділиться спогадами «Юг».

Усі бійці батальйону «Херсон» відзначають, що саме завдяки Владиславу Ковальову особовий склад був укомплектований всіма необхідними медпрепаратами. А коли з'ясувалось, що жінкам та дітям, які переховувались від артобстрілів у підвалах Іловайська, потрібна медична допомога, Владислав зібрав з індивідуальних аптечок ліки та віддав їх місцевим мешканцям.

Розповідає учасник АТО Андрій Шраменко. «Влад хотів, щоб хлопці сприймали його не лише як медика, а й як воїна. У бойових умовах він був повноцінним стрільком, заступав

на бойові чергування, ходив на рубіж. Навіть під час обстрілу мінометами йшов у небезпечну зону, щоб витягнути пораненого бійця. Ми його відмовляли, але він казав, що допомогу треба надати якнайшвидше, бо потім може бути запізно... Тепер за ним дуже сумуємо, часто не віриться, що його нема. Іноді здається, що ось зараз відчиняться двері і зайде з якимось жартом усміхнений Влад...»

На фасаді лікарні УМВС в м. Херсоні відкрито меморіальну дошку на честь Владислава Ковальова, лікаря-хірурга, добровольця батальйону «Херсон» (позивний «Док»), який героїчно загинув, коли разом із побратимами виходив з оточення так званим зеленим коридором з Іловайська. Владиславу було лише 30 років.

КОМІСАР Володимир Юрійович

36 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 1 січня 1978 року, м. П'ятихатки, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Чумаки, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року В. Ю. Комісар під час виходу з бійцями батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» з оточення з м. Іловайськ Донецької області потрапив під прицільний обстріл з важкої та стрілецької зброї з боку терористів, у результаті чого загинув.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором». Восстанне його бачили в районі урочища Червона Поляна: він відступав у «зеленку» та відстрілювався.

3 вересня 2014 року тіло В. Ю. Комісара разом із тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. 16 жовтня 2014 року тимчасово похований

на Краснопільському цвинтарі м. Дніпра як невпізнаний герой.

Після майже двох років зусиль завдяки експертизам ДНК його знайшли. 2 вересня 2016 року тіло було ідентифіковане, та на прохання батьків 29 вересня 2016 року Володимира Юрійовича Комісара перепоховали на рідній землі в м. П'ятихатки Дніпропетровської області.

Дивлюсь на фото — жарт або прокляття?

Найгірше те, що тут пояснення нема.

Він не хотів й не мусив вчора помирати,

Та не спитала дозволу на те страшна війна...

Німа, безмовна кольорова картка...

На ній — щасливе та усмінене лице...

Тепер одне лиш образ може цей сказати:

«Нема серед живих — лиш згадка на папері є...»

Це фото омивається сльозами,

Це фото притискають до грудей,

Обводять ніжно та дбайливо пальцем,

Але, на жаль, все це солдата не верне...

Пішов навіки та зоставив згадку —

Свій образ на оцьому папірці...

Він не хотів, не мусив та не мав вмирати!

Але звучить як вирок: «Згинув на війні...»

Це тяжко, гірко, хочеться кричати!!!

Але нічого не змінить уже тобі...

Нам залишається лиш вічно пам'ятати

Усіх загиблих, що із бою не прийшли...

(Любов Юрїївна Комісар, сестра)

КУРОЧКА Анатолій Михайлович (позивний «Дід»)

46 років

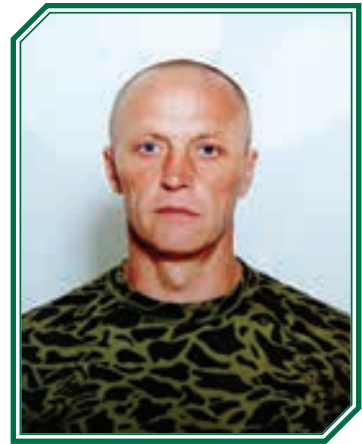
Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 7 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старший сержант міліції.

Дата і місце народження: 30 серпня 1967 року, с. Іванівка, Гребінківський район, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 19 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 19 серпня 2014 року між 12.00 та 15.00 поблизу м. Іловайська Донецької області під час бою з сепаратистами снайпер поцілив і вбив Анатолія Михайловича Курочку. Похований у с. Сліпорід-Іванівка Гребінковського району Полтавської області.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився і виріс Анатолій Михайлович Курочка на мальовничій Полтавщині. 1985 року закінчив Дніпродзержинський технікум фізичної культури, був одружений, має дорослих доньку і сина.

Серед побратимів мав авторитет та отримав позивний «Дід», оскільки діти народили йому трьох онуків.

Бойові товариші А. М. Курочки 18 серпня поїхали у відпустку. Анатолій залишився, йому випадав бойовий похід. Після нього воїн планував навідатися додому та разом з родиною відсвяткувати свій 47-й день народження. Не судилося...

Наступного після від'їзду товаришів дня, 19 серпня, у період часу з 12.00 до 15.00 біля м. Іловайська Донецької області під час бою було вбито Анатолія Михайловича Курочку. Як

пояснив товариш по службі — свідок, Анатолія Михайловича було вбито кулями снайпера сепаратистів. Смерть настала унаслідок наскрізного вогневого кульового поранення задньої поверхні грудної клітини зліва, ушкодження внутрішніх органів.

Під час відпустки Анатолій мав забрати бронжилет, який для нього роздобули побратими із самооборони Пирятин, та каску, яку придбали волонтери за кошти, зібрані пирятинською громадою. Можливо, це важливе для кожного бійця спорядження змогло б захистити нашого героя від ворожої кулі?..

Друзі наголошують, що Анатолій був великим патріотом України й усе життя боровся за справедливість, якої так не вистачає у нашому жорстокому світі.

КУЗЬМЕНКО Віталій Михайлович

29 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 2 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Полтавщина» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Полтавській області.

Дата і місце народження: 4 червня 1985 року, м. Зіньків, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 9 листопада 2014 року, смт Ольховатка, Артємівський (нині Бахмутський) район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час обстрілу російськими збройними формуваннями смт Ольховатка (Донецька область) в районі м. Дебальцеве. Снаряд влучив у житловий будинок, де перебували правоохоронці.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

На гарячому Сході України бійці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Полтавщина» Управління Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області рядовий міліції Віталій Кузьменко та молодший сержант міліції Олександр Матійчук пробули близько місяця й невдовзі мали повернутися додому. Повернулися... навіки героями, які полягли, захищаючи Україну й кожного з нас.

...В останню путь героїв проводжали з того самого місця, звідки вони вирушали на Схід. Площа біля Управління МВС України в Полтавській області ледве вмішувала всіх, хто хотів попрощатися з полеглими земляками. Віддати шану рядовому міліції Віталію Кузьменку й молодшому сержанту Олександру Матійчуку прийшов увесь особовий склад міліції Полтавщини

на чолі з тимчасово виконуючим обов'язки начальника УМВС Андрієм Балонем, рідні та близькі загиблих, їхні друзі, а також кілька сотень полтавців.

«Надзвичайно боляче бачити, як батьки та дружини плачуть за своїми синами й чоловіками. Це — неоправдана втрата, — зазначив під час панахиди Андрій Балонь. — Я щиро

співчуваю родинам загиблих і дякую героям за те, що вони боронили нашу державу. Їхній подвиг назавжди залишиться в наших серцях. Нехай більше не буде таких тяжких втрат і на нашій землі якнайшвидше запанує мир».

Побратим загиблих, командир третьої роти Сергій Красницький в інтерв'ю одному з місцевих телеканалів розповів, що позицію, яку утримували під час бою хлопці, зруйновано вщент. «Двоє загинуло, один був тяжко поранений, — зазначив боєць, мужньо намагаючись не виказати туги. — Коли приїхав у Дебальцеве,

довго вдивлявся в їхні обличчя... Це дуже велика втрата, але бойовий дух залишається на вищому рівні. Ми готові й надалі захищати кордони нашої Батьківщини».

Життя 29-річного полтавця Віталія Кузьменка обірвалося 9 листопада під час обстрілу ворогом позицій українських військових, який тривав кілька годин на блокпості поблизу Дебальцевого, що на Донеччині.

Справжній патріот, відданий своїй країні, у скрутний для неї час Віталій став на її захист і був прийнятий до другої роти батальйону

«Полтавщина». Після його трагічної загибелі на малій батьківщині повернення сина не дочекалися батьки, а двоє хлопців-близнюків — старшого брата. Без батька залишилася неповнолітня дитина.

Після народного прощання під вигуки «Слава Україні!» та «Герої не вмирають!» траурна процесія вирушила до рідних містечок загиблих — до Червонозаводського та Зіньківа, де вони й знайшли останній земний прихисток. Віталія Кузьменка й Олександра Матійчука поховали з усіма військовими почесностями.

КУРНОСЕНКО Микола Юрійович (позивний «Спілберг»)

39 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старшина міліції.

Дата і місце народження: 28 червня 1975 року, м. Дніпропетровськ (нині Дніпро).

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з ловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. Старшина міліції М. Ю. Курносенко рухався у колоні техніки, що виходила коридором з оточення. Колону було обстріляно сепаратистами, Курносенка Миколу Юрійовича вбито.

Нагородження: Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола не випадково отримав позивний «Спілберг», адже він справді був творчою та різносторонньо розвиненою особистістю. Під час служби в полку Микола став ініціатором створення офіційної фейсбук-спільноти полку «Дніпро-1», одним із перших почав знімати відео про події в АТО та вести фотохроніку. Саме він створив перший відеосюжет про полк «Український нож із осколка Града, прилетівшого із РФ».

Відомий вікіпедист 2013 року посів 2-ге місце у конкурсі «Вікі любить пам'ятки в Україні» у номінації «Музичні пам'ятки» зі світлиною «Будинок органної музики, м. Дніпропетровськ» (колишня Брянська Миколаївська церква).

1997 року закінчив Державну металургійну академію України, 2000 року закінчив аспірантуру Національної металургійної академії України.

Займався ковальством. Керівник компанії «Альпсіті», яка надавала послуги промислового альпінізму. Захоплювався гірським туризмом, фотографуванням та відеозйомкою. Вів дніпропетровський міський інтернет-портал «ГородоВед».

Одружений, має сина Курносенка Сергія Миколайовича, 1998 року народження.

У період з червня до листопада 2003 року працював інструктором з рукопашного бою Управління МВС України на Придніпровській залізниці.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором. 20 вересня 2014 року тіло було знайдено у полі з соняшниками на південно-західній стороні хутора Горбатенко та привезено до м. Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз “Народна пам’ять”» та представники Національного військово-історичного музею України.

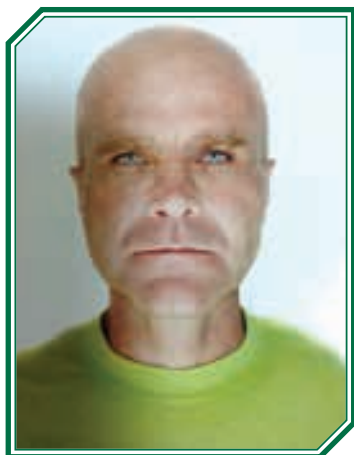

Упізнаний за тестами ДНК. Похований 12 вересня 2015 року в м. Дніпропетровську (нині Дніпро) на Краснопільському кладовищі.

16 жовтня 2015 року в школі на житловому масиві «Північний» міста Дніпро, де навчався Микола Курносенко, було відкрито меморіальну дошку.

Тепер діти, які навчаються в цій школі, будуть частіше згадувати про те, що Україну захищали і захищають Герої. Син Миколи також навчається в цій школі.

КУРЯТА Іван Євгенович (позивний «Блюхер»)

41 рік

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, сержант міліції.

Дата і місце народження: 17 лютого 1973 року, с. Семенівка, Криничанський район, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 8 жовтня 2014 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 8 жовтня 2014 року близько 11.00 у смт Піски Ясинуватського району на підступах до Донецького аеропорту під час здійснення оперативного спостереження за противником. Івана Євгеновича Куряту було смертельно поранено унаслідок мінометного обстрілу позицій батальйону. Похований у с. Семенівка Криничанського району Дніпропетровської області. Залишилися батько, дружина і двоє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Боляче усвідомлювати, але на українській землі, де люди повірили у свої сили, у свою державу, все ще летить кров, гинуть кращі із кращих — сміливі і відважні. 41-річний чоловік віддав своє життя за Україну, за нас, за рідний край, щоб не ступила сюди нога агресора, загарбника.

Передчасно згасла зірка життя порядної молодого людини, захисника Вітчизни, патріота України. Він був товариським, доброзичливим, завжди привітним і усміхненим, щирим на добро. Військовослужбовці, чия місія полягає у захисті священних кордонів Вітчизни, прибули провести його в останню дорогу.

Увесь час він був на передовій,

брався за виконання найскладніших бойових завдань. Відважний, цілеспрямований, він вірив, що в єднанні можна досягти поставленої мети. Був переконаний, що немає таких перепон, які не подолав би наш народ. Ворожий осколок снаряда потрапив йому в голову на Сході держави, а воював він за всю Україну. Так чинять справжні патріоти України, так чинять герої, — говорили на панахиді кандидат в народні депутати України В. В. Дідич, Семенівський сільський голова І. С. Карп'юк та бойові побратими Івана.

Уся громадськість району, усі мешканці Семенівської територіальної громади висловлюють щирі співчуття

татові Євгенію Івановичу та всій родині з приводу тяжкої втрати. Залишилися в Івана двоє дітей: 6-річна Дарина і 14-річний Євген.

Приходив Ваня у відпустку у вересні, просили рідні більше не їхати на Схід, а він сказав: «Я цього зробити не можу. Україну треба захищати далі».

Із честю і гідністю виконав він свою бойову місію, здійснив героїчний вчинок. Його доля, його життєвий подвиг є прикладом для юного покоління.

*Герої не вмирають! Слава Україні!
(Людмила Забора)*

Його відома фотографія потрапила у книгу «Аеропорт», першу книгу про війну в Україні журналіста Сергія Лойка.

ЛАГОВСЬКИЙ Віктор Анатолійович

50 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 30 липня 1964 року, м. Житомир.

Дата і місце загибелі: 13 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. 13 лютого 2015 року група працівників батальйону, до складу якої належав В. А. Лаговський,

у м. Дебальцеве Донецької області потрапила під обстріл зі стрілецької, мінометної та гранатометної зброї. Члени незаконних військових формувань під час нападу смертельно поранили В. А. Лаговського у голову. Залишилися мати, дружина і двоє синів.

Нагородження: Указом Президента України № 436/2014 від 17 липня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)

Разом із Віктором загинули молодший сержант міліції Д. Стрелець та молодший сержант міліції С. Карпо. Зі слів очевидця тіло загиблого на БТРі було вивезено з поля бою і перенесено на автомобіль, який вивозив погблих із Дебальцево до Артемівська. Під час руху в автомобіль з тілами влучила міна. Декілька місяців Віктор Лаговський вважався безвісти зниклим. Його особу було ідентифіковано за результатами проведеної експертизи ДНК.

Міліціонер батальйону патрульної служби особливого призначення «Артемівськ» 50-річний Віктор Лаговський загинув у зоні проведення антитерористичної операції на Сході України ще 13 лютого, однак поховати рідні змогли його лише 30 квітня.

Бойові побратими розповідають, що з їхньої групи, яка виконувала завдання в районі Дебальцевого, двоє осіб загинуло, один отримав поранення, а двоє вижили. На війну всі вирушили ще кілька місяців тому, були майже однакового віку, тож швидко здружилися і завжди йшли на патрулювання разом. Чоловіки не мали сумніву щодо можливостей один одного й досі не можуть повірити у тяжку втрату, адже загинули справжні патріоти та герої.

Прощання з Віктором Анатолійовичем Лаговським відбулося на майдані Корольова в Житомирі, а потім похоронна процесія вирушила на Смолянське військове кладовище, де поховали бійця.

З дружиною Віктор прожив 26 років. Родина не відмовляла його, коли

сказав, що вирушає добровольцем у зону проведення антитерористичної операції.

«Я йому лише сказала, що у нас є діти, кому вони будуть потрібні? Завжди говорив по телефону, щоб не хвилювалася, і обіцяв, що все буде добре, — згадує дружина загиблого. — У нього були золоті руки, я не чула від нього жодного поганого слова. Це була дуже добра людина для всіх. Боже, чому ти забираєш таких хороших людей? Мені навіть не дозволили востаннє подивитися на нього і сказали пам'ятати його красивим».

«У нас було завдання — поїхати, забрати “300-х”. Забрати, вивезти, і все, а виявилось, що там регулярні війська російської армії, морська піхота.

Не дуже зрозуміло було, з чого вони стріляли, тому що спочатку почали мінами накривати. Це ще нічого,

а потім — два точних вистріли в БМП і в танк.

Там смертельні поранення були», — розповідає Сергій Журавський, який того дня виконував завдання разом із Віктором.

Багато гарних слів про Віктора Лавовського сказали його друзі, хрещеник, активісти й волонтери.

Для багатьох з них він залишиться взірцем, а синам Віктора побажали продовжити славні справи свого батька і любити свою землю так, як це віддано їм до останнього робив він.

ЛЕОНЧЕНКО Микита Сергійович

21 рік

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 31 травня 1993 року, м. Докучаєвськ, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 15 вересня 2014 року, м. Горлівка, Донецька область.

Обставини загибелі. 14 вересня 2014 року М. С. Леонченко та двоє інших міліціонерів батальйону патрульної

служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Д. С. Кордієв та Д. В. Єрофеев несли службу на блокпості, розташованому на автодорозі Артемівськ—Горлівка. Близько 20.00 міліціонери готувалися до передислокації на інший вогневий рубіж. М. С. Леонченко знаходився на броні БМП. Раптом пролунав постріл — Леонченко Микиту Сергійовича було поранено. Рядовий міліції Д. В. Єрофеев доправив М. С. Леонченка до центральної районної лікарні м. Артемівськ (нині Бахмут), де той 15 вересня 2014 року від отриманих ран помер.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився і виріс Микита Сергійович Леонченко в м. Докучаєвську Донецької області. Освіту здобув середню спеціальну, 2013 року закінчивши Докучаєвський гірничий технікум Державного вищого навчального закладу «Національний гірничий університет».

Перервав навчання хлопець за для служби в Збройних Силах України і повернувся, лише щоб отримати диплом. За покликанням серця Микита продовжив служити в Збройних Силах, але вже за контрактом. Саме в цей час у нього народився син Михайло.

2014 року Микиту було прийнято на службу в органи внутрішніх справ

до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера взводу № 4 роти № 4. Того самого року переведений до батальйону «Артемівськ» у взвод № 2 роти № 1.

3 червня 2014 року бійці батальйону «Артемівськ» були відряджені до Донецької області для несення служби з охорони громадського порядку в районі проведення антитерористичної операції. Серед них був і Микита.

Напруження після чергування впродовж доби та ще й під прицільним вогнем окупантів допомагали знизити

тільки підтримка близьких та побратимів із батальйону. Микита ніколи не скаржився. Батьків запевняв, що все у нього гаразд.

21-річний міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Микита Леонченко загинув 14 вересня 2014 року під час несення служби на блокпості, що на автодорозі Артемівськ—Горлівка. Він отримав смертельне поранення під час обстрілу.

Наприкінці того осіннього дня Микита разом із побратимами ніс службу на блокпості, розташованому на автодорозі Артемівськ—Горлівка. Близько 20.00 воїни готувалися до передислокації на інший вогневий рубіж.

Леонченко Микита знаходився на «броні» БМП. Пролунав постріл... «Здається, мене поранено», — пошепки сказав Микита.

Хлопця евакуювали до Артемівської центральної районної лікарні. Наступного дня він помер.

У бійця залишилися дружина і 10-місячний син. Молодий українець, молодий батько...

«Спи спокійно, наш Герою! Твій малюк буде гідним свого батька, який захищав мирне життя в Україні», — такими словами проводжали в останню путь Микиту його близькі.

ЛЕХМІНКО Ігор Ігорович

41 рік

Звання, посада, підрозділ: прапорщик міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області.

Дата і місце народження: 18 листопада 1973 року, м. Яворів, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 13 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув у бою під м. Дебальцеве. Похований із почестями 28 березня 2015 року в м. Яворів Львівської області. Залишилися батьки, дружина та син Юрій.

Нагородження: Указом Президента України № 316/2015 від 8 червня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

29 жовтня 2016 року в м. Яворів, що на Львівщині, урочисто відкрили й освятили надгробний пам'ятник загиблого учаснику антитерористичної операції, бійцю добровольчого батальйону міліції спеціального призначення «Львів», прапорщику міліції Ігорю Ігоровичу Лехмінку.

Розпочались урочистості Службою Божою у храмі Успення Пресвятої Богородиці, опісля усі присутні вирушили на цвинтар до могили Героя України.

У заході взяли участь голова, посадовці району та міста, родичі та близькі загиблого, духовенство, громадськість міста та бойові побратими.

Священослужителі провели поминальну панахиду та освятили пам'ятник.

Присутні схилили у жалобі голови і вшанували пам'ять захисника України, який загинув у боротьбі за рідну землю, хвилиною мовчання.

На завершення відбулося покладання квітів на могилу полеглого Героя.

Залишаючи по собі світлу пам'ять, Ігор Лехмінко буде прикладом патріотизму та мужності для багатьох прийдешніх поколінь.

ЛОГВИН

Станіслав Володимирович

29 років

Звання, посада, підрозділ: майор міліції, оперуповноважений відділу внутрішньої розвідки Управління з боротьби з організованою злочинністю Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 24 липня 1984 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 1 липня 2014 року, м. Донецьк.

Обставини загибелі. Загинув 1 липня 2014 року під час штурму сепаратистами (угруповання Безлера) будівлі Донецького Управління Міністерства внутрішніх справ. Похований у м. Донецьку. Залишились дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом Данила Галицького (посмертно).

Близько 12.00 на 1-й пост адмінбудівлі ГУМВС в області увірвалися 40 озброєних бойовиків і відкрили стрілянину на ураження. Станіслав перегородив шлях загарбникам, намагаючись не дати їм прорватися далі, зупинити будь-якою ціною. Терористи розстріляли захисника з автоматів. Ворожі кулі обірвали життя молодого офіцера, до його 30-річчя залишалося менше місяця...

Майор Логвин прослужив в органах внутрішніх справ 13 років і пишався бути українським міліціонером. Стас з дитинства мріяв працювати в міліції і наполегливо йшов до своєї мети. Бувши кандидатом у майстри спорту з боксу, він цілий рік тренувався, аби отримати високий прохідний бал в інститут. У серпні 2001 року його мрія здійснилася, він став курсантом.

Станіслав — з тих людей, спілкування з якими завжди викликає бурю

позитивних емоцій. За своєю натурою це був відкритий, оптимістичний і життєрадісний чоловік, доброзичлива і чуйна вдача дозволяла йому знаходити спільну мову з різними людьми. Людей притягували в ньому природність, легкий характер, уміння невимушено, по-дружньому дивитися прямо в очі й велика тактовність у манері спілкування.

Терористи назавжди забрали у батьків надійного захисника, а у дружини і маленької доньки — люблячого і турботливого чоловіка і батька.

15 липня 2014 року Указом Президента України за особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, Станіслав Володимирович Логвин нагороджений орденом Данила Галицького (посмертно).

ЛИСЕНЧУК

Володимир Васильович

29 років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик міліції, міліціонер відділення № 1 взводу № 1 спеціальної роти міліції Управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 10 червня 1984 року, с. Лісний Хлібичин, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув поблизу м. Слов'янська в районі проведення антитерористичної операції. Знаходився у гелікоптері Мі-8МТ Національної гвардії України, який після розвантаження харчових продуктів та проведення ротації особового складу на 5-му блокпості, повертаючись з району гори Карачун, обстріляли з лісосмуги, унаслідок чого гелікоптер був підбитий.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (посмертно).

«Це був Великдень, Поливаний понеділок, — розповідає мати загиблого Героя Марія Лисенчук. — Володя гостював на свято з дружиною та дітьми. Після обіду до нас приїхали хлопці з його спецпідрозділу — Віктор Яков'як і Петро Остап'як. Посиділи за столом, потім розмовляли на вулиці. Я чула, як вони відмовляли Володю їхати на Схід. Мовляв, ти ж після операції ледь відійшов. Сина минулої осені невдало прооперували на апендицит, тож була повторна операція. Медики давали п'ять відсотків, що виживе. Хлопці з «Беркута» здавали для нього кров.

«Ні, я не можу не поїхати, — гарячково казав мені. — Хлопці їдуть, поїду і я. Ми будемо разом». У нього робота, друзі були понад усе. Бувало, уранці прокидався, а на мобільному

телефоні — зо два десятки пропущених дзвінків. Переглядав їх, одягався й кудись поспішав — комусь допомогти, когось виручати».

Перед армією Володимир Лисенчук вивчився на електрогазозварювальника, але з роботою в густонаселеному краї туго. Знайомий порадив йому піти на службу в міліцію. Парубок працював у патрульній службі в Коломиї. Під час навчання на курсах першопочаткової підготовки в Івано-Франківську познайомився зі студенткою Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Світланною. Зустрічались два роки й одружилися.

«Коли ми почали зустрічатися, то Володя мені сказав, що живе в Коломиї, працює в патрульній службі

міліції, — повертається в спогади Світлана. — ...Він завжди дотримував слова. Дуже хотів працювати в міліцейському спецпідрозділі, й через якийсь час його мрія збулася...

Коли Володя перейшов на роботу в “Беркут”, то я відчула деяку самотність. Але мене його командир про це попереджав: потрібно бути готовим до всього. Чоловік може ночами пропадати, у нього будуть постійно виїзди, на свята буду сама вдома. Потім я зрозуміла, відчула, наскільки це відповідальна, небезпечна робота. Дуже переживала за нього. Були різні ситуації за ці роки служби. Коли був Майдан, Володю не взяли в Київ, бо він перед тим переніс дві складні операції. Тому коли почув про відрядження на Схід, то одним із перших записався добровольцем. Сказав: “Як не я, то хто? Це мій прямий обов’язок”. Спочатку вони охороняли громадський порядок у місті Ізюмі, усе було спокійно. Телефонував, що люди дуже доброзичливі, приносять їжу, каву, сигарети. Потім передзвонив, що їх переводять у Слов’янськ...

...Ніби щось передчував. Пам’ятаю таку його фразу, яку проронив перед загибеллю: шкода, що не побачу, як малий почне ходити...»

Світлана розповіла, що чоловік дуже хотів сина... Коли після пологів дізнався, що в нього хлопчик, то так радів! «У мене народився “Беркут”!» Дуже хотів, щоб син пішов його професійними стопами.

«У Віталіка батько — герой, і син буде ним пишатися, — твердо каже молода жінка. — Я дотепер не вірю, що Володі нема. Мені здається, що він нам допомагає, опікується мною

й діточками. Це важко зрозуміти, але я це відчуваю».

«Мамо, а можна я скажу?» — просить донька Діана й розповідає, що на другий день після того, як татка не стало, малювала ручкою по зошити й відчувала, що ніби хтось їй підправляв руку.

«Вона таке не могла придумати, — впевнена Світлана. — А малий... Якось кума його носила на руках, то він весь час тягнувся ручками в коридор і сміявся, хоча там було темно. Такі маленькі діти більше відчувають, ніж дорослі.

А ще, знаєте, Діанка каже, що ангелики забрали татка на небо, і коли війна закінчиться, вони його відпустять...»

ЛОСЬ Роман Миколайович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: сержант міліції, міліціонер взводу № 3 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Чернігів».

Дата і місце народження: 11 травня 1984 року, с. Вишневе, Ріпкинський район, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 10 червня 2016 року (помер від ран).

Обставини загибелі. 16 листопада 2014 року озброєні бойовики переправилися через річку Сіверський Донець, обстріляли з автоматичної зброї та гранатометів патрульний автомобіль батальйону «Чернігів» та блокпост Збройних Сил України в районі автостанції смт Станиця

Луганська. Роман отримав вогнепальні кульові та осколкові поранення різних частин тіла. Діагноз — комбінована вибухово-осколкова травма, контузія головного мозку, численні осколкові поранення тулубу та кінцівок, відкритий перелом правого стегна. Помер о 06.00 10 червня 2016 року в головному шпиталі Міністерства внутрішніх справ м. Києва після 10-місячної коми і лікування у Греції.

Нагородження: нагороджений відзнакою Міністерства внутрішніх справ — нагрудним знаком «За відвагу в службі» 2014 року та відзнакою Міністерства внутрішніх справ України — нагрудним знаком «За відвагу в службі» 2016 року.

Роман отримав травму під час бойових дій у Станиці Луганській, де разом з іншими чернігівцями ніс службу із захисту правопорядку. Було це в листопаді 2014-го. Тоді сепаратисти поцілили в мікроавтобус, яким пересувалися чернігівці, була стрілянина, троє бійців — Віктор Запека, Андрій Іщенко та Олександр Найдьон — загинули, п'ятеро, серед них і Роман — отримали поранення.

Тривалий час Романа лікували в Чернігівській обласній лікарні. Йому зробили операцію пошкодженого суглоба на нозі, вживили титанову пластину, гроші на яку приносили всі колеги Романа. Начебто все було успішно, чоловік і батько 7-річної донечки вже

пробував ставати на ноги і ходити на милицях.

Проте знадобилася ще одна операція. Її робили в столиці Греції Афінах. І після операції, що була 20 липня 2015-го, Роман не прокинувся. Щоб поїхати і дбати про чоловіка, його дружина Ірина залишила роботу. Майже рік Роман пробув у стані коми...

За словами дружини, в Греції чернігівець не міг розраховувати на якісний догляд, у Роми з'явилися не лише пролежні, а й навіть виразки на руці. Ані волонтерам, ані Ірині тамтешні медики не дозволяли мити пацієнта чи зістригати йому нігті. Враження від «догляду» Ірина описала в гнівному пості на Фейсбукці:

«У Греції лікарі не дозволяли не те щоб щось самим робити, а навіть простираadlo підняти і подивитись, що там робиться, не дозволяли і сварились».

Коли ми почали відмивати Ромчика після грецької реанімації, то були всі шоковані. На складках рук бруд взявся кіркою. Таке відчуття, що як тільки я поїхала, то вони його не мили. Якщо так, то фізіотерапії і не було взагалі. А вони стверджували, що фізіотерапію роблять двічі на день.

За півтора місяця моєї відсутності в нього пальчики на лівій руці майже до кісточок прогнили, з'явилися ранки на долоні від нігтів, яким не було місця куди рости, то вони почали закручуватись навиворіт (Рома тримає руки в кулачках).

На прохання волонтерів обрізати Ромі нігті відреагували лише через два тижні. Але, як з'ясувалось, обрізали лише на тій руці, де було видно. Ліва рука була перев'язана бинтом, тому там ніхто нігтів не обрізав.

Узагалі жаж!!!

Отак Ромине лікування тривало під особистим контролем посла України в Грецькій Республіці!»

Згодом завдяки колосальним зусиллям дипломатів, чиновників, нардепів таки вдалося знайти кошти на транспортування Романа додому. І навесні 2015 року атошника доправили до Києва. Він перебував під наглядом лікарів Головного шпиталю Міністерства внутрішніх справ у Києві.

Українські медики також були незадоволені тим протоколом лікування, який провадили греки — надто мало уваги і надто сильні антибіотики...

Українська громада в Греції в греко-католицькому храмі Ахарноні в Афінах відслужила панахиду за душу покійного Романа Лося...

ЛЯШУК Максим Володимирович (позивний «Яр»)

25 років

Звання, посада, підрозділ: лейтенант міліції, командир взводу № 2 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 18 травня 1989 року, м. Луцьк, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим зеленим коридором на дорозі

зі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня 2014 року тіло М. В. Ляшука разом із тілами 87 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ляшук Максим Володимирович народився 18 травня 1989 року в м. Луцьку. Згодом сім'я переїхала до с. Острожець Млинівського району.

Закінчивши місцеву школу, хлопець вступив до Луцького інституту розвитку людини університету «Україна», спеціальність — «фізична реабілітація».

Після служби у лавах Збройних Сил України працював міліціонером взводу № 2 спеціальної роти судової міліції «Грифон» Управління Міністерства внутрішніх справ, був помічником оперуповноваженого відділу швидкого реагування «Сокил» УБОЗ Управління Міністерства внутрішніх справ.

У віці 22 роки завершив службу

в міліції за станом здоров'я. Працював учителем фізкультури та керівником краєзнавчого гуртка при Млинівському центрі туризму.

Був активним учасником Майдану в Києві. Одним із перших записався у батальйон «Світязь», був командиром взводу.

Залишився живим після Іловайського котла, але зустрів смерть 29 серпня 2014 року в зеленому коридорі, коли разом із добровольчими батальйонами та військовими колонами покидав місце кривавої битви. У загиблого залишилися дружина і син.

Рідні розшукували Максима, прізвище якого значилося в списку зниклих безвісти.

Тіло Максима ідентифікували і з Запоріжжя доставили в Острозець, де Герой вічним сном спочиватиме на сільському кладовищі...

Прощання із Максимом відбувалося біля навчально-виховного комплексу. Провести воїна в останню путь прийшли батьки, дружина, брат і син полеглого, односельці, керівники установ.

Учні запалили лампадки. Присутні виголосили щемливі слова про славного сина України. Низько вклонилися батькам Максима Ляшука, а в їхній особі — всім, хто виховав лицарів України, які ціною власного життя боронили країну від підступних ворогів.

Учні навчального закладу декламували вірші. Пролунала журлива пісня. Після завершення урочистості школярі віднесли лампадки на могилу Максима.

Вшанувати пам'ять Героя прибули воїни-побратими з роти міліції спеціального призначення «Світязь», зокрема командир спецпідрозділу Олег Дрючан, а також родичі інших полеглих під час АТО бійців «Світязя».

На приміщенні Острозецького навчально-виховного комплексу бійцю спецпідрозділу «Світязь» Максиму Ляшуку (позивний «Яр»), який загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла, відкрили пам'ятну дошку.

Меморіальну дошку герою відкрито в день річниці трагічних подій на Євромайдані, активним учасником якого був Максим.

Побратими Максима зазначили, що на прикладі життя Максима виховуватимуться майбутні покоління, а вони докладуть зусиль, щоб вигнати ворога

з нашої землі, щоб жодна нечисть не топтала нашу землю, щоб Україна стала вільною і могутньою європейською державою, адже за це віддав життя героєм із Острозця.

МАЗУР Павло Валерійович

30 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області.

Дата і місце народження: 12 лютого 1984 року, м. Херсон.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня

2014 року тіло П. В. Мазура разом з тілами 87 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами. Похований на меморіалі пам'яті загиблих бійців АТО кладовища Геологів м. Херсон. Залишилася дружина та трирічний син.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Павло Мазур пішов захищати українську державність у червні 2014 року. Маючи військовий досвід і хорошу фізичну підготовку, він записався добровольцем до батальйону міліції особливого призначення «Херсон», який у серпні було відправлено в зону проведення антитерористичної операції.

29 серпня під час виходу з оточення під Іловайськом Павло отримав смертельне поранення.

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету, вірність військовій присязі указом Президента України Павло Мазур посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

12 лютого вшанувати пам'ять героя до будинку, де він мешкав, прийшли

рідні, друзі, колеги, представники влади і звичайні городяни. Тут зусиллями активістів автомайдану та міської влади встановили меморіальну дошку. Під час відкриття присутні згадували подвиг Павла, який був люблячим батьком, братом, чоловіком.

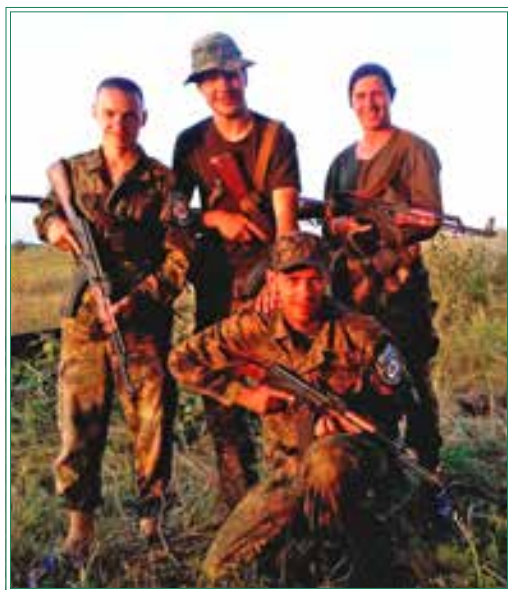
У складний час він не підвів товаришів у бою.

«Війна накрила частину нашої батьківщини. І незважаючи на те, що Херсонщина далеко від бойових дій, наші кращі чоловіки, добровольці, пішли захищати кордони України. Серед них був і Павло. Його ім'я буде навіки вписано в історію визвольної боротьби. Але це не зменшить тугу його близьких і товаришів, — звернулася до присутніх заступник голови Херсонської обласної державної адміністрації Валентина Січова. — Хлопці роблять дуже велику справу. І втрачати їх дуже важко. Разом з тим, мабуть, треба було трапитись біді, аби ми ви-

явили свої найкращі риси. Я пишаюся волонтерами і всіма, хто допомагає армії. Сьогодні нас зібрала сумна подія. Але все це дає мені велику надію і віру в те, що в нас буде мир. І я молю Бога, щоб до цього часу ми якомога менше зустрічалися з таких приводів».

Про бойового товариша згадав і командир батальйону «Херсон» Ігор Буша. «З Павлом ми починали службу з першого дня існування батальйону. Він був дуже хорошим другом, допомагав у всьому. Тренував хлопців як

інструктор з рукопашного бою, — зазначив командир. — За родом моєї діяльності мені потрібне було постійне прикриття. Цим займався Павло. Стояв за моєю спиною. Будучи пораненим, він мав нагоду виїхати, але відмовився, сказав, що лишиться зі мною до кінця. Велика вдячність тим, хто не забуває про наших героїв. Вони не вмирають, живуть у наших серцях. Слава Україні!».

(Іван Антипенко, «День», Херсон)

МАКАРЕНКО В'ячеслав Володимирович (позивний «Студент»)

26 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 27 вересня 1987 року, м. Сніж-

не, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу працівників підрозділу з оточення з міста Іловайська Донецької області рядовий міліції В. В. Макаренко рухався разом з іншими працівниками батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ у колоні техніки, що виходила «коридором» з оточення. Під час виходу колону було обстріляно сепаратистами, внаслідок чого Макаренко В'ячеслав Володимирович загинув. Перебував у списках зниклих безвісти, внесений до списку загиблих Штабу національного захисту.

Нагородження: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився і виріс В'ячеслав Володимирович Макаренко на Донеччині. Після закінчення школи вступив до Горлівського державного педагогічного інституту іноземних мов, який закінчив 2011 р. Здобув спеціальність учителя української мови та літератури, російської мови та зарубіжної літератури. Після закінчення вищого навчального закладу працював волонтером в організації ASF та за контрактом у музеї концтабору Штутгоф у місті Гданьськ (Польща). Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко.

2 вересня того самого року тіло В. В. Макаренка було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невідомий герой. Був упізнаний за тестами ДНК та 28 жовтня 2015 року перепохований на Краснопільському кладовищі м. Дніпро (дільниця № 79). Одружений не був. Залишилися батько і сестра.

На сьогодні про нього не так багато відомо, але знайомі і побратими розповідають, що для миролюбного колись хлопця рішення піти добровольцем на війну стало одним із найважливіших у житті, яке він поклав за свою рідну Землю та народ.

МІТЯГІН

Олександр Петрович

(позивний «Фізрук»)

35 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 3 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 28 травня 1979 року, м. Новомосковськ, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 28 серпня 2014 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Наприкінці серпня 2014 року О. П. Мітягін перебував у складі оперативної групи, збирав розвіддані в районі населеного пункту Рози Люксембург Донецької області з бійцями батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1». Загинув у бою під Новоазовськом (Донецька область), де розвідувальна група натрапила на передовий підрозділ кадрової російської армії, яка зайшла на територію України. Після бою Олександра не знайшли ні серед поранених, ні серед убитих. Після тривалих пошуків ідентифікований серед загиблих за експертизою ДНК. Похований на малій батьківщині майже через рік після загибелі, в серпні 2015 року.

Нагородження: Указом Президента України № 622/2015 від 3 листопада 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився і виріс Олександр Петрович Мітягін у м. Новомосковську Дніпропетровської області. 1996 року закінчив Новомосковську ЗОШ № 18.

Займався паверліфтингом та стрибками з парашутом у молодіжному десантному клубі «Батя». Був одружений, мав сина. 30 серпня 2014 року під час вторгнення танкової колони з території Російської Федерації молодший сержант міліції О. П. Мітягін перебував у складі оперативної групи, збирав розвіддані в районі населеного пункту Рози Люксембург Донецької області.

Розвідувальна група натрапила на передовий підрозділ кадрової російської армії, зав'язався бій, зв'язок з бійцями обірвався. Після бою Олександра та ще одного бійця — Дмитра Пермякова — не знайшли ні серед поранених, ні серед убитих. За непідтвердженою інформацією їх полонили та розстріляли. Після тривалих пошуків ідентифікований серед загиблих за експертизою ДНК. 17 серпня 2015 року воїна поховали в м. Новомосковську Дніпропетровської області.

Без Олександра залишилися дружина та син.

МАКІДОН Віктор Михайлович

44 роки

Звання, посада, підрозділ: прапорщик міліції, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області (у багатьох джерелах помилково вказано батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1»).

Дата і місце народження: 5 листопада 1969 року, м. Ніжин, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 22 липня 2014 року, за одними джерелами, у м. Лисичанську, за іншими — поблизу м. Луганська.

Обставини загибелі. Під час перебування в районі проведення антитерористичної операції помер 22 липня 2014 року від набряку легенів та гострої коронарної недостатності, спричинених фізичним та моральним перенавантаженнями. Похований на малій батьківщині у Ніжині Чернігівської області. Залишилися дружина та син.

Нагородження: Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Макідон Віктор Михайлович народився і виріс у м. Ніжин Чернігівської області. У школі був дуже активним непосидючим хлопцем, шибайголовою, але для друзів — вірним товаришем.

Після закінчення школи вступив до Ніжинського професійно-технічного училища. Потім працював на заводі токарем. З 1988 до 1990 року служив в армії.

Після армії пішов працювати в рідному місті в міліцію. Керівництво його поважало за відданість справі, друзі — за щирі допомогу та добрі поради.

1994 року Віктор одружився і переїхав з дружиною до Києва. Там знову пішов на службу до міліції.

2000 року народився син Михайло. Віктор не міг натішитися сином.

Коли Мишку виповнилось 5 років, купив йому рушницю і вчив стріляти. Всі свої вихідні він проводив з сім'єю. Віктор дуже любив відпочинок на природі з друзями та рідними. Такий смачний шашлик міг готувати тільки Віктор. Для матері він був люблячим сином, а для братів — опорою і підтримкою. У нього було велике і добре серце. Любив рибалити, навіть коли не було улова, він був щасливим і задоволеним, що відпочив на природі.

2010-го року вийшов на пенсію. Працював в охоронній фірмі, проте сумував, адже служба в міліції була справою всього його життя. За весь час роботи він навіть не брав лікарняний, був дуже відповідальний. Одного разу навіть премію отримав за найохайнішу форму.

Вдова Оксана дуже пишається своїм чоловіком. Коли почався Майдан, він тишком бігав та допомагав хлопцям. Тяжко переживав смерті на Майдані. Як тільки почалася антитерористична операція, він не вагаючись вступив до батальйону «Миротворець». Скільки було щастя на його обличчі, коли він пройшов військово-лікарську комісію та отримав посвідчення МВС.

Дружина намагалася відмовити його, але він твердо сказав: «Там хлопці молоді гинуть, а я — тут. Я здужаю».

Минув місяць підготовки, і 11 липня 2014 року батальйон вирушив до Луганської області. «Три дні взагалі не було зв'язку, а потім зателефонував і розповів про бій під Попасною. По голосу я відчувала, що з ним щось коїть, але не розуміла що.

Востаннє ми розмовляли 22 липня 2014 року з 8.30 до 9.30. Він розповідав про хлопців, як їм усім важко, які були обстріли, і як йому недобре. Я просила його звернутися до лікаря, але він відмовився, сказав, що йому соромно. Ще подумают, що він — здоровий чоловік — симулює. Поговорив з сином, щось йому розповідав, пояснював. Потім сказав, що дуже скучив за нами і хоче додому, але коли закінчиться війна.

Вранці наступного дня його друг повідомив: «Віктора більше немає...» — розповідає Оксана.

Поховали Віктора в рідному Ніжині. Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року його нагороджено орденом «За мужність» III ступеня посмертно.

Втрата батька вплинула на сина, хлопець вступив до військового ліцею

ім. І. Богуна. Завдяки батьку влучно стріляє і посідає перші місця в ліцеї.

Батько для нього завжди залишиться прикладом гідності, мужності і відданості своїй справі. Як кажуть його побратими, він ніколи не ухлявся, не ховався від куль. Завжди посміхався, допомагав порадою і ділом.

В оселі Віктора завжди збиралися друзі, поважали й шанували його за розсудливість і щире серце.

МАНДРИК Віталій Олегович

27 років

Військове звання, посада, підрозділ: старший лейтенант міліції, оперуповноважений відділу швидкого реагування спецпідрозділу «Сокіл» м. Запоріжжя Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 12 квітня 1987 року, м. Красноармійськ, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 23 лютого 2015 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. Троє співробітників спецпідрозділу «Сокіл» та один працівник ДАІ о 18.15 в місті Маріуполь на вулиці Пашковського зупинили автомобіль марки Daewoo для перевірки. У машині виявилися терористи, які відкрили вогонь. Внаслідок бойового зіткнення Віталій отримав вогнепальне поранення в голову, від якого помер.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

23 лютого 2015 року група швидкого реагування у складі трьох бійців відділу швидкого реагування обласного Управління боротьби з організованою злочинністю «Сокіл» та співробітника ДАІ в Лівобережному районі Маріуполя для перевірки був зупинений легковий автомобіль.

На перший погляд, нічого не викликало підозри. Але правоохоронці вирішили ретельно перевірити транспорт.

«Зупинили автомобіль, керуючись якимось внутрішнім відчуттям: щось не сподобалось у людях, які перебували в транспортному засобі. Коли зупинилися, підійшли, сказали надати документи та відчинити двері салону й багажника автомобіля для огляду. І один із чоловіків, який вийшов з автівки, почав стріляти», — розповідає

начальник ГУНП у Донецькій області В'ячеслав Аброськін.

Все відбулося за лічені секунди. Поранено було всіх трьох спецпризначенців.

Віталій Мандрик упав, а його товариші, попри поранення, почали переслідувати зловмисників. Одного з них правоохоронці вразили з автоматичної зброї.

Як потім було встановлено, його напарник, який тікав першим, повернувся, зрозумів, що товариш-терорист у надважкому стані — бігти вже не зможе, і зробив йому контрольний постріл у голову, після чого втік. Правоохоронці, які на той час знеслилися через втрату крові, не могли продовжувати переслідування та залишилися поруч із тілом загиблого терориста.

Пізніше виявилось, що рішення Віталія Мандрика зупинити саме цю автівку врятувало півмільйонний Маріуполь від терактів. Чоловіки перевозили декілька кілограмів вибухівки і планували серію вибухів у місті.

За тривогою був піднятий весь гарнізон міліції Маріуполя та обласного главку. Правоохоронці проводили цілодобові оперативно-розшукові роботи.

Виявилось, що ті двоє в автівці, яку зупинили Мандрик та його товариші, були добре підготовленими терористами. Чоловіки належали до складу диверсійної групи, яка проходила підготовку в РФ та прибула до Маріуполя, аби здійснити низку терактів. Знайти зловмисника для міліції було справою честі.

Протягом місяця правоохоронці встановили місце перебування терориста. Під час його затримання зловмисник пострілом у голову обірвав своє життя. Терорист готувався залишити Маріуполь під виглядом жінки — був одягнутий у жіночу білизну та перуку. Поки товариші Віталія розшукували його вбивцю, 20-річна дружина Катерина та однорічна донечка Діана вчилися жити у світі без чоловіка та батька.

Про смерть коханого жінка дізналася від незнайомої людини. Розповідає, що того дня, близько 19-ї вечора, її в соціальній мережі запитала незнайома жінка, чи правда, що Віталій загинув. Для Катерини, яка з хвилини на хвилину чекала чоловіка додому, це питання викликало здивування, зневіру та паніку. Телефон чоловіка був недосяжний...

Катерина згадує, як вони втрюх залишали палаючий Донецьк напередодні його захоплення, як під час штурму бойовиками главку обласного відділу міліції Віталій вирішив, що боротиметься з терористичною агресією до кінця. Він стримав своє слово.

МАТІЙЧУК Олександр Сергійович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Полтавщина» Управління Міністерства внутрішніх справ України в Полтавській області.

Дата і місце народження: 1 серпня 1990 року, м. Червонозаводське, Лохвицький район, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 9 листопада 2014 року, смт Ольховатка, Артемівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час обстрілу російськими збройними формуваннями селища Ольховатка (Донецька область) поблизу Дебальцевого. Снаряд влучив у житловий будинок, де перебували правоохоронці.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

На «гарячому» сході України бійці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Полтавщина» Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області рядовий міліції Віталій Кузьменко та молодший сержант міліції Олександр Матійчук пробули близько місяця й невдовзі мали повернутися додому. Повернулися... навіки героями, які полягли, захищаючи Україну й кожного з нас.

Життя полтавця Олександра Матійчука обірвалося 9 листопада під час обстрілу ворогом позицій українських військових, який тривав кілька годин на блокпості поблизу м. Дебальцевого, що на Донеччині. Того самого дня, 9 листопада, навіки заплющилися очі побратима Олександра Матійчука, його земляка, ще одного відважного бійця другої роти батальйону «Полтавщина» — Віталія Кузьменка.

У нього попереду було ціле життя — у серпні юнакові виповнилося всього 24 роки. На службу до Збройних Сил України він прийшов, маючи за плечима диплом про закінчення технікуму. Згодом звільнився в запас. 2010 року майбутній герой закінчив університет «Україна» і здобув вищу юридичну освіту.

А коли над нашою країною нависла загроза війни, не вагаючись, пішов боронити спокій у своєму рідному домі — Україні. Й боронив.

До останнього подиху...

Без єдиного сина залишилася мати, яка виховувала його сама.

...В останню путь героїв проводжали з того самого місця, звідки вони вирушали на схід. Площа біля Управління МВС України в Полтавській області ледве вмщувала всіх охочих попрощатися з полеглими земляками.

Віддати шану рядовому міліції Віталію Кузьменку й молодшому сержанту Олександру Матійчуку прийшов увесь особовий склад міліції Полтавщини на чолі з тимчасово виконуючим обов'язки начальника УМВС Андрієм Балонем, рідні та близькі загиблих, їхні друзі, а також кілька сотень полтавців.

«Надзвичайно боляче бачити, як батьки та дружини плачуть за своїми синами й чоловіками. Це — непоправна втрата, — зазначив під час панахиди Андрій Балонь. — Я щиро співчуваю родинам загиблих і дякую героям за те, що вони боронили нашу державу. Їхній подвиг назавжди залишиться в наших серцях. Нехай більше не буде таких тяжких втрат і на нашій землі якнайшвидше запанує мир».

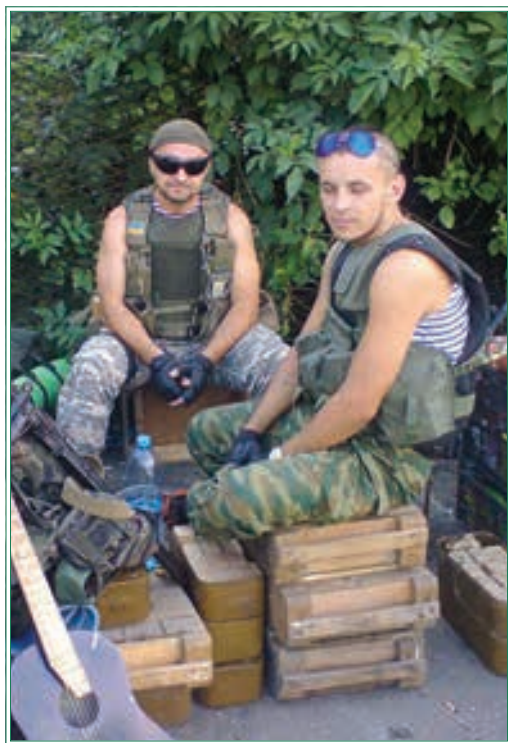
Побратим загиблих, який також прийшов провести їх в останню путь, — командир третьої роти Сергій Красницький в інтерв'ю одному з місцевих телеканалів розповів, що, коли вони приїхали на позиції, де воювали хлопці, там нічого не вціліло. «Двоє загинуло, один був тяжко поранений, — зазначив боєць, мужньо намагаючись не виказати туги. — Коли приїхав у Дебальцеве, довго вдивлявся в їхні обличчя... Це дуже велика втрата, але бойовий дух залишається на вищому рівні. Ми готові й надалі захищати кордони нашої Батьківщини».

Полтавка Валентина, яка особисто не знала хлопців, але прийшла попрощатися зі своїми земляками, спілкуючись із місцевою пресою, сказала: «Це — наші діти. У нас такий біль, що я не можу передати словами: лежать наші хлопці, молодюсінькі, немов живі...»

Після народного прощання під вигуки «Слава Україні!» та «Герої не вмирають!» жалобна процесія вирушила до рідних містечок загиблих — до Червонозаводського та Зіньківа, де вони й знайшли останній земний прихисток.

Віталія Кузьменка й Олександра Матійчука поховали з усіма військовими почеснями.

МАТУЩАК Юрій Віталійович (позивний «Вітер»)

27 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області, рядовий міліції (07.2014–08.2014).

Дата і місце народження: 15 лютого 1987 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу працівників підрозділу з міста Іловайськ Донецької області рядовий міліції Ю. В. Матушак рухався в колоні техніки, що виходила так званим «зеленим коридором» з оточення. Колона потрапила в засідку, влаштовану терористами, і була обстріляна: у результаті обстрілу Ю. В. Матушак отримав смертельне поранення. Уважався зниклим безвісти. Похований на Краснопільському кладовищі м. Дніпро.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

31 жовтня 2006 року студент третього курсу Юрко Матушак разом з однодумцями створив Донецьку обласну молодіжну громадську організацію «Поштовх», метою якої було сприяння українському національно-мудрому відродженню на Донеччині...

Члени організації пропагували українську мову та культуру, сприяли вивченню «білих плям» історії, випускали власну газету, проводили різноманітні заходи та акції, такі як літературні вечори, фестивалі різдвяних вертепів, вшанування пам'яті жертв Голодомору і сталінських репресій, і навіть весілля в українському стилі...

Юрій був членом Громадської ради при обласній державній адміністрації.

Після завершення навчання 2011–2012 рр. Юрій проходив стажування в польському місті Любліні, беручи участь у проекті з відновлення пам'яті про трагедію на Волині 1943 року, збирав свідчення очевидців тих подій. Крім того, він долучився до життя громади місцевих українців, приєднавшись до люблінського Українського товариства.

Після повернення в Україну працював у школі вчителем історії, мріяв про навчання в аспірантурі.

З початком Революції Гідності Юрій став одним з активних учасників й організаторів донецького Євромайдану, їздив і на столичний, брав участь у створенні Самооборони Донецька

для безпеки учасників проукраїнських акцій...

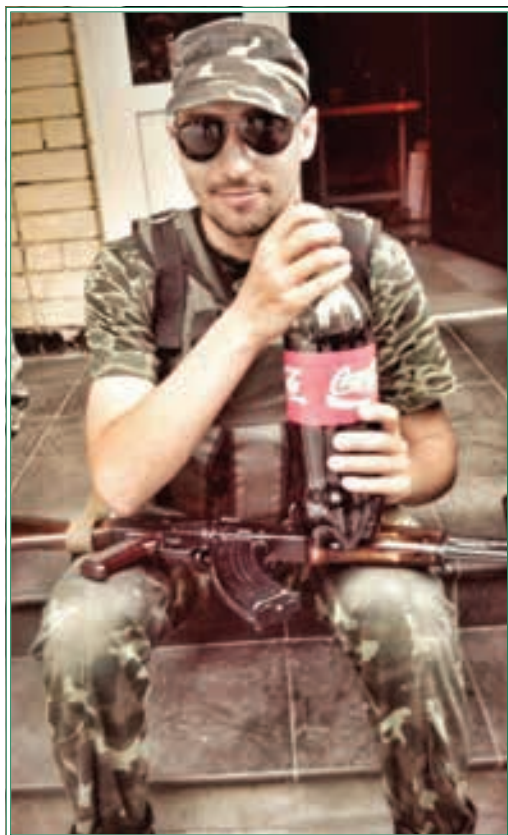
...А коли у величезному місті почали відкрито хазяйнувати озброєні бойовики-«ополченці», Юрій і його дівчина... знайшли притулок у Чернівцях. Невдовзі Юрій... поїхав до Дніпропетровська, де разом із кількома друзями записався до батальйону «Дніпро-1». ...Потім було пекло «Іловайського котла» й вибух ворожого снаряда, що обірвав його життя 29 серпня в «коридорі смерті»...

29 травня 2015 року на Краснопільському кладовищі Дніпропетровська на одному з надгробних хрестів замість таблички з номером і написом «Тимчасово невідомий захисник України» з'явилася інша — з прізвищем, іменем та по батькові рядового міліції Юрія Матущака. Біля його могили відбулося заупокійне богослужіння, у якому взяли участь рідні, друзі та однополчани полеглого героя.

Jacek Szafranski: «Це страшна новина. З Юрієм я зустрівся 2013 року під час презентації книги «Поєднання через важку пам'ять» у Любліні.

...Мене захопила його ерудованість та вміння розглядати історію з різних точок зору. Я був під великим враженням і дуже тішився, що є людина, яка здійснює справжнє примирення між нашими народами й може бути в цьому питанні мостом між поляками та українцями. Без сумніву, Юрій був перлиною в українському поколінні Колумбів, і це непоправна втрата. Слава Герою! Czesz Jęgo Pamięci!»

Сергей Швець: «Когда я пришел в «Днепр-1», у меня появился друг Юрка... Через полтора месяца его убили на войне, но у него была мечта... Он

мечтал, чтобы его Донецкому университету присвоили имя его любимого украинского писателя... И он, Юрка Матушак, этого очень долго добивался... И вот прошло много времени... Юрка давно на Краснопольском кладбище Днепра... Но сбылась его мечта, сбылась с его помощью и с помощью его последователей... Теперь Донецкий универ носит имя Василия Стуса... Исполнилась твоя мечта, Юрчик... Спи спокойно, Друже... Герою Слава!»

...У ДонНУ відкрили меморіальну дошку на честь Юрія Матущака.

(За статтею «Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно» у друкованому виданні «Іменем Закону» № 31-32 (5989-5990) від 13 серпня 2015 року)

МАТЯШ Григорій Володимирович (позивний «Блек»)

26 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 5 полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 15 червня 1989 року, м. Прилуки, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2015 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 31 липня 2015 о 08.20 під час несення служби в смт Піски Ясинуватського району Донецької області учасники незаконних терористичних формувань здійснили мінометний обстріл позицій полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», в результаті якого одна з мін вибухнула поряд з Григорієм. Отримані тілесні ушкодження були не сумісні з життям, Г. В. Матяш загинув на місці.

Нагородження: Указом Президента України № 573/2015 від 10 жовтня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився Григорій 15 червня 1989 року в місті Прилуки Чернігівської області.

1991 року разом з батьками виїхав для постійного проживання до Києва. До 8-го класу навчався у ЗОШ I–III ступенів № 211 з англійським напрямком, далі продовжив навчання у школі № 240 Києва.

Навчався в Київському суднобудівельному коледжі, але за спеціальністю не працював.

Захоплення ковальським мистецтвом переросло у професію.

Г. Матяш став відомим ковалем-реконструктором школи традиційного ковальства. Його роботи високо цінували колекціонери.

Учасник багатьох Всеукраїнських фестивалів ковальського мистецтва: «Ковальська Весна», «Гамора-2015» та інших.

Працював у Центрі традиційного ковальського ремесла музею народної архітектури і побуту «Пирогів».

Член добровільної громадської організації бойових мистецтв «Спас».

Учасник Революції Гідності, після початку російської агресії одним із перших вступив на військову службу.

Молодший сержант міліції полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Дніпропетровській області.

Загинув 31 липня 2015 року під час мінометного обстрілу поблизу села Піски Ясинуватського району Донецької області.

Юрій Береза, народний депутат України: «Григорій Матяш, 1989 року народження, загинув 31 липня 2015 року в Пісках під час виконання бойового завдання. Обстріл, який вівся з міномету із забороненим калібром 120 мм по позиціях полку «Дніпро-1» російськими окупантами, обірвав життя 26-річного хлопця. Він був досвідчений воїн, коваль, мрійник. Добрий друг і щирий побратим. Світла людина...»

Похований у Прилуках.

Про нього йдеться в оповіданні «Весільна сорочка» із книги Васіліси Трофимович «Любов на лінії вогню»: «Котрий день поспіль Олена працювала, не підіймаючи голови, не відриваючи рук від вишивання. Стібок за стібком — вона вишивала весільну сорочку коханому...»

Він звичайний коваль. Такий звичайний, на перший погляд, хлопець. Козак. З довгим чорним чубом, широкими плечима та добрими очима.

...Бойове хрещення Блек пройшов у найгарячійшій точці на карті АТО. У Пісках. Двічі бійці полку визволяли це селище. Півтора року утримували свої позиції, перебуваючи на передньому краї оборони. Півтора року під «ГРАДами» і мінометами. Півтора року — і щодня в очікуванні наступу.

Так гартувалася сталь.

Безперечно, поруч з побратимами, з вірним та надійним плечем завжди

легше. І буремні вітри Донбасу, що проносяться над бойовими позиціями, здіймаючи вгору червоний глиняний пісок, ніби й не такі страшні. Тут з'являється нова домівка. З брудним чайником, який дарує гарячу каву, з кошенятами, які бігають поряд. І твоє місцезнаходження вже не здається пеклом. Але ж це пекло — тому що кожного дня тобі загрожує смертельна небезпека.

...Дівчина з очима янгола чекає на свого коваля, вишиваючи йому весільну сорочку. Скоро остання його ротація, а попереду — подружнє життя. Він так вирішив».

МИТНИК Анатолій Михайлович (позивний «Толян»)

42 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 3 роти № 5 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 22 жовтня 1971 року, м. Яворів, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 31 серпня 2014 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 31 серпня 2014 року А. М. Митник разом з бійцями вищезазначеного батальйону під час проведення спеціальної операції в селі Піски Донецької області внаслідок бойового зіткнення отримав численні осколкові поранення та проникне поранення в область грудної клітини. Після доправлення останнього до лікарні рядовий міліції Митник Анатолій Михайлович від отриманих тяжких травм помер.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

«За свою сім'ю і Батьківщину він був готовий на все. Вчинками, а не словами доводив свою любов і піклування про мене і наших дітей», — перше, що згадує про свого чоловіка вже вдова Ірина Митник.

Характер Анатолія Митника формувался під впливом історії та виховання його батьків. Дідуся і бабусю репресували до Сибіру, батько був кадровим військовим, звідси — гречність, повага до оточення, спокій і вміння завжди прийти на допомогу.

З початком Революції Гідності Анатолій Митник передбачив, що далі буде війна. «Він з самого початку збирався їхати в Київ, але чомусь не виїжджав. Коли я його запитала про це, він

відповів, що скоро потрібно буде захищати Україну від зовнішнього ворога і він буде більше потрібен там», — розповідає дружина загиблого героя Ірина Митник.

Після новин про російську агресію на Сході України Анатолій Митник пішов до місцевого військкомату, але йому там відмовили. Тож він прийняв рішення їхати у Дніпропетровськ.

«Мені Толик сказав, що просто їде на декілька днів у справах і обов'язково зателефонує. Зателефонував. І сказав: «Дорога, можеш мене привітати, відтепер я боєць батальйону «Дніпро». Я знаю, що ви сильні, але я сильніший, тож мушу вас захищати». Знаєте, я анітрохи не здивувалась

його вибору. Але весь час переживала», — ділиться спогадами дружина Анатолія Митника, Ірина.

У подружжя була домовленість: щоранку Анатолій телефонував, а як не виходило поговорити, просто робив виклик. «Я постійно дивилась новини. І от 14 серпня 2014 року був бій, було багато поранених. Телефонує мені Анатолій і каже, що все в порядку. А я його попросила надіслати своє фото. Він надіслав із госпіталю, був весь перемотаний бинтами. Пізніше, з пораненнями, приїхав додому. Найбільше переживав не за себе, а за бойових побратимів.

...Тоді якраз наближався День Незалежності, і Анатолій вивісив прапори по периметру будинку і дуже радів, що їх видно з різних точок села. Просив, аби ми їх не знімали.

Зняв шви з ран від поранень, знову поїхав у Дніпропетровськ і більше не повернувся...» — говорить удова Ірина Митник.

17-річний син Анатолія написав в одній із соціальних мереж: «Герої не вмирають! І ти, рідненький, не помер, ти навечно залишишся не лише в моєму серці, а й у серцях усіх, хто хоч трішки був знайомий з тобою. А я не здамся, я достойно проживу життя за нас двох. Прапор твій, татку, майорить на подвір'ї, я не дозволю його нікому зняти, я знаю, як ти радів, коли його вивішував. Вічна тобі пам'ять».

Дружина: «Дуже за ним багато жаліють. Такого майстра не було там, в тім селі в нього ті гаражі були. Приїхали: «Толь, поможи». Треба, він серед ночі встав, пішов, подивився. Він не міг відмовити людині — такий він був і це не за гроші було, людина любила,

щоб нехай добре слово про нього скажуть. Такий він був...»

Син: «Своїм дітям буду розказувати, що їхній дід — герой, який у важкий для країни час кинув все і пішов захищати свою країну. Про таких, як він, пишуть книги, знімають фільми. Він справді сучасний новітній український герой, і, перш за все, він — мужчина».

МОСКАЛЕНКО Володимир Васильович (позивний «Фін»)

37 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 6 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 3 вересня 1976 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 19 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 19 серпня 2014 року близько 08.30 ранку В. В. Москаленко під час штурму міста Іловайська Донецької області разом з іншими бійцями батальйону «Шахтарськ» потрапив під мінометний обстріл, був смертельно поранений.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

1991 року закінчив Маріупольське професійно-технічне училище № 74 Донецької області.

Службу в Збройних Силах проходив з 1996 до 1997 рр. Після повернення з лав Радянської Армії працював тренером-викладачем, охоронцем у м. Маріуполь Донецької області. 2000 року вступив до Донецького інституту фізичної культури та спорту.

Від бойових товаришів отримав позивний «Фін», оскільки мав світле волосся та блакитні очі.

19 серпня 2014 року близько 08.30 В. В. Москаленко під час штурму міста Іловайська Донецької області разом з іншими бійцями батальйону «Шахтарськ» потрапив під мінометний обстріл, унаслідок якого був смертельно

поранений, після поранення доправлений у лікарню, де помер від отриманих поранень.

Олексій Середюк: «Щирий і дружній, завжди веселий. Під час фотографування завжди одягав маску, адже в Луганську в нього лишилися родичі... Казав, що коли візьмемо Луганськ, всю Сотню запросить у гості. Шкода, що Луганськ ми візьмемо без тебе».

Після смерті тіло В. В. Москаленко було кремовано, а прах розвіяно над Азовським морем.

30 червня 2015 року рішенням міської ради м. Маріуполь Донецької області В. В. Москаленку присвоєно звання «Почесний громадянин міста Маріуполя» (посмертно).

ОКСЕНТЮК Олександр Васильович (позивний «Сват»)

50 років

Звання, підрозділ, посада: фахівець 2-ї категорії групи матеріального забезпечення полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області.

Дата і місце народження: 13 квітня 1964 року, с. Радянка, Солонянський район, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 15 березня 2015 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 15 березня 2015 року близько 6 години, прямуючи з позиції підрозділу до вежі відеоспостереження для ремонту пошкодженого кабелю у смт Піски Ясинуватського району Донецької області, Олександр підірвався на розтяжці, яку встановила диверсійно-розвідувальна група бойовиків, не доживши місяця до свого 51-го дня народження. Похований у м. Дніпро. Залишилися дружина, двоє дорослих дітей та онуки.

Нагородження: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У листопаді 2014 року Олександр самостійно прийняв рішення вступити на службу в органи внутрішніх справ до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рідним сказав, що не може відсиджуватись удома.

За словами його побратимів, він був найдосвідченішим у своєму взводі. Військовий у минулому, своїми знаннями він ділився з бійцями та не боявся приймати рішення.

Боець «Орест» батальйону «Дніпро-1»: «Це була суміш оптимізму та спокою, впевненості та чоловічої доброті. Коли він був поруч, усім було спокійно».

НАБЕГОВ Роман Валерійович (позивний «Шаман»)

27 років

Звання, посада, підрозділ: молодший лейтенант міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 11 листопада 1986 року, м. Херсон.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з ловайського котла так званим «зеленим коридором» під час обстрілу російськими десантниками в с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко. 15 вересня 2014 року тіло було ексгумовано та привезено до Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз "Народна пам'ять"» та представники Національного військово-історичного музею України. Похований на меморіалі пам'яті загиблих бійців АТО кладовища Геологів м. Херсон.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Відпустіть, благаю,
Полечу до гаю,
До рідного краю,
Бо місць краще не знаю.

Та дайте мені крила,
Я соколом до неба
Відлечу, до сонця
З рідного віконця...
(Роман Набегов; 19.12.2006)

Із листа Романа Міністру внутрішніх справ України А. Б. Авакову:

«Здрастуйте, шановний Арсене Борисовичу!

Пройшовши деякі етапи запитів, я зрозумів, що, маючи бажання і перебуваючи на посаді слідчого, потрапити до складу АТО практично неможливо. Хотілося б дуже бути почутим і щоб мене правильно зрозуміли.

... Мені не потрібні ніякі матеріальні зверхкомпенсації і пільги. Все, про що я прошу у Вас, це лише шанс гідно називатися співробітником міліції і в такий важкий час боротися за свою країну, за людей, які тут живуть і які, безумовно, гідні європейського рівня життя.

Я безмежно вірю в світлу перспективу української економіки і політичного світового статусу України, але зараз все, що мені потрібно, це можливість відправитися на територію Донецької та Луганської областей у складі підрозділів, що беруть участь у придушенні бандитських формувань, які, маючи зовнішню підтримку, приносять у нашу країну війну.

Для будь-якого свідомого жителя країни і особливо чоловіка дуже важливо мати шанс проявити себе гідно в найнебезпечніший час, особливо це стосується військових офіцерів або правоохоронних органів.

Я, як ваш підлеглий, як громадянин цієї країни і як людина, яка поважає ваші вчинки, в такий важкий і суперечливий час прошу розглянути питання про моє відрядження до складу АТО на час її проведення до стабілізації криміногенної ситуації в Донецькій і Луганській областях з можливістю збереження посади слідчого Цюрупинського РВ УМВС України в Херсонській області та повернення на обійману посаду в разі благополучного повернення після завершення АТО».

26 червня 2014 року офіцера було зараховано на посаду старшого інспектора батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУ МВС України в Київській області. У подальшому — розвідник-кулеметник 3-ї роти.

29 серпня 2014 року вранці Роман загинув, не доживши двох місяців до свого 28-річчя.

Його вірші та щоденникові записи знайшли товариші по службі із райвідділу, де працював Роман, у робочому

комп'ютері. І на повний голос у виконанні друзів пролунали його слова: «Україна — не просто назва держави, не просто набір звуків чи навіть слово. Україна — це моє життя» (Щоденникові записи, 2008).

У серпні 2015 року вийшла книга віршів, прози, записів зі щоденника Романа та спогадів його друзів «Ни шагу назад». Саме так написав Роман на своїй сторінці у соціальній мережі «ВКонтакте» в серпні 2014 року. Це останній його запис. Ні кроку назад... Він прийняв рішення, і немає вороття.

У пам'ять про Романа встановлено меморіальні дошки «Борцям за волю України» з барельєфом Романа та його віршами в школі, де він навчався, та райвідділі, де працював слідчим.

НАЗАРЕНКО Дмитро Миколайович (позивний «Коваль»)

39 років

Звання, посада, підрозділ: міліціонер-кінолог, сержант міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 28 жовтня 1974 року, м. Кременчук, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня 2014 року тіло Д. М. Назаренка разом з тілами 96 інших загиблих поблизу Іловайська було привезено до моргу м. Дніпро. Був упізнаний родичами. Похований у м. Кременчуці Полтавської області. Залишилися дві сестри та 16-річний син.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Одним із перших зі складу батальйону «Миротворець», хто повернувся додому скорботним «вантажем 200» після трагедії під Іловайськом і навіки упокоївся в рідній землі, був Дмитро Миколайович Назаренко. Бійці цього підрозділу, отримавши бойове хрещення під Слов'янськом і Дзержинськом, прийшли на допомогу резервістам батальйону НГУ «Донбас» і колегам з батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», протягом тижня брали участь у запеклих боях за Іловайськ, зокрема обороняли залізничне депо, відбиваючи атаки бойовиків «ДНР» і російських регулярних військ.

Дмитро Назаренко народився й виріс у м. Кременчуці Полтавської

області. Взірцем чоловіка для нього був дід Іван, якого він безмежно любив. Багато згадував про те, як разом з дідом доглядали за пасікою, ходили рибалити та як він навчав його різних чоловічих справ.

Після закінчення школи вступив до професійно-технічного училища № 7 м. Кременчука, здобував спеціальність наладчика станків та верстатів. Далі сталося лихо: 1991 року померла від раку мама, довелося враз стати дорослим. Дмитро дуже тяжко пережив смерть найріднішої в житті людини. Він екстерном закінчив училище, влаштувався працювати на Кременчуцький Автомобільний завод. Займався східними єдиноборствами.

1993–1995 рр. проходив службу в армії.

Одне з найбільших захоплень у житті — це книги, багато уваги приділяв вивченню різних релігій, писав вірші.

Після армії захопився художньою ковкою металу. Швидко навчився ремесла. Воно стало сенсом всього його життя. Зі шматка металу, завдяки своїй фантазії, він міг створити справжній витвір мистецтва — казкову троянду, підсвічник чи меч.

Життя склалося так, що деякий час Дмитро жив у Каневі, займався ковальством. Він став членом організації українського козацтва, активно працював у цій спільці та був справжнім козаком — дуже волелюбним, цінував товариство, мав свою думку, не розмінював дружбу на гроші. Завжди життєрадісний та компанійський, мав багато друзів.

У період революції вступив до організації «Правий сектор», був учасником Київського майдану, протистояння з «Беркутом», оборони на барикадах. Потім записався в добровольчий міліцейський батальйон «Миротворець» при МВС, воював стрілко-кулеметчиком у зоні АТО.

29 серпня вони спробували залишити місто крізь гарантований російським командуванням «безпечний коридор», який перетворився на страшну вогняну пастку. Десятки бійців батальйону полягли смертю хоробрих чи дістали тяжкі поранення або потрапили в полон, а із їхньої техніки судилося дивом уціліти лише одному «транспортю переднього краю» — подарованому громадськими активістами маленькому автомобілю ЛуАЗ, що мав прізвисько «Жужа»...

Похований на Свіштовському кладовищі м. Кременчука.

НАЙДЬОН Олександр Вікторович

30 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, міліціонер взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Чернігів» Міністерства внутрішніх справ України в Чернігівській області.

Дата і місце народження: 7 листопада 1984 року, м. Гордня, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 16 листопада 2014 року, смт Станиця Луганська, Луганська область.

Обставини загибелі. Того дня чернігівські міліціонери у службовому автомобілі поспішали на допомогу воїнам

Збройних Сил України, на чий блокпост напали терористи. Найдйон Олександр Вікторович разом з бойовими товаришами, не доїхавши до блокпосту, потрапив у засідку. Невідомі члени незаконних збройних формувань у лобову частину автомобіля влучили снарядами з РПГ. У результаті двоє працівників БПС МОП «Чернігів» УМВС області старший сержант міліції О. В. Найдйон та рядовий міліції А. В. Іщенко, які перебували на передніх сидіннях, загинули в автомобілі.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», високий професіоналізм, зразкове виконання службового обов'язку та з нагоди Дня міліції нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Того недільного дня, 16 листопада, бійці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Чернігів» УМВС у Чернігівській області після тривалого перебування в районі антерористичної операції готувалися до від'їзду додому. Мріяли про зустрічі з родинами та друзями — до планової ротації залишалася одна доба. Аж раптом надійшла інформація про напад терористів на сусідній блокпост Збройних Сил України та спробу терористів прорватися вглиб території, контрольованої українськими військами.

Армійці попросили підкріплення — хоча б п'ятеро бійців. Охочих

серед чернігівців виявилось восьмеро. Причому деяких молодих добровольців замінили старші побратими, повторюючи слова героя відомого кінофільму про Велику Вітчизняну війну: «В бій підуть лише „старики“».

На під'їзді до блокпосту їхній мікроавтобус «ГАЗель» потрапив у засідку бойовиків і був розстріляний з гранатомета. Внаслідок влучення кумулятивної гранати автомобіль спалахнув. Бійці, які сиділи попереду, одразу ж загинули. Решта чернігівців, попри поранення, вступили в нерівний бій і відстрілювалися до прибуття підмоги. На щастя, вона не забарилася, й атаку вдалося відбити, а бойовиків

відкинути. Проте «Чернігів» заплатив за це дорогу ціну: троє бійців загинули, п'ятеро дістали поранення.

20 листопада в Чернігові проводили в останню путь полеглих героїв: 35-річного старшого сержанта міліції Андрія Іщенка, 30-річного рядового міліції Олександра Найдьона та 27-річного рядового міліції Віктора Запеку. Разом із рідними, близькими та бойовими побратимами до кафедрального собору Святої великомучениці Катерини, де відбувалася панахида, прийшли тисячі чернігівців, представники органів місцевої влади та чернігівського гарнізону міліції.

Тимчасово виконуючий обов'язки начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ у Чернігівській області підполковник міліції Вадим Філашкін віддав останню шану загиблим та висловив слова глибокого співчуття родинам полеглих: «Надзвичайно боляче бачити, як батьки оплакують своїх синів, дружини — чоловіків. Це непоправна втрата. Співчуваю родинам загиблих і дякую героям за те, що вони до останнього подиху боронили нашу державу. Їхній подвиг назавжди залишиться в наших серцях.

Нехай така тяжка втрата буде останньою, а в нашому спільному домі, який зветься Україна, якнайшвидше запанують мир і добробут!»

Прощаючись з полеглими, колеги згадували їхню відданість Україні та готовність до самопожертви «за други своя».

Троє синів Чернігівщини назавжди залишаться для всіх нас прикладом мужності, героїзму та сумлінного виконання священного обов'язку захисту Батьківщини.

НАУМЕНКО Олег Геннадійович

26 років

Звання, посада, підрозділ: *сержант міліції, помічник оперативного чергового чергової частини Корюківського районного відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Чернігівській області.*

Дата і місце народження: 4 лютого 1989 року, смт Холми, Корюківський район, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 16 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. Був поранений 15 лютого 2015 року в с. Чорнухине Попаснянського району Луганської області

та вивезений до військово-польового шпиталю в Дебальцеве Донецької області. Наступного дня колона, що транспортувала поранених в Артемівськ (нині Бахмут), була обстріляна російськими бойовиками. Відтоді вважався зниклим безвісти. У березні 2015 року знайдений серед загиблих.

Нагородження: Указом Президента України № 316/2015 від 8 червня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Помічник оперативного чергового Корюківського райвідділу внутрішніх справ сержанта міліції Олег Геннадійович Науменко загинув у зоні проведення АТО, де виконував бойові завдання у складі зведеного загону УМВС України в Чернігівській області.

Про це повідомляє «Високий Вал» з посиланням на Головне управління Міністерства внутрішніх справ України в Чернігівській області.

15 лютого 2014 року під час обстрілу блокпосту російсько-терористичними військами біля с. Чорнухине Луганської області Олег Науменко отримав осколкові вогнепальні поранення і був доправлений до військово-польового шпиталю поблизу м. Дебальцевого Донецької області.

Наступного дня колона, яка транспортувала поранених в Артемівськ, була обстріляна бойовиками, і зв'язок з Олегом перервався. Увесь цей час керівництвом УМВС проводилися пошуки зниклого міліціонера. Було створено спеціальну пошукову групу.

На жаль, живим Олега Науменка знайти не вдалося.

10 березня тіло загиблого міліціонера впізнала його дружина серед полеглих, переданих представниками терористичної ДНР до бюро судово-медичних експертиз м. Дніпро.

Олег загинув у 26 років від множинних вогнепальних поранень у груди.

Товариші по службі: «Словами важко загоїти на серці страшну рану від втрати побратима. У цей скорботний час поділяємо біль і сумуємо разом з родиною загиблого. Світла пам'ять Герою, царство йому небесне».

У прощальному слові присутні згадували побратима як сумлінного та відданого обов'язку правоохоронця, надійного бойового товариша, чуйного чоловіка і люблячого батька.

Керівництво Управління МВС передало родині загиблого Героя матеріальну допомогу, зібрану міліціонерами області. В Олега Науменка залишилася дружина та донька.

У пам'ять про Олега Науменка в жовтні 2015 року на будівлі Щорського вищого професійного училища лісового господарства встановлено меморіальну дошку.

ОСТАП'ЮК

Петро Володимирович

25 років

Звання, посада, підрозділ: старшина міліції, міліціонер відділення № 2 взводу № 1 спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 14 червня 1988 року, с. Торговиця, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув поблизу Слов'янська в районі проведення АТО. Перебував у гелікоптері Мі-8МТ Національної гвардії України, який після розвантаження

харчових продуктів та проведення ротації особового складу на п'ятому блокпості, повертаючись з району гори Карачун, зазнав обстрілу, що вівся з лісосмуги, та був підбитий.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом «За мужність» І ступеня (посмертно).

У збитому 29 травня 2014 року поблизу Слов'янська вертольоті загинули шість бійців з Івано-Франківська. Чоловіки несли службу в спеціальній роті міліції.

Однак родина не одразу змогла поховати Петра, оскільки тіло загиблого тривалий час не вдавалося вивезти із зони АТО у зв'язку з активними бойовими діями.

Лише за тиждень його доправили на Прикарпаття. Після велелюдної панахиди біля обласного управління внутрішніх справ загиблого спецпризначенця поховали в рідному селі на Коломийщині.

Після загибелі Петра працівники прикарпатської міліції взяли під опіку його батьків. І коли вони висловили побажання мати на своєму обійсті капличку, міліціонери одразу ж взялися

до справи. Коломийські правоохоронці організували її спорудження. Працівники міліції разом з односельцями Петра взяли участь у поминальній панахиді за загиблим.

25 січня 2015 року відбулося відкриття Меморіальної дошки в Торговицькій ЗОШ I–III ступенів у пам'ять воїна Остап'юка Петра, який загинув у зоні АТО під містом Слов'янськом.

До сільської школи, де навчався майбутній правоохоронець, приїхали представники обласної та районної влади, керівники органів внутрішніх справ, бойові побратими Петра, зішлись місцеві мешканці.

Відкрили меморіальну дошку брати загиблого міліціонера Іван і Анатолій Остап'юки. Представники духовенства відправили поминальну панахиду.

Того дня бійці спеціальної роти міліції УМВС України в Івано-Франківській області, чимало яких разом з Петром Остап'юком у травні 2014 року несли службу на Донеччині, прийшли до могили побратима, схилили голови в молитві та вже вкотре поклялися бути гідними його світлої пам'яті.

У пам'ять про загиблого односельця-правоохоронця, який був неабияким прихильником волейболу, жителі села Торговиця щорічно проводять змагання з цього виду спорту. Вони

традиційно відбуваються у школі, де він навчався.

ПАЦИНО Дмитро Вікторович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 8 листопада 1989 року, с. Голови, Верховинський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня тіло Д. В. Паціно разом з тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. 16 жовтня 2014 року тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпропетровська як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований 4 квітня 2015 року на малій батьківщині.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Молодший сержант міліції, міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області, мужньо захищав цілісність України.

18 серпня Діма вже був у зоні АТО.

Востаннє Марія чула голос сина зранку 28 серпня. «У цей день було велике свято — Перша Богородиця. Діма привітав мене, побажав здоров'ячка і сказав: "І всім-усім привіт передавай-те!"» — розповідає крізь сльози Марія Василівна.

Під час ніби-то виходу з Іловайська колони українських бійців почали обстрілювати. Автомобіль, у якому їхав

Дмитро та ще дванадцять хлопців, наполовину був завантажений боєприпасами. Коли їх біля другого посту почали обстрілювати, шестеро найбільш спритних, у тому числі й Діма, вистригнули з УРАЛу і дали відсіч. Найбільше потерпіли ті, хто сидів праворуч і спереду.

У Дмитра були розтриті грудна клітина, спина, таз і відірвані кінцівки. Його ніби прибило до дерева. А тим, хто були ліворуч і вистригнули, вдалося врятуватися. І два хлопці згодом розповіли Марії Василівні, що бачили Діму неживим.

Марія Василівна зі своїм молодшим сином Іваном двічі здавали матеріал на аналіз ДНК. І все, на жаль, збіглося. Сильна духом і мужня жінка каже:

«У мене немає жодних сумнівів. Хоч так би хотілося, щоб це була неправда. Інколи мені здається, що Діма живий, що він прийде, і я його чекаю».

Після першої поїздки до Дніпропетровська у вересні 2014 року та після здачі матеріалу на аналіз ДНК Марія Василівна розпочала сорокаденний піст і просила Бога, щоби син якнайшвидше знайшовся живим. Піст уже майже завершувався, але ніякого провітку не було, ще навіть не було результатів проведеного аналізу ДНК.

...І тут одного разу син прийшов у сон до Марії: такий усміхнений, красивий, у білому костюмі, і раптом опинився в неї на руках маленьким Ангеликом. «Я зрозуміла, що треба готуватися до похорону», — каже мама.

Через деякий час з Діминого телефону до мами подзвонив сепаратист... Він переконував згорьовану жінку, що не причетний до загибелі її сина: вони просто робили зачистку території і він забрав собі телефон. Написав, що біля деяких тіл знайшли посвідчення та інші документи. Було там і посвідчення Дмитра Паціно. Але тіло було настільки понівечене (як засвідчила експертиза — від вибухів і осколків), що «я не можу запевнити, що то був ваш син, чи не ваш», — прочитала

в одному із SMS-повідомлень Марія. Чоловік, з яким вона спілкувалася, не був російським солдатом, а жителем Донецької області. ...Одного разу він сказав: «Парни с Ивано-Франковска не сдавались. Поэтому сами рассуждайте: жив ваш сын или умер».

Марія Василівна Паціно радіє, що поховала нарешті свого сина на рідній землі — ось такі жорстокі реалії нашого сьогодення. Ще вчора ніхто не думав, що незабаром доведеться радіти навіть з такого приводу. Інколи мама шкодує, що син не одружився і не подарував їй онуків, яких любила б понад усе. «Але, мабуть, така його доля — чистим Ангелом піти із цього життя».

На фасаді школи, де навчався, а потім і працював Дмитро Паціно, встановлено пам'ятну дошку на його честь.

ПЕЛИПЕНКО Дмитро Миколайович (позивний «Пілот»)

36 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 2 лютого 1978 року, м. Ленінград (Санкт-Петербург), РРФСР.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу батальйону із міста Іловайська Донецької області так званим «зеленим коридором» у населеному пункті Новокатеринівка особовий склад батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» потрапив під обстріл, унаслідок якого було смертельно поранено молодшого сержанта міліції Пелипенка Дмитра Миколайовича.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Дмитро народився в родині слухача авіаційного факультету Військово-Морської академії імені Маршала Радянського Союзу А. А. Гречка. Його батько, Микола Іванович Пелипенко — військовий льотчик, ветеран військової служби, який 1993 року завершив 33-річну військову кар'єру у званні полковника. 1994 року закінчив ЗОШ № 56 м. Миколаєва.

Під час навчання у школі відвідував спортивну секцію з боротьби, з 11 років займався парашутним спортом, 1992–1994 рр. навчався на парашутному відділенні Миколаївського авіаційно-технічного спортивного клубу «Ікар», виконавши 20 стрибків з парашутом.

1994 року вступив до Кременчуцького вертолітного училища цивільної авіації. Але 1996-го був комісований і відрахований з навчального закладу через травму голови, яку він дістав внаслідок нещасного випадку і яка призвела до часткової втрати зору на одне око. Після лікування, вивчивши напам'ять таблицю для перевірки зору і приховавши наслідки травми на медичній комісії, 1996 року був призваний на строкову військову службу, яку він проходив у 1-й аеромобільній дивізії Збройних Сил України (м. Болград Одеської області). 1997 року звільнений у запас з посади командира відділення у військовому званні «молодший сержант».

Потому жив у Миколаєві, працював в охоронних фірмах, заочно навчався в місцевому філіалі Московського державного університету, але на другому курсі покинув навчання. З 1999 року жив і працював у Дніпропетровську.

10 серпня 2009 року одружився. У вільний час займався польотами на мотодельтаплані — у Дмитра, який виріс буквально в батька на аеродромі, любов до неба була «в крові».

Під час Революції Гідності, у березні 2014 року, Дмитро записався до Дніпропетровської Самооборони, був координатором Красногвардійського району, у вільний від основної роботи час разом із іншими активістами чергував на блокпостах.

Згодом пішов на службу до новоствореного батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», обійнявши посаду міліціонера і отримавши позивний «Пілот». Колеги також іменували його «Безпілотник» — за те, що він приділяв багато часу і зусиль проекту оснащення підрозділу безпілотними літальними апаратами.

29 серпня 2014 року близько 7.00 Дмитро зателефонував дружині та розповів, що їм обіцяли «зелений коридор» на виході з Іловайська, мовляв «чекай на мене...» Того самого дня, під час виходу з Іловайського котла на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко зв'язок з Дмитром обірвався.

2 вересня 2014 року тіло Д. М. Пелипенка разом з тілами 87 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

Дружина Дмитра Наталія після його загибелі стала волонтером, нині вона працює координатором з надання допомоги пораненим військовослужбовцям та правоохоронцям.

Ім'я Дмитра Пелипенка нині носить сотня Самооборони м. Дніпра.

(За виданням «Моменти» № 4 [«Іменем закону» №17 [5975] від 30 квітня 2015 року)

ПЕРЕПІЧКА Олег Григорович

26 років

Звання, посада, підрозділ: сержант міліції, міліціонер взводу № 3 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 14 березня 1988 року, с. Хохонів, Галицький район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі

поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 3 вересня 2014 року тіло О. Г. Перепічки разом з тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. 16 жовтня 2014 року тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпра як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований 4 квітня 2015 року на малій батьківщині.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олег Перепічка відслужив в армії і два роки пропрацював у міліції в службі охорони. Звільнився звідти за власним бажанням, а у травні 2014 року записався в батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

У зону проведення антитерористичної операції вирушив 18 серпня 2014 року. Востаннє виходив на зв'язок з рідними 28 серпня. З 29 серпня 2014 року новин від Олега з Донецької області більше не надходило.

Про обставини загибелі Олега відомо дуже мало. Автомобіль, на якому

їхали бійці, потрапив у засідку. Його обстріляли вороги, а Олег разом з товаришами по зброї вистрибнув з автомобіля, відтоді його доля була невідомою.

Тривалий час уважали, що Олег Григорович Перепічка безвісти пропав. Рідні сподівалися, що він вижив.

Проте згодом виявилось, що вже з 2 вересня 2014 року тіло Олега перебувало в морзі м. Дніпра, а експертиза ДНК встановила, що його, як невпізнаного героя, поховали на Краснопільському кладовищі м. Дніпра ще в жовтні того самого року.

Перепохований 4 квітня 2015 року на малій батьківщині у с. Хохонів, на Франківщині.

Провести в останню дорогу загиблого бійця приїхали керівники Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області, працівники міськрайвідділів міліції краю та обласного управління внутрішніх справ. Залишились дружина та дворічний синочок, але, на жаль, обоє серйозно хворіють.

20 липня 2015 року сім'ї Олега Перепічки вручено нагоду — орден «За мужність» III ступеня, яким держава вшанувала полеглого героя посмертно.

ПЕРМЯКОВ Дмитро Олександрович (позивний «Машина»)

34 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 8 січня 1980 року, м. Навої, Бухарська область, Узбекистан.

Дата і місце загибелі: 28 серпня 2014 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Обставин загибелі. З кінця серпня 2014 року Д. О. Пермяков перебував у складі оперативної групи, збирав розвіддані в районі населеного пункту Рози Люксембург Донецької області разом із бійцями батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1». Загинув у бою під Новоазовськом (Донецька область), де розвідувальна група натрапила на передовий підрозділ кадрової російської армії, яка зайшла на територію України. Після бою Дмитра не знайшли ні серед поранених, ні серед убитих. Після тривалих пошуків ідентифікований серед загиблих за експертизою ДНК. 25 червня 2015 року воїна поховали на Краснопільському кладовищі м. Дніпро (дільниця № 79). Залишилися дружина, малолітні донька та син.

Нагородження: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Про Дмитра відомо, що він 1995 року закінчив Керносівську ЗОШ Новомосковського району Дніпропетровської області. У зоні проведення антитерористичної операції перебував у складі взводу № 4 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

30 серпня 2014 року під час вторгнення танкової колони з території

Російської Федерації молодший сержант міліції Д. О. Пермяков перебував у складі оперативної групи, збирав розвіддані в районі населеного пункту Рози Люксембург Донецької області. Розвідувальна група натрапила на передовий підрозділ кадрової російської армії, розпочався бій, зв'язок з бійцями обірвався.

Після бою Дмитра та іншого бійця — Олександра Мітягіна — не знайшли ні серед поранених, ні серед убитих. За непідтвердженою інформацією їх полонили та розстріляли.

Після тривалих пошуків ідентифікований серед загиблих за експертизою ДНК. У червні 2015 року воїна поховали на дільниці Дніпропетровської області.

23 вересня 2015 року у школі с. Керносівка (Новомосковський район, Дніпропетровська область), де навчався Дмитро, відкрито меморіальну дошку на його честь.

ПЕТРЕНКО Віталій Леонідович

40 років

Звання, посада, підрозділ: підполковник міліції, перший заступник начальника міського відділу — начальник слідчого відділу Лисичанського міського відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Луганській області.

Дата і місце народження: 3 листопада 1973 року, м. Северодонецьк, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 17 вересня 2014 року, с. Золотарівка, Попаснянський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 8 липня 2014 року підполковника міліції Віталія Леонідовича Петренка було викрадено терористами в Лисичанську. Пошуки виявилися марними. Тіло чоловіка з простреленою головою було знайдено 17 вересня 2014 року біля зруйнованого моста через залізничну колію автодороги сполучення між с. Новозолотарьовка Попаснянського району Луганської області та с. Верхньокам'янське Артемівського району Донецької області. Підполковника міліції Віталія Леонідовича Петренка поховали в Лисичанську 22 вересня 2014 року. Залишилися дружина й дві доньки.

Віталій Леонідович Петренко народився 3 листопада 1973 року в місті Северодонецьку Луганської області. Після служби в Збройних Силах України в лютому 1994 року вступив на службу в органи внутрішніх справ України міліціонером патрульно-постової служби.

Пройшов шлях від міліціонера патрульно-постової служби до першого заступника начальника Лисичанського відділу міліції — начальника слідчого відділу. Завдяки його самовідданій праці слідчий підрозділ став найкращим у Луганській області.

Волонтери та активісти громадської організації «Громадянський Корпус» власним коштом виготовили меморіальну дошку на згадку про загиблого міліціонера.

2 жовтня 2016 року в Лисичанському відділі міліції, де служив Віталій

Петренко, відкрито дошку пам'яті підступно вбитого міліціонера.

Присутні вшанували пам'ять Віталія Петренка і всіх патріотів України, які загинули, захищаючи її незалежність, хвилиною мовчання та поклали квіти до меморіальної дошки.

ПЕШКОВ

Олег Анатолійович

42 роки

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, водій командира батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України України в Херсонській області.

Дата і місце народження: 6 жовтня 1971 року, м. Херсон.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. На службовому автомобілі разом із командиром батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Русланом Олександровичем Сторчеусом потрапив у засідку терористів під Іловайськом (Донецька область). Похований 29 серпня 2014 року на меморіалі пам'яті загиблих бійців АТО кладовища Геологів, м. Херсон. Залишилися дружина і двоє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Херсон сколихнула трагічна звістка: 25 серпня під Іловайськом автомобіль командира батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Руслана Сторчеуса потрапив у засідку, влаштовану ворожою диверсійно-розвідувальною групою. Разом із комбатом, батьком трьох дітей, загинув і 42-річний рядовий міліції Олег Пешков.

Олег — професійний водій. Він нетривалий час служив у підрозділі (його було призначено на посаду міліціонера 16 липня).

Звернув на себе увагу тим, що був спокійним, врівноваженим, небагатослівним чоловіком. Колеги говорять з повагою — у чоловіка були золоті руки. Він зумів швидко відремонтувати виділений батальйону старенький легковик УАЗ.

За кермом саме того автомобіля Олег Анатолійович зустрів смерть, осиротивши двох доньок.

29 серпня 2014 року херсонці прийшли до обласного Палацу молоді, щоб провести в останню путь своїх земляків. Серед трьох захисників, яким того дня віддавали військові почесні і за якими в місті було оголошено жалобу, був скромний чоловік, водій, чоловік і батько двох дітей, Пешков Олег Анатолійович.

Варто зазначити, що повага до пам'яті полеглих добровольців та турбота про їхні родини органів місцевої влади та громади Херсонщини виявилися не лише в багатолюдній церемонії поховання. За клопотанням місцевих депутатів було списано борг за банківським кредитом на купівлю житла родині Олега Пешкова.

ПЕТРІВСЬКИЙ Степан Петрович (позивний «Близнюк»)

22 роки

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шторм».

Дата і місце народження: 20 червня 1992 року, с. Сушиця, Старосамбірський район, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 24 серпня 2014 року, смт Георгіївка, Лутугинський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час несення служби на блокпості на підступах до смт Георгіївка внаслідок потужного артилерійського обстрілу. Похований у с. Сушиця, Старосамбірський район, Львівська область.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Того дня правоохоронці батальйону «Шторм» несли службу на блокпості на підступах до селища міського типу Георгіївка Луганської області. Унаслідок боїв, які розпочалися тут ще в липні 2014 року, наприкінці місяця Георгіївку взяли під свій контроль сили АТО. Однак бойовики-сепаратисти не полишали спроб повернути населений пункт, періодично обстрілювали його й намагалися захопити.

24 серпня 2014 року Георгіївка знову зазнала потужного артилерійського обстрілу. Снаряди ворожих гаубиць поціляли й у блокпост, де несли службу бійці «Шторму». Пряме влучення снаряду обірвало життя Степана, коли він намагався дістатися укриття...

Степан Петрівський мріяв здобути вищу освіту й створити власну родину. 2009 року разом із братом-близнюком вступив на геологічний факультет Львівського національного

університету. Наступного, 2010 року, вони разом почали проходити строкову службу в лавах 80-ї окремої аеромобільної бригади Збройних Сил України.

Після оголошення часткової мобілізації Степан добровольцем став до лав «Шторму», але, оберігаючи матір від хвилювань, не розповідав рідним, що воює на Луганщині.

Напередодні загибелі, приїхавши додому у відпустку, він встиг скласти державні іспити, здобути диплом бакалавра та вступити на шостий курс вказаного вишу.

В останньому його записі на сторінці в соціальній мережі йдеться: «Роби справу чесно, з душею — твоє до тебе прийде. Це не означає, що завтра з'являться золоті гори. Треба бути терплячим, але істину золотих слів для нинішнього покоління закривають ці золоті гори...».

Товариші по службі — працівники батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шторм» — пам'ятають відважного воїна.

Нечипорук Олег Болеславович: «Степан «Близнюк», — це взагалі молодість і чистота. Глибоко віруючий, неймовірно добрий і привітний хлопець. Справжній патріот, справжній мужчина! Я з ним ходив у розвідку в Луганській області, в групі він був гранатометником. Дисциплінований, трохи по-дитячому наївний. Свято вірив у нашу справу, в перемогу, самовдосконалювався, швидко вчився. Про нього говорили, що він занадто добрий, майже святий. Напевно це тому, що він в юності був помічником священика в себе на батьківщині. Але віра в перемогу і патріотизм міняла його на очах. Справжній боєць!

Так вийшло, що коли він разом з Рудніцьким Вадимом загинув, я був поруч і першим виявив їхні понівечені вибухом тіла. Я не міг повірити, що найкращі представники батальйону ось так одночасно загинули. Вони були, певно, найкращі, людяні, добрі, трохи навіть у цьому однакові. Спортивні, без шкідливих звичок. І разом у бою загинули. Вічна пам'ять Вадиму і Степану, справжнім Українцям!»

Вишневецький Віктор Анатолійович: «Петрівський Степан («Близнюк») ...ще з дитинства мріяв про небо, тож коли виповнився час йти до лав Збройних сил, потрапив до повітряно-десантних військ».

Підмазко Сергій Миколайович: «Петрівський Степан («Близнюк») прийшов до батальйону в числі перших. Був завжди готовий прийти на допомогу друзям у скрутну хвилину.

Степан захоплювався поезією і, коли був час, писав вірші про країну, школу і рідний край, які дуже подобалися товаришам».

У Тершівській ЗОШ у травні 2016 року відкрито й освячено меморіальну дошку випускнику Степану Петрівському.

ПОГОРЕЛОВ Михайло Анатолійович

22 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 19 лютого 1992 року, смт Обертин, Тлумацький район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі

поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 3 вересня 2014 року тіло М. А. Погорелова разом з тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. Був упізнаний родичами.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», Михайло Погорелов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Мирослава Василівна Погорелова разом із покійним чоловіком Анатолієм Михайловичем усе життя тяжко працювали, виростили п'ятьох дітей. Михайло був четвертою дитиною. Коли йому було вісімнадцять, пішов з життя тато. Анатолій Михайлович згорів від раку за кілька місяців. Так і не побачив свого Михася у військово-однострій.

2011 року Михайло Погорелов пройшов вишкіл у навчальній частині внутрішніх військ у Золочеві, а потім ніс службу в столиці. Мати каже, що він дуже хотів служити в президентському полку, але туди сиріт не беруть. Тільки-но демобілізувався, заявив удома, що йде на роботу в міліцію. Мирослава Василівна була проти. «Ви знаєте, що то за робота така:

ніколи нема чоловіка вдома, буває, що люди проклинають, бо кожному ж не вгодиш, — жінка притискає до грудей натружені руки. — Я того своєму синові не бажала. Він мене послухав, поїхав на заробітки в Москву. Але в травні 2014 року, коли дізнався, що беруть хлопців до міліцейського батальйону, я вже не могла його втримати.

То така добра дитина була! Ніхто нічого поганого про Михайла в Обертині не може сказати. Мав багато друзів, і не тільки серед однолітків. Мені вже було надоїло, бо двері в хату не зачинялися. Ще до школи ходив, коли прийшли до нього двоє газдів. Михасю, що ти з ними маєш, в них самих є діти? Мамцю, то мої друзі, — відповів. — Прийшли помагати косити кукурудзянку. Як Михайла привезли

додому, то один з них, Сашко Нічведа, припав до труни. Каже: “Братуку наш, прости, що не вберегли!”»

Завжди життєрадісний, з почуттям гумору Михайло Погорелов був душею колективу і в батальйоні патрульної служби міліції особливо-го призначення «Івано-Франківськ». Після напруженого навчання він разом із товаришами патрулював вулиці обласного центру. А коли настала потреба виїхати в зону проведення АТО, щоб захищати територіальну цілісність держави та її громадян, Михайло зголосився туди добровольцем. Спочатку ніс службу на блокпостах у Старобешево та Комсомольську, а потім його разом із трьома десятками бійців «Івано-Франківська» перекинули під Іловайськ. Про те, що там справжнє пекло, можливі втрати серед особового складу, хлопці знали.

Старшина батальйону «Івано-Франківськ» старший сержант міліції Іван Верстюк прийшов у підрозділ одночасно з Михайлом Погореловим. «Міша був фізично й морально підготовлений до міліцейської служби, — каже Іван Верстюк. — Відчувалося, що він пройшов хороший вишкіл у внутрішніх військах. Дуже відповідальний, не губився в найбільш складних ситуаціях, завжди казав, що все буде добре. Здавалося, що Міша не знав страху, він справжній герой.

Усі хлопці, які там загинули, вони реально є героями. Зробили для держави все, що було в їхніх силах. І в мене є така мрія, щоби тепер держава зробила для них якомога більше. Йдеться не тільки про матеріальну підтримку їхніх батьків, дружин чи дітей. Головне — щоби ніколи не забували про

їхній подвиг, самопожертву. Адже це патріоти, добровольці, які знали, на що ідуть.

Крім шістьох загиблих побратимів, ще п'ятеро наших бійців під Іловайськом зникли безвісти».

ПОДГОРНИЙ Сергій Анатолійович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-2».

Дата і місце народження: 6 грудня 1970 року, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 18 серпня 2014 року, смт Чорнухине, Перевальський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час операції із захоплення диверсантів у смт Чорнухиному (Луганська область). Терористи перебували в будинку з мирними мешканцями, тому під час операції бійці батальйону не застосовували гранати та інші засоби, ризикували власним життям.

Сергій першим увірвався до будинку і був застрелений. Похований у м. Нова Каховка Херсонської області. Залишилися батько, дружина та 24-річний пасинок.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нерідко в небесній височині можна побачити, як раптово, немов одірвавшись, падає зоря і згорає блискавично, не встигнувши долетіти до землі. Падаюча зірка — це спонтанно обірване чиесь життя. Так і зірка Сергія Подгорного спалахнула на небокраї живим подвигом, який несе істину та правду боротьби за незалежність України та життя загалом з усіма його протиріччями і розбіжностями.

Відійшовши в неповні 44 роки за межу вічності, він залишив по собі вагомий спадок, так і не доспівавши, не долюбивши...

Сергій Анатолійович Подгорний народився 6 грудня 1970 року в місті Кривий Ріг Дніпропетровської області. Згодом його родина переїхала на Херсонщину до Нової Каховки.

До служби в армії закінчив профтехучилище міста Кривий Ріг.

1989–1990 рр. С. А. Подгорний відслужив строкову службу в лавах Радянської Армії.

Працював у Львівському університеті фізкультури.

У листопаді 2013 року він за покликом серця приїхав на Майдан, де став до лав Самооборони, очоливши 17-ту сотню, та пройшов до кінця через буремні події Революції Гідності.

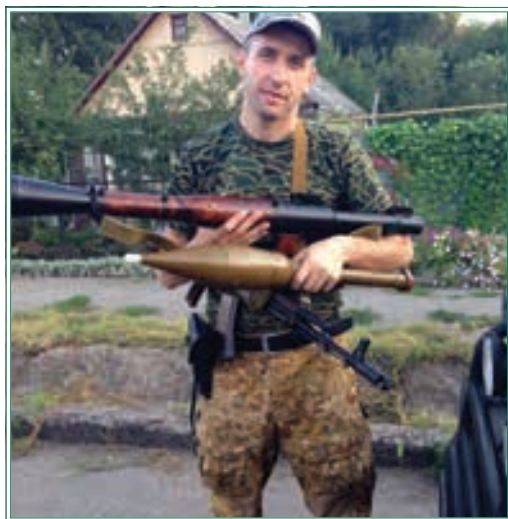
20 травня 2014 року Сергій Подгорний розпочав службу в органах внутрішніх справ на посаді міліціонера взводу № 2 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Києві.

Потім був призначений на посаду міліціонера взводу № 3 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-2» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Києві.

Він сумлінно виконував обов'язки правоохоронця, дуже пишався отриманою ним відзнакою МВС — іменною вогнепальною зброєю.

У серпні того самого року був відряджений у Донецьку область у зону антитерористичної операції.

18 серпня 2014 року обірвалося життя ініціативного, життєрадісного, порядного правоохоронця. Сталося це неподалік міста Дебальцеве під час проведення операції із захоплення

банди диверсантів у селищі Чорнухине. Між бійцями полку «Київ-2» та злочинцями із так званої «ДНР» відбувся бій. Внаслідок чого Сергій отримав смертельні вогнепальні поранення, не сумісні з життям.

«Зразковий сім'янин та відданий друг, шанований колега, глибоко віруюча й високomorальна людина. Він поспішав жити, завжди збирав навколо себе багато друзів, цікавився східною філософією та літературою, обожнював зелений чай із медом і бринзу, був палким футбольним вболівальником і затятим рибалкою...» — так згадують про нього близькі, друзі та побратими.

ПОМІНКЕВИЧ Сергій Петрович (позивний «Чех»)

37 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 1 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 31 липня 1977 року, м. Луцьк, Волинська область.

Дата і місце загибелі. 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з оточеного Іловайська так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня 2014 року тіло С. П. Помінкевича разом із тілами 87 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований у с. Забороль Луцького району Волинської області.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 09 квітня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Він одягнув міліцейську форму і погони не з примусу чи страху, а через винятковий патріотизм і любов до Батьківщини. Уважав своїм обов'язком захищати Україну, тому пішов захищати східні рубежі, вступивши до лав патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь».

Пройшовши бойові хрещення під Ясинуватою та в запеклих боях за Іловайськ, не зрадив присязі, сумлінно виконуючи всі накази. Однак зустрів свою смерть у жорстокому та нерівному бою... 29 серпня бійці «Світязю» разом із добровольчими батальйонами та військовими Збройних Сил України залишали Іловайськ, ідучи колоною

через гарантований «зелений коридор».

Мирну колону противник засипав нищівним вогнем із різних боків. Стріляли з артилерійської зброї установок «НОНА» і танків «ПТУРів». Вибухи, залпи...

Довгі місяці рідні та колеги сподівалися, що він живий. Правоохоронця вважали безвісти зниклим. Колеги та керівництво обласного управління міліції доклало чимало зусиль, аби розшукати Сергія, дізнатися про його подальшу долю.

Волинянин розділив трагічну долю багатьох бойових побратимів, став одним із тих Героїв, які полягли смертю

хоробрих. Їхні тіла було віддано землі. Поховали бійців у Запоріжжі.

Відшукати місце поховання рядового міліції Помінкевича вдалося завдяки титанічним зусиллям рідних, родичів та збігами ДНК-профілів у ході досудового розслідування.

Колеги зберегли у своїх спогадах образ максимально дисциплінованого та небагатослівного міліціонера взводу № 1 Сергія Помінкевича («Чех»). Врятувати, визволити, допомогти — цим він вирізнявся з-поміж усіх бійців роти.

Зі слів бойових побратимів, мужній правоохоронець дуже відповідально ставився до виконання службових

обов'язків та наказів, був надзвичайно відважним і рішучим.

Завжди готовий підтримати побратимів. З таким колегою не було страшно на війні. З ним — хоч у бій, хоч у розвідку.

Дружина втратила останню надію на повернення додому чоловіка. Зі східного фронту не дочекалися батька донечки — 1-річна Марта та 4-річна Юлія...

Залишився живим після Іловайського котла, але зустрів смерть 29 серпня в «зеленому коридорі», коли разом із добровольчими батальйонами та військовими колоною покидав місце кривавої битви...

ПОПОВИЧ Володимир Васильович

25 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів».

Дата і місце народження: 16 березня 1989 року, с. Монастирець, Жидачівський район, Львівська область.

Дата і місце загибелі: 17 серпня 2014 року, с. Кримське, Слов'яносербський район, Луганська область. Похований у с. Монастирець Жидачівського району Львівської області.

Обставини загибелі. 16 серпня Володимир разом із товаришами по службі вирушив виконувати бойове завдання — знешкодити озброєну групу бандитів поблизу м. Лисичанськ Луганської області. Правоохоронці потрапили в засідку. Трьох бійців було поранено. Володимир помер 17 серпня 2014 року від ран.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У травні 2014 року, почувши про формування батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області, Володимир Попович записався до його лав. Пройшов вишкіл і вирушив разом з товаришами в зону проведення антитерористичної операції.

18 серпня борець батальйону «Львів» молодший сержант міліції Володимир Попович «повернувся» додому, в с. Монастирець. Повернувся, виконавши бойове завдання.

Його зустрічали в кожному селі. Зустрічали як героя, стелили до ніг живі квіти, ставали перед ним на коліна. У рідному селі з особливими почестями зустріли земляка-патріота. Односельці живим ланцюгом зустрічали

кортеж, у якому везли тіло бійця: діти тримали квіти та плакати, на одному з яких був напис: «Мій син — Герой!». Селяни скандували: «Герої не вмирають!» Вздовж дороги горіли лампадки...

Володимир Попович поповнив Армію Українських Захисників на небесах та збагатив нашу історію тим, що став на захист нашої державності так, як це робили українці багатьох попередніх поколінь.

19 серпня, у день Свята Преображення Господнього, Володимира Поповича в дорогу до вічності проводжали кілька сотень людей, його смерть оплакували рідні, односельчани, громадськість Жидачівщини. «Найцінніший скарб, який він мав, — це благородну душу. Він справді хотів послужити іншим, послужити своєму

народові й своїй державі», — сказав парох села о. Михайло Нанівський.

Про обставини його загибелі розповів виконуючий обов'язки командира батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» Зореслав Каїнський: «16 серпня надійшла інформація про те, що недалеко від Лисичанська переховуються бойовики. Підрозділ, у якому перебував Володя, попав у засідку. Троє чоловіків, у тому числі й Володя, були поранені, після чого були доставлені в лікарню. На жаль, наступного дня Володя помер. Війна забирає найкращих, бо найкращі завжди йдуть у бій першими. Володя — гідна людина, гідний громадянин нашої держави, хороший працівник та й взагалі — золотий хлопець. Важко про нього казати «був», тому що він назавжди в нашій пам'яті залишиться».

Попрощатись із побратимом по службі приїхали бійці з батальйону «Львів», керівний склад головного управління Міністерства внутрішніх справ України у Львівській області на чолі з Дмитром Загарією, особовий склад Жидачівського районного відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України, голова

Жидачівської районної ради, голова РДА. Усю дорогу від отчого порога до місця вічного спочинку труну з тілом Героя несли побратими. Супроводжував скорботну процесію оркестр Міністерства внутрішніх справ. І вдома, і дорогою церковний хор села співав заупокійних пісень.

У день смерті Героя щире співчуття родині висловив міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков.

Поховали Володимира на місцевому цвинтарі біля могили батька.

Роман Барсукевич, молодший сержант міліції, бойовий товариш: «Золотий був хлопець. Ніколи не жалівся. Ми прийшли в батальйон одночасно, потрапили в один взвод. Оскільки він з Жидачівщини, а я з Самбірщини — спілкувались спочатку як земляки, а потім — як товариші по зброї. Володя ніколи не відмовлявся від завдань, завжди сумлінно виконував накази — і його ім'я назавжди залишиться у списках нашого батальйону».

У рідній школі Володимира Поповича в с. Монастирець 1 вересня 2015 року під час урочистостей, присвячених Дню знань, встановили меморіальну дошку та назвали школу іменем загиблого бійця.

ПОШЕДІН Максим Віталійович

23 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 22 вересня 1990 року, м. Жовті Води, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на

дорозі поміж с. Новокатеринівка та Горбатенко Максим зник безвісти. 3 вересня 2014 року тіло М. В. Пошедіна разом з тілами 96 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. 16 жовтня 2014 року тимчасово поховано на Краснопільському цвинтарі м. Дніпра як невідомого героя. Був упізнаний за тестами ДНК та перепохований на Краснопільському кладовищі м. Дніпра. Без сина та брата залишилися батьки та молодша сестра.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Активний учасник подій на майдані під час Революції Гідності.

Після повернення з Києва для протидії сепаратистам організував Жовтоводську сотню самооборони. Самооборона патрулювала місто, охороняла масові міські заходи, проводила толочки з прибирання міста. Тієї сотні самооборони вже немає. Майже всі її бійці пішли добровольцями захищати Україну.

2014 року закінчив Обласний комунальний вищий навчальний заклад «Інститут підприємництва «Стратегія». А незабаром вирушив у зону проведення антитерористичної операції.

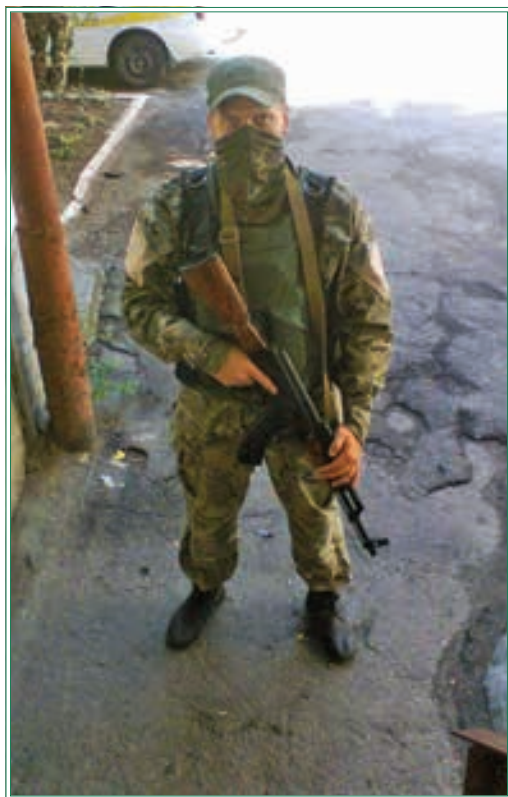
Події в Криму та на Донбасі спонукали патріотів єднатися в добровольчі батальйони для захисту України. Максим вагався, до якого з батальйонів йому записатися.

Вибір був між «Азовом» і «Дніпром-1», саме в цих батальйонах було найбільше його знайомих, товаришів, однодумців. Врешті, порадившись зі своїм учителем Володимиром Пилатом, Максим зупинив вибір на батальйоні «Дніпро-1».

Він пояснив свій вчинок так: «Я мріяв стати військовим. Я готувався до цього і навіть інколи шкодував, що часи збройної боротьби за незалежність України минули... Хочу

встигнути повоювати за Україну. Навчаю дітей любити і захищати Батьківщину, а сам?»

29 серпня 2014 року під час виходу працівників підрозділу з оточення в місті Іловайськ Донецької області рядовий міліції М. В. Пошедін рухався в колоні техніки, що виходила коридором з оточення. Під час виходу колону було обстріляно сепаратистами. Під час бою зв'язок з останнім було втрачено, а відомості щодо його загибелі відсутні, в той же час місцезнаходження невідоме. Максим Пошедін зник безвісти.

У подальшому, в ході кримінального провадження, було проведено молекулярно-генетичну експертизу. За результатами експертизи тіло особи чоловічої статі № 620/л визнано М. В. Пошедіним.

1 листопада 2014 року керівництвом Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області було прийнято рішення щодо припинення службового розслідування до встановлення місця знаходження безвісти зниклого міліціонера взводу № 4 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» рядового міліції Пошедіна Максима Віталійовича.

РЕУТА Сергій Іванович (позивний «Падре»)

44 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 5 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, прапорщик міліції.

Дата і місце народження: 31 січня 1970 року, м. Лубни, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 23 листопада 2014 року, смт Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 23 листопада 2014 року близько 01.00 С. І. Реута, який перебував у приміщенні разом з бійцями батальйону під час несення служби, поблизу селища Піски Ясинуватського району Донецької області, унаслідок щільного мінометного артилерійського обстрілу отримав осколкове поранення, від якого помер на місці. Похований на кладовищі м. Києва. Залишилися дружина і троє дітей, які після окупації Луганська вимушено перебралися до Києва.

Нагородження: Указом Президента України № 109/20145 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Закінчивши 1990 року Київський військово-морський технікум зв'язку, з 1990 до 1991 рр. проходив службу в м. Полярний Мурманської області. З 1991 до 1993 рр. служив на посаді інструктора навчальної роти школи молодших спеціалістів.

У період з 1993 до 1994 рр. навчався в біблійському коледжі Св. Якова в Києві. Після закінчення навчання з 1994 до 2014 рр. служив пастором незалежної церкви християн Нового Заповіту «Живое Слово» в м. Луганськ. Саме тому серед бійців його позивним був «Падре».

Коли у квітні 2014 року почалася військова агресія на Донбасі, пастор

Реута і ще четверо чоловіків з церкви вирішили піти добровольцями для захисту української державності, а також для духовного служіння серед солдатів.

«...Він ніколи нічого не просив для себе. Пам'ятаю, запитували його з братами, мовляв, Сергій, давай купимо тобі берци або бронжилет. Ти ж на війні! А він — нізащо. Каже, у мене все є. Хіба що хлопцям допоможіть, вони мерзнуть.

Знаєте, як ховали Сергія? Як генерала. З почесною вартою, з салютом, оркестром.

Адже Сергій помер від осколків снаряда, в Пісках — одному з най-

гарячіших місць війни в Україні. І протягом півроку, поки він служив рядовим, він мучився питанням, що буде, якщо йому доведеться вибирати між своїм життям і життям нападаючого ворога.

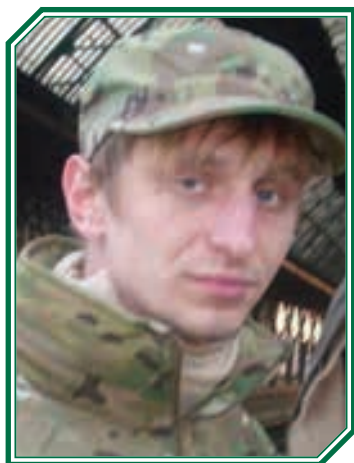
Я не знаю, чи відповів Сергій собі на своє ж запитання. Знаю, що він був людиною, чією головною зброєю було серце. Добре, любляче, жалісливе.

Сергій помер героєм. Тому що він жив, як герой», — розповідає пастор Андрій Копилаш.

Члени церкви полеглого, Юрій і Світлана Печені: «Він був Людиною з великої літери. Завжди міг щось підказати, вислухати, вникнути. Пастор був прекрасним сім'янином. І тут йдеться не тільки про його сім'ю, а й про всю церкву. Сергій всіх вмещував. Всі діти в церкві були немов його дітьми, кожного приймав, про кожного дбав, як про рідне.

...Він не міг інакше. Коли в Луганську почали бити, грабувати, катувати людей, ми не могли стояти осторонь. ...Ось тому Сергій і зважився стати активним учасником батальйону патрульної служби спеціального призначення Луганська. Показати людям, що їм є на кого спертися і що вони не кинуті напризволяще».

РИЖАК Володимир Юрійович (позивний «Мачете»)

24 роки

Звання, підрозділ, посада: фахівець 2-ї категорії 8-го тарифного розряду групи матеріального забезпечення батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області.

Дата і місце народження: 21 грудня 1989 року, м. Сміла, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 2 серпня 2014 року, м. Докучаєвськ, Волноваський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 2 серпня 2014 року В. Ю. Рижак та троє міліціонерів батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» А. В. Усенко, В. В. Дугін та Є. А. Старіков проводили заходи з охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території міста Докучаєвськ Волноваського району Донецької області. Рухаючись територією міста в напрямку гаражних боксів підприємства під вивіскою «ДТЭК», міліціонери почули хлопок та побачили, як В. Ю. Рижак упав на землю. Хто та звідки вів вогонь, працівники батальйону А. В. Усенко та В. В. Дугін пояснити не змогли.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Звістку сина про те, що він записався добровольцем та служитиме в батальйоні патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ», батьки сприйняли як очікувану. Події листопада 2013 року перевернули все його життя. Із самого початку Революції Гідності Володимир Рижак перебував на Майдані.

У трагічні години протистояння в Будинку профспілок Володимир був одним із тих, хто знову і знову повертався до палаючої будівлі та виводив людей із вогняної пастки.

Там Володя близько зійшовся з воїнами-афганцями, які подарували йому

мачете. Саме «Мачете» стане за півроку потому позивним бійця Володимира Рижака.

Володимир Рижак записався добровольцем на службу в органи внутрішніх справ до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області на посаду фахівця групи матеріального забезпечення.

Провівши в районі АТО близько трьох місяців, попри те, що в батальйоні його було оформлено як цивільного працівника (про це батьки

дізналися вже після смерті сина), Володимир зі зброєю в руках брав участь у бойових діях, виконував обов'язки кулеметника і снайпера.

Другого серпня четверо міліціонерів батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ», до якої належав і Володимир, виконували бойове завдання на околиці міста Докучаєвськ Волноваського району (Донецька обл.). У районі гаражних боксів підприємства під вивіскою «ДТЭК» куля снайпера обірвала життя Володимира Рижак. На допомогу хлопцю кинувся його побратим Євген Старіков, але також був скошений кулею ворожого снайпера.

«Володя був надто правильною людиною... справжнім... Знаєте, ми розуміли один одного без слів, коли і говорили відверто, то якось по-чоловічому сучасно. Востаннє я зателефонував йому 28 липня. Обмінялися парою фраз. Наостанок кажу йому: «Тримайся!» — а у відповідь: «Сам тримайся!». Знав би, що востаннє...» — згадує батько Юрій Володимирович Рижак.

Поховали Володимира Рижак в селі Шарин 5 серпня 2014 року. Його ім'я занесено до Книги пам'яті загиблих працівників Управління Міністерства внутрішніх справ України в Черкаській області та увічнено на обеліску загиблим міліціонерам.

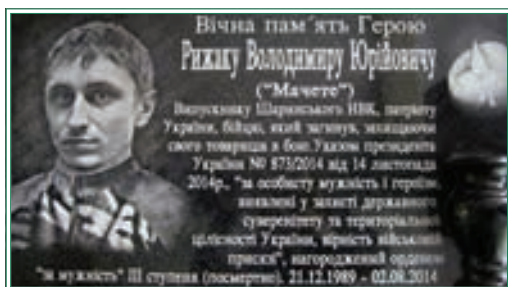
У грудні 2014 випускнику Шаринської школи Уманської районної ради, патріоту України, бійцю патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Рижаку Володимиру Юрійовичу, який загинув під час проведення антитерористичної операції на сході України, було відкрито меморіальну дошку пам'яті

Нагороду сина 27 лютого 2015 року передано матері Володимира Ірині Сергіївні Рижак.

Після трагічної загибелі сина його батько Юрій Володимирович записався добровольцем у Національну гвардію та півтора роки служив у батальйоні оперативного призначення імені Героя України генерал-майора Сергія Кульчицького. На запитання, чому вирішив стати солдатом резерву та поїхати в зону бойових дій, Юрій Володимирович відповів просто: «Не хотів, аби інші сини гинули».

Фотографію Володимира він завжди тримає при собі. З екрана телефону батько ловить такий рідний і такий мудрий погляд навечно 24-річного сина.

РУДНІЦЬКИЙ Вадим Володимирович (позивний «Сват»)

Зб років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шторм».

Дата і місце народження: 10 лютого 1978 року, м. Вільянді, Естонія.

Дата і місце загибелі: 24 серпня 2014 року, смт Георгіївка, Лутугинський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час несення служби на блокпості на підступах до смт Георгіївка внаслідок потужного артилерійського обстрілу. Похований у с. Привітів Любарського району Житомирської області. Залишилися батьки, дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вадим Рудніцький був з числа перших добровольців, які за покликом серця прийшли служити в лавах тільки створеного спецпідрозділу Міністерства внутрішніх справ батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Одеській області навесні 2014 року. Вадим у числі перших співробітників батальйону вирушив у зону проведення антитерористичної операції на Луганщину.

Він загинув у день 23-ї річниці Дня Незалежності України, того самого святкового дня, коли неприхованою стала російська інтервенція в нашу державу.

Того дня правоохоронці батальйону «Шторм» несли службу на блокпості на підступах до селища міського типу Георгіївка Лутугинського району

Луганської області. Внаслідок боїв, які розпочалися тут ще в липні, наприкінці місяця, Георгіївку взяли під свій контроль сили АТО. Однак бойовики-сепаратисти не полишали спроб повернути населений пункт, періодично обстрілювали його й намагалися захопити.

24 серпня 2014 року Георгіївка знову зазнала потужного артилерійського обстрілу. Ворожі гаубиці стріляли й по блокпосту, де несли службу бійці «Шторму». Пряме влучення снаряду обірвало життя Вадима, коли він спробував дістатися укриття...

Більшість свого свідомого життя Вадим Рудніцький присвятив службі.

Після закінчення ПТУ відслужив строкову службу в Збройних Силах України, з 1998 до 2002 року проходив службу у підрозділах швидкого реагування Головного

управління Міністерства внутрішніх справ України в м. Києві. Потім ще майже дев'ять років проходив військову службу за контрактом у лавах 95-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Зокрема, протягом чотирьох років брав участь у миротворчих місіях на території колишньої Югославії — і вже тоді став справжнім героєм для рідних односельців.

Нечипорук Олег Болеславович розповідає: «Можу сказати про свого побратима Рудніцького Вадима, позивний «Сват», таке. Кажуть, бог забирає до себе найкращих. Так от цей хлопець дійсно був найкращим.

Вадим служив снайпером, дуже щира і добра людина. Не мав шкідливих звичок, посилено займався спортом, бо мав за мету постійно самовдосконалюватись. Неймовірно цілеспрямований. Ніколи не відмовляв у допомозі друзям, справді ніколи!!! Щирий і відкритий, наче цікава книга. Він сам виявляв ініціативу і пропонував свою допомогу. Дуже педантичний і акуратний. ...Його бойовий дух надихав. Не соромився запитати, якщо

йому було щось не зрозуміло. Вадима поважали і любили всі.

Коли відкривали меморіальну дошку в його селі, я познайомився з його товаришами з минулої служби. Вони реально захоплювались Вадимом. Таких би людей побільше — казали вони».

РЯБОКІНЬ Василь Васильович

51 рік

Звання, посада, підрозділ: підполковник міліції, начальник Докучаєвського районного відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 21 червня 1963 року, м. Докучаєвськ, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, м. Докучаєвськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Чергового частини Докучаєвського міського відділу о 19.35 про трагедію сповістили медики центральної міської лікарні. Їм зателефонував невідомий і повідомив, що на автодорозі в районі дачного кооперативу «Мрія», розташованого на території Волноваського району, в автомобілі «DAEWOO Sens» двоє вбитих чоловіків. Слідчо-оперативна група, яка виїхала на місце, виявила в автомобілі тіла з численними вогнепальними пораненнями начальника докучаєвської міліції В. В. Рябокonia і дільничного інспектора міліції М. В. Дорошка, який перебував за кермом. Офіцерів розстріляли з автоматичної зброї, коли вони після служби поверталися в автомобілі додому в смт Донське Волноваського району. Обидва були в цивільному одязі, без зброї. Похований у смт Донське Волноваського району Донецької області.

Нагородження: Указом Міністра внутрішніх справ України № 1660/2014 від 24 серпня 2014 року нагороджений нагрудним знаком «За відвагу в службі» (посмертно).

Підполковник міліції Василь Рябокінь останні 4 роки до загибелі працював начальником Докучаєвського міського відділу міліції. З початком російської агресії офіцеру постійно надходили погрози від бойовиків, йому навіть доводилося на деякий час вивозити рідних з міста.

У місті різко зріс рівень вуличної злочинності, батько дедалі менше був удом. І одного дня не повернувся. 31 липня 2014 року сину офіцера, лейтенанту поліції Станіславу Рябоконю ввечері зателефонували з роботи та повідомили, що його батько загинув. Перша його думка була — як про це розповісти матері: «Я чудово розумів, що таким не жартують,

що це — 100-відсоткова правда. Після було складно знайти транспорт, всі боялися туди їхати, я зателефонував своєму хрещеному батькові, і ми поїхали на місце події».

Хлопець сподівався, що батько ще живий і він, його син, допоможе йому. На дорозі він побачив машину, а десь за метр від неї — тіло батька.

«Робота міліціонера змушує бачити і не такі речі. Різниця в тому, що то незнайомі тобі люди, а коли ти бачиш свою близьку людину, свого батька, це в сотні разів болючіше», — ділиться хлопець.

Водій, правоохоронець Микола Дорошок, загинув просто на місці, а Василь Рябокінь, борючись за життя до

останнього, вибрався з автівки, але далеко відповзти не зміг.

Вже потім було встановлено, що начальник Докучаєвського міськвідділу міліції підполковник Василь Рябокінь та дільничний інспектор міліції Микола Дорошок потрапили в засідку та загинули від рук терористів. Трагедія сталася незадовго до того, як місто було повністю захоплено бойовиками.

Василь Рябокінь був всебічно розвиненою та обдарованою людиною. Він прожив з коханою дружиною 25 років та виховав двох чудових дітей. Незважаючи на складну, майже цілодобову роботу, встигав займатися спортом, захоплюватися поезією та

передавати все найкраще, що в нього було, своїм синові та доньці. Любов до книг прищепив Ксенії, а до футболу — Станіславу. Підполковник навіть був тренером напівпрофесійної команди з селища Карлівка та членом Волноваської районної федерації футболу.

Часто смерть людини ламає життя її близьких. У випадку з цією сім'єю все сталося навпаки. Вони згуртувалися ще міцніше і довели, що вони такі самі сильні духом, як і їхній батько та чоловік.

Загибель підполковника Рябокіня — втрата не тільки однієї сім'ї. Це втрата його колег, місцевих мешканців і всієї країни.

САВЧЕНКО Василь Іванович (позивний «Вася»)

31 рік

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 26 вересня 1982 року, с. Орілька, Лозівський район, Харківська область.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Уранці 25 серпня 2014 року під час мінометного обстрілу середньої школи № 14 в місті Іловайськ Донецької області був смертельно поранений. Похований на малій батьківщині 29 серпня 2014 року. Залишилися мати, брати, дружина і син.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Василь Савченко народився в с/мт Орілька на Харківщині, був молодшим серед трьох братів. Васильок, як його називала мама, завжди мав багато друзів, був душею компанії. По закінченні 9 класів Орільської школи здобув професію верстатника широкого профілю у професійному училищі № 36 м. Лозова. Відслужив строкову службу в «Десні». Працював на будівництві, експедитором продовольчих товарів, токарем.

З початком бойових дій на сході України Василь зібрав речі, документи і пішов добровольцем захищати Батьківщину. Рядовий міліції, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1». Рідні розповідають, що він ще з дитинства хотів бути міліціонером. Здійснити цю мрію довелося під час війни.

Якийсь час перебував у Бердянську, Маріуполі, після чого підрозділ батальйону вирушив до Іловайська, де потрапив в оточення. 26 серпня 2014 року зранку Василь востаннє телефонував рідним, його підрозділ тоді перебував у будівлі школи № 14 в Іловайську. Бійці, озброєні автоматами, вже тиждень утримували позиції під постійними обстрілами російських терористів. Того дня в результаті артилерійського обстрілу загинули двоє бійців батальйону, Василь Савченко і Антон Хорольський, ще двоє дістали поранень.

29 серпня Василя Савченка поховали в рідному селищі Орілька.

Найкращі друзі загиблого — Олексій Боярський, Василь Кирпа, Олександр Мураш — допомогли встановити меморіальну дошку на території Лозівської районної ради.

САВЧУК

Андрій Вікторович

(позивний «Італієць»)

35 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 23 грудня 1978 року, смт Підгородне, Дніпропетровський район, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 31 вересня 2014 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. 26 серпня 2014 року близько 08.00 у місті Іловайську Донецької області біля будівлі школи № 14 під час мінометного обстрілу позицій АТО рядовий міліції Савчук Андрій Вікторович отримав тілесні пошкодження та його було доправлено до Дніпропетровської обласної клінічної лікарні імені І. І. Мечникова, але 31 вересня 2014 року він помер від отриманих поранень. Похований на кладовищі у м. Підгородне Дніпропетровської області. Залишилися мати, дружина та малолітня донька.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Син військовослужбовця з Яворова, рано осиротів. У Підгородньому закінчив школу. Здобув вищу освіту — у 2001 році закінчив Дніпропетровський державний університет.

Одружився з нареченою Іриною, проживали в селі Наконечне Перше.

Після серйозної аварії дружина стала інвалідом, Андрій її виходив.

На війні — міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1».

Мати Андрія Савчука, Галина Василівна, зняла про нього фільм. А на її вірш «Побратим» було знято кліп про події в Іловайську. Гурт «Вертеп» дав життя пісні, знявши кліп та подорожуючи з нею від Маріуполя до Бахмута

(тоді Артемівськ). Жителі звільнених міст та військові почули цей твір влітку-восени 2015 року. А ще до цього туру музиканти гурту передавали записи пісні на передові позиції нашим воїнам. Матір каже, що єдиним неушкодженим органом сина після обстрілу було серце. Врятувати Андрія не вдалося, але Галина Василівна намагається рятувати і допомагати іншим дітям — пораненим солдатам із зони АТО, які лікуються в клініці імені І. І. Мечникова у м. Дніпрі.

14 грудня 2015 року на будівлі загальноосвітньої школи м. Підгородного урочисто відкрито та освячено меморіальну дошку на честь рядового міліції Андрія Савчука.

САЄНКО Віктор Олександрович

41 рік

Звання, посада, підрозділ: підполковник міліції, начальник відділення ДАІ м. Маріуполя при УДАІ ГУМВС України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 26 вересня 1972 року, с. Бойове, Володарський район, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 09 травня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. Уранці 9 травня 2014 року близько 10-ї години озброєні бойовики групи «Мангуста» почали штурм Маріупольського міськуправління. Стріляючи

із вогнепальної зброї, вони зайняли 1-й і 2-й поверхи будівлі. Командири підрозділів викликали підкріплення й прийняли бій. Віктор Саєнко вистрибнув з третього поверху, вже у дворі один з нападників пострілами з автомата завдав йому трьох вогнепальних поранень, одна куля влучила в серце. Міліціонер помер від ран. Похований 11 травня в м. Маріуполі. Залишилися дружина та троє синів.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віктор Саєнко проходив строкову службу у десантних військах. В органах внутрішніх справ працював з 1993 року.

18 років пропрацював у Державтоінспекції, розпочавши службу помічником слідчого дорожньої міліції. Обіймав посаду начальника відділення з оформлення дорожньо-транспортних пригод ДАІ Маріуполя.

У вересні 2008 року у званні майора був призначений на посаду начальника відділу ДАІ Маріупольського МУ Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області. Під час служби на цій посаді отримав звання підполковника.

Вранці 9 травня будівлю Маріупольського управління міліції штурмувала озброєна група «Мангуста». Від кулі снайпера загинув заступник

командира 20-го батальйону тероборони Сергій Демиденко, смертельне поранення дістав молодший інспектор зв'язку батальйону патрульної служби Михайло Єрмоленко.

Заступник начальника відділу ДАІ Маріуполя Іван Чекмак задує, що тієї святкової днини в місті запланували багато заходів і працівники Державтоінспекції мали забезпечувати дорожній

рух. Свято тривало доти, доки не зазвонив близько десятої мобільний: «Терміново бери підмогу і прямуй на УВС, нас розстрілюють!». Це останні слова, які Іван Іванович почув від Віктора Саєнка. За 15 хвилин підполковник уже не відповідав на дзвінки, а навколо Управління тріщав автоматними чергами й гримів вибухами гранат бій. Даївці оточили район, щоб не пустити випадкових перехожих на лінію вогню. Іван Іванович розповідає: дізнавався подробиці того, що відбулося на вулиці Георгіївській, із преси. На одному з міських сайтів побачив фото, де впізнав свого начальника.

До останнього не вірив власним очам, знов і знов намагався йому додзвонитися, набирив знайомих і підлеглих: раптом хтось бачив Віктора Саєнка живим або чув його голос...

Віктор Саєнко, який останні 6 років очолював мариупольську ДАІ, віддав міліцейській службі понад двадцять років: пройшов шлях від помічника слідчого дорожньої міліції до керівника ДАІ.

Гідний офіцер залишився вірним Присязі. У свій підрозділ вклав безмір сил і часу — відділ став модерновим, оснащеним за останнім словом

науки й техніки, а згаданий колектив він як його лідер зробив згуртованою командою.

Рішенням депутатського корпусу міськради Віктору Саєнку посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин Маріуполя».

САЛІВОНЧИК Руслан Сергійович (позивний «Позитивчик»)

31 рік

Звання, посада, підрозділ: капітан міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Херсонській області.

Дата і місце народження: 31 січня 1983 року, м. Костопіль, Рівненська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Червоносільське, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Многопіль та Червоносільське. З вересня 2014 року тіло Р. С. Салівончика разом з тілами 96 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпра. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами. Похований у м. Костополі Рівненської області на кладовищі «Нове», поруч із загиблими героями «Небесної сотні». Залишилася дружина та маленька донька.

Нагородження: Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На Костопільщині 6 та 7 вересня 2014 року оголосили днями жалоби. Рівненщина попрощалася ще з трьома загиблими воїнами. У Рівному проводжали в останню путь 21-річного Олександра Борисенка, а в Костопільському районі — 31-річного Руслана Салівончика та 23-річного Віталія Ставського.

У п'ятницю 5 вересня, зібравшись на позачергове засідання та розпочавши його з хвилини мовчання, члени міськвиконкому міської ради виділили кошти на поховання.

У суботу батьки, рідні та тисячі костопільчан прощалися з 31-річним капітаном міліції Русланом Салівончиком, який воював у складі батальйону

особливого призначення «Херсон» та загинув у «зеленому коридорі» під Іловайськом.

Руслан народився в Костополі, навчався в Запорізькому юридичному інституті, опісля шість років працював у секторі карного розшуку Каховського райвідділу міліції.

З початком проведення на сході України антитерористичної операції він записався добровольцем у батальйон «Херсон».

Колеги з херсонської міліції, які приїхали на похорон свого побратима, розповіли костопільчанам, що під час АТО він мав позивний «Позитивчик» за свій непідробно позитивний характер.

А коли під час бою загинув командир батальйону, ні миті не вагаючись, взяв командування на себе.

Керівництво та особовий склад міліції Херсонщини висловили щирі співчуття рідним та близьким загиблого і пообіцяли, що він назавжди залишиться для них прикладом мужності, героїзму та самопожертви.

На стіні при вході до Каховського райвідділу міліції, де 6 років працював оперуповноваженим капітан міліції Руслан Салівончик, встановлено меморіальну дошку.

САЦЮК Олександр Миколайович

20 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 2 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 4 червня 1994 року, с. Куснища, Любомльський район, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня 2014 року тіло О. М. Сацюка разом з тілами 87 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

блук в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сашко Сацюк буквально щойно закінчив строкову службу в армії, коли на Україну напав ворог. Одразу почав шукати можливість, як стати на захист Батьківщини. Пошуки й привели його у «Світязь». Командирам підрозділу хлопець сподобався одразу. На вигляд він був як бувалий вояка. Завжди акуратний, уважний, не дуже говіркий, дисциплінований і бойовий.

Війна — це надзвичайно сильний каталізатор особистих якостей. Тут люди швидко відкривають свої гарні і не дуже сторони.

Сашко Сацюк постав перед колегами як світла людина. З таких чесних романтиків, як він, мала б народитися нова українська міліція. Але вийти з котла Сашкові не судилося. Він знав, для чого ішов на війну,

і віддав за Україну найдорожче — своє життя.

Він не встиг створити власну родину... Був дорослим не за роками — в очах бачили розум та мудрість зрілого чоловіка. Завжди спокійний та врівноважений, без страху та нервозності, без зайвих емоцій та рухів. Завжди знав та розумів, що він робить, для кого і навіщо. Зовні зібраний та підтягнутий, самоорганізований. У виконаннях поставлених завдань виявляв справжню рішучість та демонстрував надзвичайну сумлінність і щире прагнення дійти до кінця, тому завжди стояв поруч бойових побратимів — плечем до плеча.

Залишився живим після Іловайського котла, але зустрів смерть 29 серпня в «зеленому коридорі»...

ТАТАРЕНКО

Тарас Валерійович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: майор міліції, старший оперуповноважений СДСБЕЗ Ленінського районного відділу Луганського міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Луганській області.

Дата і місце народження: 29 березня 1981 року, смт Ювілейне (м. Луганськ).

Дата і місце загибелі: 20 липня 2014 року, м. Луганськ.

Обставини загибелі. Був застрелений бойовиками ЛНР 20 липня 2014 року пострілами в голову з автоматичної зброї на вулиці Радянській міста Луганськ, у районі пам'ятника «Трунівник Луганська». Похований у смт Ювілейне (м. Луганськ).

СЕМАНЮК Василь Васильович

34 роки

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант міліції, інспектор — черговий чергової частини спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 11 листопада 1979 року, с. Нижня Велесниця, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Перебував у гелікоптері Мі-8МТ Національної гвардії України, який після розвантаження хар-

чових продуктів та проведення ротації особового складу на п'ятому блокпості, повертаючись з району гори Карачун, зазнав обстрілу, що вівся з лісосмуги, та був підбитий. Старший лейтенант міліції Семанюк Василь Васильович загинув. Похований у Меморіальному сквері м. Івано-Франківськ. У загиблого залишились дружина та неповнолітня дитина.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» І ступеня (посмертно).

21 квітня 2014 року, відповідно до наказу керівника антитерористичного центру, працівників спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ Івано-Франківської області направлено до антитерористичного центру Служби безпеки України, який розташований в м. Ізюм Харківської області, у розпорядження начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Харківській області.

12 травня 2014 року старшого лейтенанта міліції Семанюка Василя Васильовича та ще 5 працівників вказаного підрозділу за вказівкою Антитерористичного центру при Службі безпеки України було переміщено на блокпост № 6 (гора Карачун,

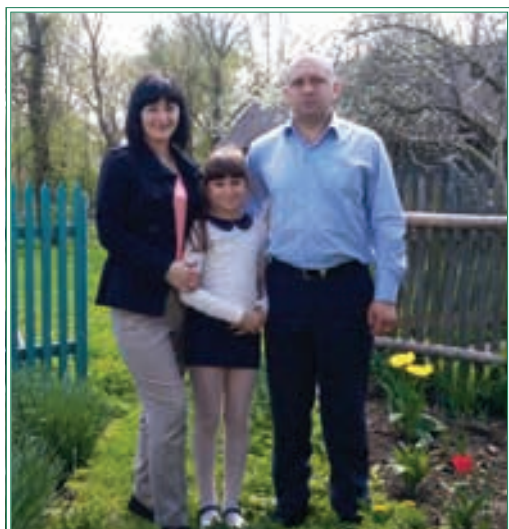
приміська зона м. Слов'янська Донецької області).

29 травня 2014 року керівництво Антитерористичного центру провело ротацію (заміну) вищевказаних працівників спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ в області, які несли службу на блокпості № 6.

Так, близько 12.00 29 травня 2014 року на блокпост № 6 прилетів гелікоптер із працівниками міліції, які залишились на посту для несення служби, а працівників спеціальної роти міліції Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області було поміщено на борт гелікоптера із подальшим їх переміщенням до Антитерористичного центру.

Через деякий час гелікоптер, на борту якого перебував старший лейтенант міліції Семанюк Василь Васильович та працівники спеціальної роти міліції Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області, з метою передачі продуктів харчування працівникам першого батальйону Національної гвардії, здійснив посадку за 500 метрів від блокпосту № 5, де заздалегідь було підготовлено місце для посадки.

Залишивши продукти харчування на блокпості № 5, гелікоптер піднявся та продовжив політ. За 2500 метрів від

блокпосту № 5 гелікоптер було збито бойовиками за допомогою ракети. Гелікоптер вибухнув у повітрі та впав на землю між деревами, де ще раз вибухнув.

16 лютого 2015 року мешканці Івано-Франківська вшанували пам'ять загиблого Героя Василя Семанюка. У рамках міської програми «Івано-Франківськ — місто Героїв» на фасаді ВХПТУ № 3, де він навчався, відкрили анотаційну дошку.

На фасаді Виноградської школи, що в Коломийському районі, де він свого часу навчався, відкрили пам'ятну дошку.

СИВИЙ Олександр Анатолійович (позивний «Док»)

23 роки

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, фельдшер медичного пункту роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 3 січня 1991 року, м. Луцьк, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором»

на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня 2014 року тіло О. А. Сивого разом з тілами 87 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Сивий був санінструктором роти «Світязь». Кілька років тому він закінчив Луцький медичний коледж за спеціальністю «Фельдшерська справа».

Він розумів, що його знання можуть знадобитися на війні, тому й прийшов у спецпідрозділ.

А ще тому, що був справжнім патріотом.

Ще під час підготовки у волинському училищі міліції в Сокиричах хлопці почали називати його Док. Прізвисько закріпилося за Сашком і стало його позивним на лінії вогню.

У нього було загострене почуття справедливості, не минув ще й юначий максималізм — Докові виповнилося

всього 23 роки, наступний день народження він мав відзначити 3 січня.

Сашко надзвичайно прискіпливо ставився до своїх обов'язків. Він дуже переживав, аби у відповідальний момент його побратимів не підвело здоров'я. Тож серйозно переймався навіть нежитем.

Також переживав за психологічний мікроклімат серед бійців. Завжди повторював: «Я так хочу, щоб між нами усе було добре».

Вже в Іловайську хлопцеві довелося пережити неймовірний розпач. Практично в нього на руках помер перший важкопоранений боєць «Світязя» Володимир Іщук (його поховали ще влітку). Док робив усе, що міг,

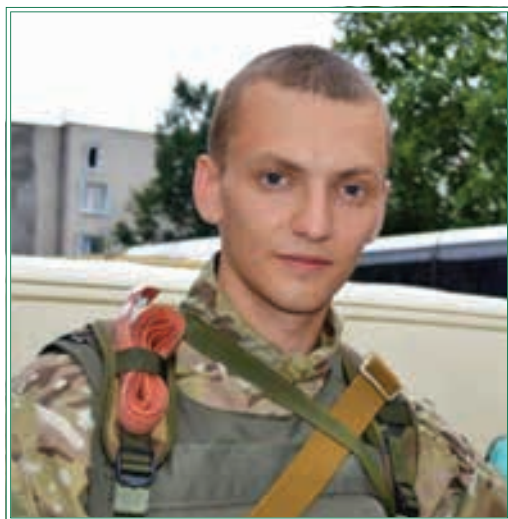
але був безсилий. Ішука потрібно було евакуювати, але на той момент Іловайськ уже був фактично у подвійному оточенні.

Незважаючи на молодий вік, Олександр Сивий іноді робив такі вольові вчинки, які давали наснагу більш досвідченим у найскрутнішу хвилину. Один з таких епізодів пригадав Ігор Дрючан.

Частина бійців «Світязя» утримувала приміщення дитячого садочка. Сепаратисти, витіснивши вдосвіта міліціонерів із секретів за допомогою снайперського вогню, пішли на штурм будівлі.

У вікно залетіла перша граната і розірвалася, а з двору почувся істеричний вигук: «Укропи-наркомани, здавайтесь!» Усі принишкли. Першим оговтався Ігор Дрючан і пустив дві автоматні черги в тому напрямку, звідки долинав голос.

У цю мить він почув, як хтось за спиною голосно заспівав: «Ах, лента за лентою — набої подавай...» Це був Док! Миттю підхопили й інші хлопці.

Бойова повстанська пісня ніби надала сил бійцям, і вони відбили наскок бандитів.

Як загинув Док, достеменно не відомо. Востаннє його бачили живим 29 серпня на армійському БМП. Олександр не дуже любив розповідати про особисте, але казав хлопцям, що збирається одружитися, коли закінчиться війна — вдома його чекала дівчина.

СИМАКОВ Михайло Ігорович

36 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, інспектор патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 18 лютого 1978 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 3 липня 2014 року, м. Донецьк.

Обставини загибелі. Розстріляний двома невідомими в камуфляжній формі в районі транспортної розв'язки на перетині вулиць Артемівської та Гірничої в Куйбишевському районі м. Донецьк. Похований у Донецьку.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Третього липня 2014 року під час виконання службових обов'язків у м. Донецьку серед білого дня були вбиті прапорщик міліції Танцура Вадим Анатолійович, старший сержант міліції Сімаков Михайло Ігорович, старший сержант міліції Токар Дмитро Павлович та сержант міліції Гаврилов Володимир Володимирович.

Попри те, що 1 липня 2014 року, терористи захопили будівлю головного управління міліції Донеччини, інспектори патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області В. В. Гаврилов, М. І. Сімаков, В. І. Танцура та Д. Токар перебували на службі третього липня 2014 року. Попри те, що кілька днів тому, 1 липня 2014 року, терористи захопили будівлю головного управління міліції Донеччини, особовий склад

на свій страх та ризик продовжував працювати, аби не допустити хаосу на вулицях мегаполісу.

Наряд ніс службу поблизу залізничного вокзалу по вулиці Артемівська, здійснюючи нагляд за дорожнім рухом на жвавій транспортній розв'язці. Був спекотний літній день.

Останні миті життя міліціонерів зафіксував відеореєстратор службової машини ДПС.

Поруч із міліціонерами зненацька з'явилися двоє з пістолетами та в камуфльованому одязі.

Пролунали постріли. Патрульних розстріляли зовсім зблизька — в упор.

Убивці хутко зникли, а Вадим, Володимир, Дмитро та Михайло залишилися лежати на розпеченому асфальті...

Михайло Сімаков любив свою роботу, цінував колег, був готовий прийти на допомогу всім, хто цього потребує.

Після закінчення Маріупольського училища професійної підготовки працівників міліції почав службу міліціонером-водієм підрозділу забезпечення Куйбишевського райвідділу міліції м. Донецька, а з 2007 року працював інспектором дорожньо-патрульної служби. Життя доброзичливого та життєлюбного правоохоронця перервалося в 36 років у рідному районі, де він почувався в безпеці.

Указом Президента України «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», Гаврилов Володимир Володимирович, Сімаков Михайло Ігорович, Токар Дмитро Павлович, Танцура Вадим Анатолійович нагороджені орденами Данила Галицького (посмертно).

СЛИВКА Ігор Володимирович (позивний «Тихий»)

37 років

Звання, посада, підрозділ: лейтенант міліції (посмертно) окремого загону спеціального призначення «Азов», Східного оперативно-територіального округу Національної гвардії України.

Дата і місце народження: 23 березня 1977 року, с. Старий Порицьк, Іваничівський район, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 12 грудня 2014 року, с. Павлопіль, Новоазовський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 12 грудня 2014 року в районі м. Маріуполь група дозору полку «Азов» та розвідники Збройних Сил України поблизу с. Павлопіль (Новоазовський район, Донецька область) виявила та ліквідувала снайперську пару противника та знешкодила ворожу диверсійно-розвідувальну групу, яка влаштувала засідку. Автомобіль, на якому рухався Ігор, підірвався на встановленому терористами фугасі. Похований у м. Горохові Волинської області. Залишилися дружина та двоє синів-близнят.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сливка Ігор Володимирович народився 23 березня 1977 року в селі Старий Порицьк Іваничівського району Волинської області. У шкільні роки навчався дуже добре, захоплювався математикою. Брав участь у різних спортивних змаганнях, де посідав призові місця.

У період з 1994 до 1997 року здобув освіту з ведення фермерського господарства у професійно-технічному училищі м. Горохові Волинської області. У цей період одружився. 1999 року сімейство Сливков поповнилось двома синочками-соколятами Вадимом та Володимиром.

Зі спогадів Сливки Тетяни Володимирівни: «Ігор був найкращим,

люблячим чоловіком та батьком. Маючи велике добро в собі, він виховував хлопців справжніми козаками, чоловіками, вмів знайти до них підхід словом. І завдяки чому був для дітей справжнім авторитетом...»

У 2006 році здобув вищу освіту у Львівському Національному університеті ветеринарної медицини та біотехнології ім. С. З. Гжицького.

Ігор любив спорт, упродовж життя брав участь у семибор'ї.

2014 року Сливку Ігора Володимировича прийнято на службу в органи внутрішніх справ на посаду міліціонера батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства

внутрішніх справ України в Київській області.

«Недовго Ігор обирав собі підрозділ для захисту своєї рідної, розтерзаної країни», — згадує дружина Тетяна. У складі Полку брав активну участь і виконував бойові завдання з охорони громадського порядку, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю в зоні проведення антитерористичної операції на сході України та щиро вірив у перемогу, виявляючи при цьому великий патріотизм та готовність до самопожертви. За спокійний, врівноважений та розсудливий характер Ігор отримав від побратимів позивний «Тихий»».

«Ігор був за кермом, адже нікого іншого він туди й не допускав. Прекрасний воїн, учасник не однієї успішної бойової операції, а кількох хлопців своєю міццю та точністю

влучання прикрив та врятував від загибелі! А тут не було кому прикрити... І мене не було... Ще довго в «Азові» будуть пам'ятати, як він почергово стріляв з кулемета та агаес», — написав на Фейсбуці побратим Сливки Павло Данильчук.

Його побратим Володимир Бондар розповідав, що «Ігор був тихим, але гордим українцем, який став на герць з агресором. Він пішов на Схід, щоб захистити кожного із вас, щоб розбудити з байдужості. Щоб ви розуміли, що ви українці, патріоти, які можуть захистити свою землю, своїх дітей».

Також не залишили без уваги героїчний вчинок Ігоря рідні горохівці, присвоївши йому звання «Почесний громадянин міста Горохів» та 13 лютого 2015 року рішенням міського голови на честь загиблого героя АТО Сливки Ігоря було названо вулицю.

СНІТКО Андрій Володимирович (позивний «Хома»)

18 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 25 січня 1996 року, с. Гораймівка, Маневицький район, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 20 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 20 серпня 2014 року від розриву гранати в бою під час звільнення Іловайська (Донецька область). Групу бійців, у якій перебував Андрій, вороги закидали гранатами, перша з яких впала недалеко від Андрія. Не роздумуючи, він накрив її своїм тілом, але товаришів урятував. Похований у смт Маневиці Маневицького району Волинської області.

Нагородження: Указом Президента України № 515/2016 від 21 листопада 2016 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу» присвоєно звання «Герой України» (посмертно). Указом № 14 від 26 березня 2016 року нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

З дитинства Андрій залишився круглим сиротою. Його всиновила Раїса Миколаївна Халик, яка на той час вже одна виховувала чотирьох дітей — кровних Євгенію та Анастасію і прийомних (дітей другого покійного чоловіка) Івана та Іванку.

Не одразу Андрій назвав пані Раїсу мамою, з його уст вилітало то «тютька», то «Раїса Михайлівна», та однієї миті це все ж таки сталося. «...Андрій, який гуляв на вулиці, вбіг до хати і щосили вигукнув: “Мамо!?”. Вже й не пам’ятаю, про що він тоді казав. Але після цього почервонів, швидко зачинив двері і кудись побіг. А донька

Анастасія говорить: “Мамо, я тебе вітаю з новонародженим!”. Навчання давалось Андрію легко. Мав феноменальну пам’ять. Як пригадує Раїса Миколаївна, щось прочитавши, він практично дослівно переказував.

Коли відбувалися події на Майдані, Андрій також туди рвався. Та мати, яка хотіла вберегти сина, не пускала. Тоді він її послухав. Однак Євгенія, яка навчалася в Луцьку, сказала матері, що Андрій не відвідує заняття. Саме тоді він вирішив, що піде добровольцем у зону проведення антитерористичної операції, й почав ходити на тренування.

Разом зі своїм однокурсником Сергієм Денисюком (позивний «Сократ») Андрій записався добровольцями в батальйон «Азов», нічого не сказавши своїм рідним. Андрію було лише 18 років. Спочатку Андрій хотів поповнити лави Збройних Сил України через військкомат, але там йому відмовили. Тож, покинувши навчання, хлопці пішли боронити рідну землю і вже 24 травня залишили Волинь.

«У липні, так само, як колись, спонтанно назвав мамою, промовив “я вас люблю”, — зі сльозами на очах пригадує Раїса Миколаївна. — Мене це так стурбувало... А вже в понеділок, перед своєю загибеллю, поговоривши майже з усіма (що траплялося дуже рідко), вже чітко сказав, що “я вас усіх дуже люблю, не переживайте, я повернуся і все буде добре”».

«Під Іловайськом ми натрапили на загін “Мотороли” — одну з найсильніших ворожих диверсійних груп, — розповідає Сергій Денисюк “Сократ”. — Я, Хома і Аксьон були автоматниками й входили в першу трійку нашої десятки. Оскільки в нас було легко спорядження, ми могли швидше за інших пересуватися, були свого

роду першопрохідцями. Андрій же взагалі намагався завжди і всюди бути першим, і кожен бойовий виїзд був для нього неначе свято».

Трагедія сталася в обідню пору 20 серпня 2014 року. Під час зачистки міста від бойовиків їхню групу закидали гранатами. Перша граната впала поблизу Андрія, він без вагань накрив її своїм тілом, урятувавши бійців, що перебували поруч, від вірної смерті. Із їхньої трійки живим залишився лише Сергій Денисюк «Сократ», який отримав осколкове поранення ноги.

У прощальному слові його побратим сказав, що Андрій мав шалений дух до перемоги, вважав найбільшою для себе честю загинути за свою державу.

СОКУРЕНКО Роман Олександрович (позивний «Сокіл»)

31 рік

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 18 січня 1983 року, м. Корсунь-Шевченківський, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 22 вересня 2014 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. Поранення отримав 10 серпня в бою за звільнення м. Іловайськ, рятуючи свого командира. Був відправлений на лікування до Німеччини 3 вересня 2014 року разом з іншими 19 пораненими бійцями, які брали участь в антитерористичній операції. Помер 22 вересня 2014 року в госпіталі Бундесверу м. Ульм (Німеччина). Похований у м. Корсунь-Шевченківський Черкаської області.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений медаллю «За військову службу Україні».

Все життя Роман активно займався спортом: греко-римською боротьбою, легкою атлетикою, грав у футбол.

Під час подій на Майдані 2013–2014 років був активним членом Корсунь-Шевченківської самооборони.

З початком збройного конфлікту на сході України разом із кількома земляками вступив добровольцем до батальйону «Азов», у складі якого одним з перших брав участь в антитерористичній операції на Донеччині.

Серед бійців мав позивний «Сокіл».

10 серпня 2014 року під час операції із зачистки м. Іловайськ дістав тяжке поранення, намагаючись врятувати двох своїх побратимів, які потрапили під вогонь снайпера: рядових міліції Андрія Дрьоміна за позивним «Світляк» та виконувача обов'язки командира взводу батальйону патрульної

служби міліції особливого призначення «Азов» Миколу Березового за позивним «Береза».

Матері тричі повідомляли, що її син помер. Але Роман вижив.

Потім були десятки операцій та лікування в Дніпропетровській обласній клінічній лікарні імені І. Мечникова, у столичному Національному інституті хірургії та трансплантології імені О. Шалімова, військовому госпіталі Бундесвера в місті Ульм (Федеративна Республіка Німеччина).

Однак і німецькі лікарі виявилися безсилими.

Після 44 днів боротьби за життя Роман помер 23 вересня 2014 року в німецькій клініці.

Зазвичай після такого поранення гинуть на місці, але в Сокола була велика жага до життя...

Того дня рота батальйону «Азов» отримала наказ евакуювати БМП, що вийшов з ладу, і потрапила під снайперський обстріл з двох боків. Зі спогадів учасника тих подій під містом Іловайськ: «...Ми затягнули спочатку Дрьоміна, а потім — “Березу”. Роман Сокурєнко (“Сокіл”)... відзвітував по радіостанції, що “Береза” поранений, не може керувати боєм. На питання, хто буде керувати, Сокурєнко за секунду відповів: “Я!”... “Сокіл” отримав наказ зібрати зброю і відступити...

Отримавши наказ, я пригнувся і, майже не відриваючись від землі, потягнувся за гранатометом Дрьоміна. У цей час... я почув, що в мене над головою пройшло декілька автоматних черг. А Роман Сокурєнко ліворуч від мене (до БМП і головної лінії фронту ми були з ним спинами), будучи надзвичайно відважним і метким, став

майже на рівні ноги і кинувся за БМП на відкрите місце, щоб ще щось підібрати, і в цю мить його скосила куля...

Сокурєнко впав назад, я чогось подумав тоді, що він отримав в спину кулю, яка прилетіла праворуч від БМП (якщо дивитися на лінію фронту). І ми думали, що це був теж снайпер, як у випадку Дрьоміна і Березового. Проте, відвідуючи Сокурєнка в Київському шпиталі, від мами Романа я дізнався, що його вразили дві кулі і що куля зайшла йому спереду і її калібр 5,45. Більше того, одна така сама куля потрапила йому в грудну частину «броніка». Тобто, імовірно за все, це були кулі з тих черг, які пройшли над моєю головою, коли я майже попластунськи підтягував РПГ Дрьоміна. І стріляли або з АК, або з РПК, а не зі снайперської зброї...»

СПІВАЧУК

Олександр Володимирович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: майор міліції, старший інспектор, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області

Дата і місце народження: 9 березня 1982 року, м. Хмельницький.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. З вересня 2014 року тіло О. В. Співачука разом з тілами 96 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Дніпро. Похований як невпізнаний герой на Краснопільському кладовищі м. Дніпро. Перепохований 25 січня 2015 року в Секторі почесних поховань кладовища в мікрорайоні Ракове м. Хмельницький. Залишилися батьки, брат, сестра, дружина та син.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр завжди любив подорожувати. Ще в школі він вступив до туристичного гуртка і ходив у походи. Під час навчання у ХНУ він був старостою групи і постійно організовував подорожі Хмельницькою областю із рюкзаками, палатками та піснями біля вогнища. Завдяки йому одногрупники всі між собою товаришували та й досі підтримують зв'язки одне з одним.

Після армії вступив до школи міліції в Чернівцях, а після її закінчення почав працювати в міліції спочатку дільничним, потім дізнавачем, слідчим. Роботу поєднував з навчанням на заочному відділенні Національної академії внутрішніх справ.

Правоохоронець перейшов до лав добровольчого батальйону «Миротворець» у перші ж дні його створення. З початком АТО Олександр одним із перших вирушив відстоювати цілісність нашої держави на сході.

Однак вже у серпні 2014 року в сумнозвісному Іловайську зв'язок із Олександром Співачуком обірвався.

18 серпня українські бійці взяли під свій контроль більшу частину цього міста, а 28 серпня опинилися в оточенні бойовиків. Олександр та багато його побратимів героїчно загинули, захищаючи територіальну цілісність нашої держави.

«Саша захоплювався футболом. Коли транслювали матч по телевізору,

Саша з Дімою вдягалися в «динамівські» футболки, пов'язували футбольні шарфи і ми всі разом вболівали за нашу команду... Захоплення цією грою передалося і синові — Діма з чотирьох років відвідує футбольну секцію і вже їздить на змагання. У Хмельницькому тренер футбольного клубу «Новатор» О. М. Кучерявий разом із Управлінням поліції започаткували турнір з футболу ім. Олександра Співачука, де Дмитрик брав участь і отримав кубок «Найкращий гравець команди». Ми знаємо, що Саша пишався б своїм сином і радів би його успіхам.

Саша прищепив мені любов до подорожей по нашій Україні. ...Саша вишукував якісь цікаві маршрути, куди не возять екскурсії. Ми побували в багатьох фортецях та замках Західної України. Одного разу ми на три дні поїхали в Суботів і Чигирин — першу гетьманську столицю. На один із моїх днів народжень він зробив мені сюрприз: сказав, що поїдемо в Дубно, але дорогою завіз у «Тунель кохання» (м. Клевань). Це було дуже романтично.

І куди б ми не їздили, Саша обов'язково мав купити книжку про історію фортеці, про визначні місця

України. Він взагалі дуже любив читати. Був зареєстрований у «Книжковому клубі» і щокварталу купляв кілька книжок. Хлопці з батальйону «Миротворець» розповідали, що він завжди з собою носив пакет із книжками та за нагоди їх читав. І його останній подарунок, який він купив Дімі, але, на жаль, так і не встиг подарувати їх сам, це дві книжки О. Волкова. Тепер в сина це найулюбленіші книжки, які ми весь час перечитуємо.

Саша назавжди залишиться для нас із сином найріднішою людиною на землі. Він завжди житиме в наших серцях...»

СТАРІКОВ Євген Андрійович

32 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 2 лютого 1982 року, м. Бердичів, Житомирська область.

Дата і місце загибелі: 2 серпня 2014 року, м. Докучаєвськ, Волноваський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 2 серпня 2014 року В. Ю. Рижак та троє міліціонерів батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» А. В. Усенко, В. В. Дугін та Є. А. Старіков проводили заходи з охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території міста Докучаєвськ Волноваського району Донецької області. Рухаючись територією міста в напрямку гаражних боксів підприємства під вивіскою «ДТЭК», міліціонери почули хлопок та побачили, як В. Ю. Рижак упав на землю. Є. А. Старіков кинувся до товариша на допомогу. Його миттю скосила куля. Поховали 5 серпня 2014 року в Бердичеві на загальноміському кладовищі в секторі почесних поховань. Залишилися дружина та троє маленьких дітей. Мама Євгена, Алла Лаврентіївна, пережила сина лише на рік.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

З майбутньою дружиною Оленою та молодшою сестрою Катєю з дитинства були нероздільною трійцею. Тож для знайомих, напевно, не стало дивиною, коли Олена та Євген побралися.

Сім'я жила турботами дітей. У вільний час Євген любив ходити на риболовлю і брав з собою сина, як колись, у дитинстві, сам вудив рибу з дідусем. Дідусь з бабусею були для нього дуже близькими людьми. Можливо, саме від дідуса він перейняв врівноваженість, спокійний характер та любов до тиші.

«Женя, як ніхто інший, умів слухати. А ще він гарно грав на гітарі, — го-

ворить Олена. — Наша старша дочка Тетянка за характером дуже на нього схожа. А от зовні справжня Старікова то Настенька, молодша».

Восени 2013 року подружжя розлучилося, проте дітей виховували разом. За словами колишньої дружини, Євген весь час спілкувався з дітьми та допомагав по господарству.

Події на сході країни перевернули життя і родини Старікових. До збройних сил Євгена не взяли, оскільки він мав проблеми зі здоров'ям. Тоді чоловік записався добровольцем та після проходження початкової підготовки був прийнятий на службу в органи

внутрішніх справ до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Шахтарськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера взводу № 2.

Про своє перебування в зоні проведення АТО Євген Старіков спочатку не говорив рідним. У січні помер його батько, тож не хотів зайвий раз турбувати близьких. Востаннє Євген телефонував 31 липня 2014 року. Як згадує дружина, того разу був поганий зв'язок і весь час переривався. Коли ж вдалося почути Євгена, то він довго говорив із Сергійком та Тетянкою і прохав берегти одне одного і бути підтримкою мамі.

2 серпня 2014 року батальйоном «Шахтарськ» на території міста Докучаєвськ (Волноваський район Донецької області) проводилися заходи з ліквідації диверсійної групи.

Євген Старіков разом із трьома міліціонерами батальйону рухались те-

риторією міста в напрямку гаражних боксів підприємства «ДТЭК». За мить міліціонери почули хлопок та побачили, як один із їхніх товаришів упав на землю. Євген Старіков кинувся на допомогу до побратима, однак отримав смертельне поранення в голову.

«Була в Жені мрія, — хотів і намагався власними руками старенький «Урал» модернізувати та створити із нього щось на зразок Harley-Davidson. Не встиг...» — додає Олена.

22 серпня 2014 року на будинку, у якому проживав Є. А. Старіков з родиною, встановлено меморіальну дошку з портретом Героя та присвятним написом: «У цьому будинку жив захисник України, який віддав своє життя за збереження єдності і цілісності української держави. Рядовий Старіков Євген Андрійович, 02.02.1982–02.08.2014».

СТОЛЯРЧУК Мирослав Станіславович

37 років

Звання, посада, підрозділ: рядовий міліції, міліціонер взводу № 1 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.

Дата і місце народження: 27 січня 1977 року, м. Луцьк, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. 2 вересня 2014 року тіло М. С. Столярчука разом з тілами 87 інших загиблих в Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

Нагородження: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Мирослав Столярчук разом із п'ятьма побратимами загинув під Іловайськом. Тривалий час його прізвище було у списках полонених, а згодом рідні з'ясували, що він під чужим ім'ям похований на Вінниччині. Через шість місяців після трагедії Герой знайшов спочинок у рідній землі...

Останній раз на зв'язок із рідними Мирослав виходив 28 серпня 2014 року, у день, який став для України чорною датою в календарі. Виходячи з Іловайського котла, працівники «Світязю» разом із іншими міліцейськими і добровольчими підрозділами та військовослужбовцями потрапили під ворожий обстріл. Чимало захисників Батьківщини загинули, ще більше — потрапили в полон...

У списках полонених тривалий час було й ім'я рядового міліції

Столярчука, тож родина до останнього сподівалася, що він живий. Аж доти, поки вони не впізнали Мирослава на наданих волонтерами фотографіях загиблих. Його тіло помилково віддали іншій родині, і його під чужим ім'ям поховали на Вінниччині.

Ця подія стала для родини неабияким випробуванням. Зрештою, всі крапки над «і» поставили результати ДНК-експертизи та судові рішення про визнання похованого на Вінниччині бійця Мирослава Столярчука.

І ось, через шість місяців після трагедії під Іловайськом, тіло Героя привезли на Волинь, аби він знайшов вічний спокій у рідній землі.

У Свято-Троїцькому соборі відбулося відспівування, а на Театральному майдані Луцька в останню путь героя провели всі небайдужі волиняни.

Поховали Мирослава на кладовищі в Підгайцях Луцького району, де він жив разом із родиною. Без надійної підтримки чоловіка лишилася дружина Ольга, а без батьківської опіки і тепла — 15-річна Христина та 3-річна Калина.

«Він безмежно любив Україну, тому одним із перших вступив у лави міліцейського спецпідрозділу, аби стати на її захист. Він був рішучим у своєму виборі і переконаннях. Мирослав — хороший товариш і надійний побратим, готовий у найтяжчий момент простягнути руку помічі. Навіть у критичних ситуаціях він знаходив слова підтримки, ніколи не дозволяв собі панікувати і всіляко підтримував колег. Завжди був спокійним, врівноваженим, відповідальним і надійним... На жаль,

війна забирає найкращих...» — таким Мирослав назавжди залишиться у спогадах побратимів.

«Я ніколи не здамся!» — цими словами бойові друзі характеризують життєву позицію захисника Батьківщини і щирого патріота — рядового міліції Столярчука. І не здався!

СТОРЧЕУС

Руслан Олександрович

35 років

Звання, посада, підрозділ: лейтенант міліції, командир батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області.

Дата і місце народження: 11 січня 1979 року, м. Херсон.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув, коли на службовому автомобілі потрапив у засідку терористів під Іловайськом (Донецька область). 25 серпня 2014 року в районі м. Іловайська Донецької області, де велись бойові дії терористів,

автомобіль, у якому їхав Р. О. Сторчеус, потрапив у засідку і був розстріляний з гранатомета. Командир спецбатальйону «Херсон», батько трьох дітей помер на місці. Похований у меморіалі пам'яті загиблих бійців АТО кладовища Геологів м. Херсон. Залишились дружина і троє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Руслан Сторчеус здобув кваліфікацію вчителя географії, біології та основ економіки в ХДУ. Брав активну участь у громадському житті університету.

2009 року з відзнакою закінчив Херсонський юридичний інститут Харківського національного університету внутрішніх справ і здобув повну вищу освіту за спеціальністю «Правознавство» та кваліфікацію спеціаліста-юриста. Руслан Олександрович був активним учасником «Помаранчевої революції», Революції Гідності (м. Київ), Народної самооборони м. Херсона. Після анексії Криму і у зв'язку з наступом терористів на схід України Р. О. Сторчеус одним із перших записався добровольцем у батальйон

патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області, командиром якого став у травні 2014 року.

16 лютого 2015 року на будівлі Херсонського державного університету урочисто відкрито та освячено

меморіальну дошку на честь випускника навчального закладу лейтенанта міліції Руслана Сторчеуса (кошти на її виготовлення зібрали однокурсники героя). У музеї історії ХДУ 16 лютого 2015 року було відкрито експозицію, приурочену вшануванню пам'яті випускника ХДУ, командира батальйону

«Херсон» Руслана Сторчеуса. Виставка була відкрита в музеї історії ХДУ 16 лютого 2015 року. Експозиція знайомила відвідувачів з життєвим та героїчним шляхом лейтенанта міліції, командира батальйону «Херсон», який загинув у Донецькій області біля м. Іловайська 25 серпня 2014 року.

СТРЕЛЕЦЬ Дмитро Анатолійович

35 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 3 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший сержант міліції.

Дата і місце народження: 24 березня 1979 року, с. Новомихайлівка, Мар'янський район, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 13 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. 13 лютого 2015 року під час бойового виїзду на околицю міста Дебальцевого, група, у якій

перебував Д. А. Стрелець, потрапила під обстріл з мінометів та автоматичної зброї, в результаті чого молодший сержант міліції Стрелець Дмитро Анатолійович, який перебував на БРДМ, загинув.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Мрія Дмитра служити в міліції здійснилася в серпні 2014 року. На жаль, носити омріяну форму йому довелося не довго. 13 лютого 2015 року молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області Дмитро Анатолійович Стрелець загинув під час виконання бойового завдання на околиці Дебальцевого.

З дитинства Дмитро активно займався спортом. Те, що його пристрастю став футбол, не було дивиною для батьків. Адже тривалий час родина мешкала в Донецьку, де футболом, здається, було пронизане і повітря. Хлопець грав навіть у молодіжній збірній ФК «Шахтар», та через

чисельні травми довелося розпрощатися з перспективою професійної спортивної кар'єри. І Дмитро загорівся мрією служби в міліції.

За словами дружини Ольги, Дмитро мав вроджене почуття гумору і з ним було легко у спілкуванні.

«Він завжди був людиною компанійською, проте більше любив приймати гостей вдома.

А ще в нього був твердий характер і почуття відповідальності. Коли влітку 2014 року він повідомив нам, що записався добровольцем та буде служити в батальйоні патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ», переконувати його вже було не варто. Мрія служити в міліції здійснилася», — згадує Ольга Стрелець.

Із серпня 2014 року Дмитро почав нести службу в органах внутрішніх справ. Він був зарахований до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» ГУМВС України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера. А з вересня молодший сержант міліції разом з іншими працівниками БПСМОП «Артемівськ» був відряджений до Ізюмського району Харківської області для виконання завдань, визначених Законом України «Про боротьбу з тероризмом» та несення служби з охорони громадського порядку в районі проведення АТО.

Отримавши тижневу відпустку напередодні Нового року, Дмитро провідав рідних. Усі дні проводив з дочечками. Під час однієї із прогулянок Даша поділилася своїм бажанням побудувати справжній замок з конструктора «Лего». Вже від'їжджаючи, Дмитро попросив дружину покласти під новорічну ялинку подарунки для дівчаток — для Даші «Замок» «Лего», а старшій Карині — планшет.

«З Дімою ми, з його мамою, говорили 12 лютого. Був нестійкий зв'язок.

Зазвичай ми йому передзвонювали, аби він не витрачав свої кошти. А тут він говорить, що не потрібно, він сам зателефонує. У нього в голосі якийсь смуток був... На завтра він загинув», — говорить Ольга.

А менш аніж за добу після тієї розмови під час бойового виїзду на околицю Дебальцевого група, у якій перебував Дмитро Стрелець, потрапила під обстріл з мінометів та автоматичної зброї, в результаті чого боєць, який перебував на БРДМ, загинув.

«Тато не помер, він на небі, він нас захищав і зараз охороняє», — говорить Даринка, дивлячись в лагідні очі батька на портреті, навічно викарбуваного на граніті.

СУХЕНКО Максим Володимирович (позивний «Трассер»)

32 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 28 листопада 1981 року, м. Київ.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з ловайського котла так званим «зеленим коридором» під час обстрілу російськими десантниками у с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко. 15 вересня 2014 року тіло було ексгумовано та привезено до Запоріжжя пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), до складу якої належать волонтери всеукраїнської громадської організації «Союз “Народна пам’ять”» та представники Національного військово-історичного музею України. 18 вересня 2014 року тіло Максима було привезено до Києва. 21 вересня 2014 року Максима було поховано на Лук’янівському військовому кладовищі (діл. № 4, р. 1а, м. б) м. Києва. Залишилися батьки-пенсіонери, три сестри, дружина та дві доньки.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Максим не служив у лавах Збройних сил України за станом здоров’я, але у травні 2014 року він добровільно зголосився стати на захист Вітчизни.

За плечима 32-річного киянина були навчання в університеті та політехнічному інституті, робота на посадах фахівця з IT-технологій у кількох фірмах, допомагав сестрі у веденні власного бізнесу.

Саме їхнє швацьке підприємство одним із перших відгукнулося на заклик волонтерів, виготовивши для Українського війська чималу партію

Державних прапорів, а нині його працівники виготовляють спорядження для бійців АТО...

Максим був чудовий чоловік для дружини і батько для двох доньок. Він мав широке коло захоплень: оболював гідробіологію (про що досі нагадують кілька акваріумів у його квартирі), постійно підтримував фізичну форму, а ще — понад 10 років займався страйкболом, разом із друзями по клубу відтворюючи спецпідрозділ американської поліції SWAT. Влітку 2014 року для нього, як і для більшості прихильників цієї військово-спортивної

гри, «баталії» з умовним противником перетворилися на страшну реальність. Як згадує дружина Світлана, Максим завжди й у всьому радився з нею, окрім одного — рішення щодо вступу до лав «Миротворця».

У складі підрозділу молодший сержант міліції Сухенко з позивним «Трассер» виконував роль кулеметника та зарекомендував себе вправним, стійким бійцем. Разом із побратимом, сержантом міліції Дмитром Назаренком, вони чимало зробили для

покращення оснащення батальйону й удосконалення його вишколу.

Згодом вони разом брали участь у бойових операціях у Слов'янську та Дзержинську, кілька днів тримали оборону залізничного депо в Іловайську.

29 серпня, під час виходу з оточення, діставши тяжкі поранення, Максим продовжував вести вогонь зі свого кулемета, прикриваючи товаришів.

Побратими винесли його з поля бою, але вночі, перебуваючи у ворожому кільці, герої помер від втрати крові...

ТАНЦУРА Вадим Анатолійович

39 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, інспектор патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 18 червня 1975 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 3 липня 2014 року, м. Донецьк.

Обставини загибелі. Розстріляний двома невідомими в камуфляжній формі в районі транспортної розв'язки на перетині вулиць Артемівська та Гірнична в Куйбишевському районі м. Донецьк. Похований на малій батьківщині.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Третього липня 2014 року під час виконання службових обов'язків у місті Донецьку серед білого дня були вбиті прапорщик міліції Танцура Вадим Анатолійович, старший сержант міліції Сімаков Михайло Ігорович, старший сержант міліції Токар Дмитро Павлович та сержант міліції Гаврилов Володимир Володимирович.

Попри те, що 1 липня 2014 року терористи захопили будівлю головного управління міліції Донеччини, інспектори патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області В. В. Гаврилов, М. І. Сімаков, В. І. Танцура та Д. Токар перебували на службі третього липня 2014 року. Незважаючи на те, що кілька днів тому, 1 липня 2014 року, терористи захопили будівлю головного

управління міліції Донеччини, особовий склад на свій страх та ризик продовжував працювати, аби не допустити хаосу на вулицях мегаполісу.

Наряд ДАІ ніс службу по вул. Артемівській у районі залізничного вокзалу, здійснюючи нагляд за дорожнім рухом на жвавій транспортній розв'язці. Був спекотний літній день.

Останні секунди життя міліціонерів зафіксував відеореєстратор службової машини ДПС. Раптом поряд з правоохоронцями з'явилися два чоловіки в камуфльованому одязі з пістолями. Хлопців розстріляли в упор. Вбивці хутко зникли, а Вадим, Михайло, Володимир та Дмитро залишилися лежати на розпеченому асфальті...

Пішла з життя людина — 39-річний донеччанин Вадим Танцура. Службу в міліції Вадим розпочав 1995 року. Він був надійною опорою родині,

мріяв, як видаватиме заміж красуню-дочку. Але за одну жахливу, чорну хвилину батьки втратили сина, дружина — чоловіка, 14-річна донька — батька.

Четверо працівників ДАІ загинули на службовому посту, розстріляні бандитами «ДНР».

Указом Президента України за особисту мужність і героїзм, проявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, Гаврилов Володимир Володимирович, Сімаков Михайло Ігорович, Токар Дмитро Павлович, Танцура Вадим Анатолійович нагороджені орденами Данила Галицького (посмертно).

ТАФІЙЧУК Сергій Володимирович

30 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старшина міліції.

Дата і місце народження: 28 червня 1984 року, м. Павлоград, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 18 вересня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 18 вересня поточного року приблизно о 16.00 С. В. Тафійчук разом з бійцями батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» під час зачищення міської забудови в місті Іловайськ Донецької області вступили в бій з сепаратистами, під час якого С. В. Тафійчук отримав смертельне поранення в голову. Похований на батьківщині у м. Павлоград Дніпропетровської області. Залишилися батьки, сестра, дружина та маленький син.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Тафійчук Сергій Володимирович народився і виріс у м. Павлоград на Дніпровщині. Закінчивши школу, здобув вищу освіту — 2006 року закінчив Міжрегіональну Академію управління персоналом. Працював у пенітенціарній службі Павлограда.

2011 року одружився, через рік від шлюбу народився син.

До батальйону патрульної міліції спеціального призначення «Дніпро-1» Сергій пішов добровольцем 21 березня 2014 року. Провести Сергія в останню путь прийшов мер міста Павлограда, бійці батальйону «Дніпро-1», колеги, рідні, знайомі і мешканці міста, котрі за життя ніколи його не знали.

«Важко стояти біля труни людини, котру поважав, любив, як брата,

цінував, як товариша, на котрого розраховував. І я хочу вам сказати, що він не підвів.

Він дійсно загинув, як герой, захистивши наше життя. Він був дуже врівноваженим, поміркованим, розумним.

Ми завжди рівнялися на нього. Він своїм прикладом показував, якими повинні бути сучасні захисники, сучасна міліція. Я хочу звернутись до нашої влади, до колег міліціонерів — будьте гідні його.

Він дійсно був великою людиною. Він був істинним героєм.

Я хочу, щоб ви всі це пам'ятали. І завжди пам'ятали про те, скільки життів і скільки крові було пролито за нашу незалежність, за те, щоб ми раз жили.

Перші сльози наших бійців — це були сльози за Сергієм», — сказав товариш Сергія по службі, борець батальйону «Дніпро-1».

Сергія Тафійчука поховали на центральній алеї кладовища, що по вулиці Шутя в місті Павлоград Дніпропетровської області.

24 жовтня 2014 року в Павлограді урочисто відкрито пам'ятну дошку загиблим у зоні антитерористичної операції бійцям.

Право відкрити пам'ятну дошку було надано Ірині Абросимовій, син якої загинув під час бойових дій на Донеччині. Під час церемонії в пам'ять про загиблих земляків було оголошено хвилину мовчання.

«Абросимов Андрій Вікторович, Курилович Віталій Іванович, Колесник Андрій Михайлович, Каменев Денис Сергійович, Тафійчук Сергій Володимирович — імена цих героїчних

чоловіків назавжди залишаться в наших серцях. Це сини нашого рідного міста, які свідомо, за велінням серця і совісті, залишили вдома матерів, дружин і дітей задля захисту миру і спокою нашої держави.

Сьогодні ми як ніколи цінуємо життя, мир і злагоду, щастя і благополуччя своїх земляків, своїх сімей. Мир на землі — це безцінний дар, завойований кров'ю наших героїв, — і ми повинні зберегти його для нащадків», — пише прес-служба Павлоградської міськради.

ТЕРНОВИЙ Дмитро Олександрович

45 років

Звання, посада, підрозділ: полковник міліції, начальник відділу внутрішньої безпеки на Донецькій залізниці департаменту внутрішньої безпеки Міністерства внутрішніх справ України.

Дата і місце народження: 17 травня 1969 року, м. Чернігів.

Дата і місце загибелі: 10 лютого 2015 року, с. Логвинове, Артемівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 10 лютого 2015 року о 15.00 поблизу села Логвинове у верхній частині «дебальцівського виступу» на трасі, що сполучає міста Дебальцеве і Арте-

мівськ (Донецька область), група офіцерів Міністерства внутрішніх справ, які їхали на двох автомобілях, підірвалася на фугасі та потрапила в засідку. Від вибуху Дмитро загинув, інші офіцери отримали поранення. Похований на батьківщині у м. Чернігів. Залишилася дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

26 лютого правоохоронці, родичі та побратими прийшли віддати останню шану начальнику відділу внутрішньої безпеки на Донецькій залізниці Департаменту внутрішньої безпеки МВС України полковнику міліції Дмитру Терновому, який загинув 10 лютого біля села Логвинове Донецької області.

Тоді, 10 лютого, під селом Логвинове Донецької області (верхня частина «дебальцевського виступу») група офіцерів МВС на чолі з очільником міліції Львівщини Дмитром Загарією та командиром спецбатальйону «Львів» Ігорем Вольським потрапила в засідку терористів.

Від вибуху фугасу, на який наскочила машина правоохоронців, загинули

начальник відділу внутрішньої безпеки на Донецькій залізниці полковник міліції Дмитро Терновий та виконувач обов'язків начальника Дебальцевського міського управління внутрішніх справ полковник міліції Євген Юханов.

Вцілілі міліціонери, незважаючи на поранення, не здалися, а прийняли нерівний бій. Правоохоронці фактично перебували на території, контрольованій бойовиками, вони кілька годин тримали оборону і зуміли вийти до бійців батальйону «Львів» та Національної гвардії, які тричі штурмували позиції терористів, щоб визволити своїх бойових побратимів.

Тіло Дмитра Тернового ...знаходилося на території, підконтрольній бо-

йовикам. Колеги-правоохоронці з військовими доклали багато сил, щоб повернути загиблого полковника додому...

Відспівували Дмитра Тернового в Чернігівському Свято-Троїцькому соборі. Вшанувати пам'ять міліціонера, який загинув, захищаючи незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, прибули колеги з усієї України та районів Чернігівщини...

Керівництво УМВС передало родині загиблого добровільні пожертви, які для його сім'ї зібрали міліціонери Чернігівщини, та висловило слова підтримки батькам правоохоронця.

(За матеріалами: <http://pik.cn.ua/14368/chernigiv-poproshchavsya-iz-zagiblim-v-zoni-ato-polkovnikom-militsiyi-dmitrom-ternovim/>)

На будівлі Чернігівської гімназії № 31 встановлено меморіальну дошку випускникам цього навчального закладу: Віктору Запека, Володимиру Тітарчуку, Дмитру Терновому.

ТИЩЕНКО Сергій Володимирович

32 роки

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 18 травня 1982 року, м. Донецьк.

Дата загибелі: 11 серпня 2014 року (помер від ран).

Обставини загибелі. 11 серпня 2014 року С. В. Тищенко та 12 бійців батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Артемівськ» здійснювали патрулювання

сільської місцевості поблизу міста Стаханів (нині Кадіїв) Донецької області. Працівники міліції В. В. Чоловський, О. О. Штурханов та Тищенко С. В. пересувалися на автомобілі місцевого жителя на ім'я Олександр, який кермував авто, оскільки місцевість міліціонерам була незнайома. Поблизу лісосмуги по цьому транспортному засобу було відкрито вогонь з автоматичної зброї та підствольних гранатометів. Водій авто здійснив маневр та виїхав із зони обстрілу. Однак С. В. Тищенко було поранено в тулуб та плече. Йому було надано першу медичну допомогу та направлено до найближчої лікарні в місті Артемівськ, де від отриманих поранень останній помер.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій був майстром на всі руки. Добре знався на механіці, електриці, електроніці, програмуванні. Займався проектуванням порошкових деталей і прес-форм для них.

Коли в рідному Донецьку з'явилися прапори іншої держави, Сергій постійно пропадав на вулиці, був активним учасником Євромайдану. Родина вимушена була залишити рідну домівку та переїхати до Київської області, де мешкали родичі.

У травні 2014 року Сергій Вікторович Тищенко був прийнятий на службу в органи внутрішніх справ до

батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області на посаду міліціонера п'ятої роти четвертого взводу. Незабаром переведений до БПСМОП «Артемівськ». Хто, як не він, корінний донеччанин, мусить захищати сім'ю та відвойовувати рідне місто.

Спокійний та врівноважений, — таким згадує Сергія заступник командира взводу Віктор за позивним «Азов».

«Ми мешкали із Сергієм в одній кімнаті. Він був помічником гранатометника. Всі ми на практиці вчилися

військового ремесла. У нього було якесь особливо трепетне ставлення до зброї. Вона в нього була завжди в ідеальному порядку. Я по-доброму заздрив його витримці, виваженості. Від нього віяло впевненістю та надійністю. Одного разу ми виїхали вночі на пошуки нашого бійця, який зник під час виконання бойового завдання. Проїжджаючи через село, підконтрольне сепаратистам, наш автомобіль заглух... Холоднокровність і спокій, з яким стояв біля автівки Сергій, мене вразила. Цього в нього варто було повчитися», — говорить Віктор.

А ще бойовий побратим згадує, як одного разу, переглядаючи новини, Сергій із посмішкою сказав: «Он, бачиш, то — один із так званих міністрів ДНР, я його знаю. Так от, я йому під час Євромайдану в Донецьку надавав по м'якому місцю».

На війні людину пізнаєш значно швидше та краще. І будь-яка, з першого погляду, незначна деталь скаже про людину значно більше, аніж десятиріччя мирного життя. Як згадує замком взводу Віктор, після кожного

бойового виходу Сергій, повернувшись на базу, телефонував дружині.

«Він багато палив, я це добре пам'ятаю. Хоча обіцяв кинути цю згубну звичку після війни. Так от, повернувшись із завдання, він запаливав цигарку, відходив до вікна і говорив із дружиною. А ще Сергій мріяв обов'язково повернутися в УКРАЇНСЬКИЙ Донецьк та обіцяв після війни навчити мене військового фехтування», — говорить «Азов».

Того рокового дня замком взводу був далеко від свого підлеглого і сам дивом залишився живим. Повернувшись у батальйон 13 серпня, Віктор дізнався, що Сергія Тіщенка поховали за день до його повернення.

Сергія Вікторовича Тіщенка поховали 12 серпня 2014 року в Бахмуті (Артемівську) — місті, яке і він звільняв. Ні батьки, ні дружина, на жаль, в ту хвилину не були поруч з найріднішим їм чоловіком.

ТКАЧЕНКО Олександр Григорович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: майор міліції (помертвно), інспектор-черговий чергової частини спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Сумській області.

Дата і місце народження: 6 листопада 1970 року, м. Глухів, Сумська область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, м. Сіверськ, Артемівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув поблизу м. Сіверськ, що на півночі Донецької області, підірвавшись на фугасі. З військовими почестями Олександра поховали на Алеї Слави серед почесних громадян Сум.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (помертвно).

Того дня колона автомобілів з правоохоронцями вирушила «зачищати» територію щойно звільненого від терористів Сіверська. В одній з машин разом з колегами-сумчанами їхав й Олександр Григорович. Раптом гримнув потужний вибух: автомобіль із правоохоронцями наїхав на протитанкову міну, яку бойовики-сепаратисти заклали посеред центральної вулиці міста...

«Олександр опинився в епіцентрі вибуху. Його швидко доправили до лікарні, але поранення виявились не сумісними із життям, — розповідає командир зведеного загону УМВС України в Сумській області підполковник міліції В'ячеслав Драновський. — Капітан Ткаченко, без перебільшення, був душею нашого загону, він для кожного знаходив потрібне слово, підтримуючи бойовий дух. Молоді спецназівці називали його «батьком»,

«дідом», бо він і справді на цій війні був для них і наставником, і порадиником, і батьком, і другом.

Олександр казав: «У мене син такий, як ось ці хлопці. Я не можу дозволити, щоб із цими дітьми щось сталося...» Він завжди був першим там, де було небезпечно. На його рахунок десятки знешкоджених мін і саморобних вибухових пристроїв, які залишили після себе бойовики, і, відповідно, — врятовані десятки чи й сотні життів. Олександр був надзвичайно скромною людиною.

Провідні ЗМІ нещодавно розповіли всьому світу, що в селі Миколаївці з підвалу Будинку культури були виволені півтори сотні місцевих жителів, яких бойовики збирались використати як «живий щит». Ім'я героя, який знайшов цих людей, тоді залишилось «за кадром», а це був саме наш Саша...

А ще ми знали його як надзвичайно турботливу й чуйну людину. У визволених населених пунктах Олександр Григорович першим кидався на допомогу людям: допомагав по господарству, віддавав зголоднілим свій сухий пайок. Йому постійно телефонували мешканці Донеччини — і він переймався проблемами кожного...

Олександр Григорович закінчив машинобудівний факультет політехнічного інституту. Десять років тому він став до лав органів внутрішніх справ. У травні 2011 року перевівся до підрозділу міліції особливого призначення «Беркут» (нині — спеціальна рота міліції УМВС України в Сумській області), обіймав посаду інспектора чергової частини. За тривалу сумлінну службу не раз заохочувався міністром внутрішніх справ України та керівництвом УМВС.

Загиблий міліціонер понад усе цінував єдність колективу і його честь. Напевно, саме тому останнім проханням Олександра Ткаченка було поховати його у формі «Беркута». Колеги-спецпризначенці прийшли на похорон теж у старих одностроях, щоб провести в останню путь міліціонера-героя

та підтримати його дружину й сина, у громадській панахиді, яка відбулась у приміщенні Сумського обласного академічного театру ім. М. Щепкіна.

Наказом міністра внутрішніх справ України капітану міліції Ткаченку Олександрю Григоровичу посмертно присвоєно чергове спеціальне звання «майор міліції».

Керівництво УМВС області та влада міста порушили клопотання про присвоєння загиблому правоохоронцеві найвищої нагороди — звання Героя України.

Рішенням Сумської міської ради № 4021-МР від 25 лютого 2015 року Ткаченко Олександрю Григоровичу було присвоєно звання «Почесний громадянин міста Суми» (посмертно).

ТОКАР Дмитро Павлович

30 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, інспектор патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 15 липня 1984 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 15 липня 2014 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. Помер від поранень, отриманих під час нападу 3 липня 2014 року двома невідомими у каму-

фляжній формі в районі транспортної розв'язки на перетині вулиць Артемівської та Гірничої в Куйбишевському районі Донецька. Похований у м. Донецьку.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Третього липня 2014 року під час виконання службових обов'язків у м. Донецьку серед білого дня були вбиті прапорщик міліції Танцура Вадим Анатолійович, старший сержант міліції Сімаков Михайло Ігорович, старший сержант міліції Токар Дмитро Павлович та сержант міліції Гаврилов Володимир Володимирович.

Попри те, що 1 липня 2014 року терористи захопили будівлю головного управління міліції Донеччини, інспектори патрульної служби полку патрульної служби Донецького міського управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області В. В. Гаврилов, М. І. Сімаков, В. І. Танцура та Д. Токар перебували на службі третього липня 2014 року. Незважаючи на те, що кілька днів тому, 1 липня 2014 року, терористи захопили будівлю головного

управління міліції Донеччини, особовий склад на свій страх та ризик продовжував працювати, щоб не допустити хаосу на вулицях мегаполісу.

Наряд ДАІ ніс службу по вул. Артемівській у районі залізничного вокзалу, здійснюючи нагляд за дорожнім рухом на жвавій транспортній розв'язці. Був спекотний літній день.

Останні секунди життя міліціонерів зафіксував відеореєстратор службової машини ДПС. Раптом поряд з правоохоронцями з'явилися два чоловіки в камуфльованому одязі з пістолетами. Хлопців розстріляли в упор. Вбивці хутко зникли, а Вадим, Михайло, Володимир та Дмитро залишилися лежати на розпеченому асфальті...

Дмитро, який отримав надважке поранення у голову, був ще живий. Він помер згодом у лікарні, у свій день

народження — 15 липня. Йому виповнилося 30 років.

Дмитро Токар був наймолодшим з чотирьох та 12 днів боровся зі смертю. Хлопець із села в Амвросіївському районі хотів бути міліціонером та йшов до своєї мети.

Після служби у Збройних Силах України пішов вчитися в Маріупольське училище професійної підготовки працівників міліції, по закінченні якого 2007 року почав

службу інспектором ДАІ Донецького міського управління ГУМВС України в Донецькій області. Одночасно здобув вищу освіту.

Його три товариши загинули під ворожими кулями на місці.

Указом президента України за особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджено орденом Данила Галицького (посмертно).

ТОМІЛОВИЧ Денис Григорович (позивний «Ден»)

32 роки

Звання, підрозділ, посада: командир взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший лейтенант міліції.

Дата і місце народження: 11 березня 1982 року, с. Семєнівка, Криничанський район, Дніпропетровська область.

Дата загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Новокатеринівка, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором». Близько 08.00 під час руху в складі колони з оточення в місті Іловайську Донецької області потрапив у засідку. Під час бою з представниками незаконних військових формувань молодший лейтенант міліції Д. Г. Томілович отримав вогнепальне поранення в голову, від якого помер на місці. 12 вересня 2014 року тіло було знайдено пошуковою групою Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Ленінське й привезене в морг м. Запоріжжя. Упізнаний родичами. Похований у смт Таромське Дніпропетровської області. Залишилися мати, старший брат, дружина та двоє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Томілович Денис Григорович 2004 року закінчив Дніпропетровський індустріальний технікум, здобув спеціальність «монтаж, обслуговування засобів і систем автоматизації».

Пізніше здобув вищу освіту у Київському славістичному університеті за спеціальністю «менеджмент митної справи». Пройшов строкову військову службу в лавах Збройних Сил України.

Від жовтня 2008 року — директор з виробництва ООО «Метизний завод „Шплінт. УА“» (Кам'янське, колишній Дніпродзержинськ).

З 2004 до лютого 2014 рр. працював на Нижньодніпровському трубопрокатному заводі, Придніпровському метизному заводі, на посадах від різника труб до заступника директора.

Був одружений. Від шлюбу мав двох доньок.

Денис Григорович Томілович — командир взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, молодший

лейтенант міліції, героїчно загинув під Іловайськом, рятуючи свій взвод.

Про його смерть стало відомо ще у вересні 2014 року. Проте тіло було не відомо де. Тривалий час його вважали зниклим безвісти.

Тіло Дениса знайшли тільки 12 вересня 2014 року, а 1 жовтня того самого року відбулася панахида та похорон загиблого командира.

Вранці в Храмі Святого Духа по проспекту Металургів було відправлено церковну службу. Попрощатися з героєм прийшли родичі, друзі, знайомі, а поховали Дениса Томіловича на кладовищі в селищі Таромське.

За розпорядженням міського голови м. Кам'янське Дніпропетровської області від 11 жовтня 2016 року нагороджений пам'ятною відзнакою міського голови — нагрудним знаком «Захисник України» (посмертно).

УКРАЇНЦЕВ Віталій Леонідович (позивний «Вожак»)

46 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 2 роти № 5 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, старшина міліції.

Дата і місце народження: 20 січня 1968 року, с. Куп'янськ-Вузловий, Куп'янський район, Харківська область.

Дата і місце загибелі: 14 вересня 2014 року, с. Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 14 вересня 2014 року близько 16.00 В. Л. Українцев, перебуваючи у складі екіпажу спецпідрозділу, що здійснював прикриття танкової колони Збройних Сил України, поблизу селища Первомайське Донецької області отримав смертельне поранення в ході бойового зіткнення з військовослужбовцями Російської Федерації. Похований у с. Куп'янськ-Вузловий Куп'янського району Харківської області. Залишилися дружина і дві доньки.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віталій Леонідович Українцев народився і виріс на Харківщині. Закінчивши загальноосвітню середню школу, з 30.05.1986 до 24.06.1988 року служив у Збройних силах.

Здобув вищу освіту — 1994 року закінчив Харківський інститут внутрішніх справ.

Був одружений. Від шлюбу мав двох доньок.

Про нього знятий сюжет у фільмі режисера Катерини Стрельченко «Піски. Лицарі неба» (студія «12 кадр»). Стрічка є логічним продовженням картини «Гловайськ. Лицарі неба», що була презентована 2015 року. Це розповіді рідних, друзів загиблих героїв,

а також інших добровольців, які пліч-о-пліч з героями стрічки воювали в Пісках.

Новий фільм розповідає про найгарячішу «точку» фронту 2014–2015 рр. Саме тут, у селищі Піски, з липня 2014 до серпня 2015 рр. героїчно обороняли підступи до Донецька бійці першого добровольчого підрозділу, колишнього батальйону патрульної служби міліції особливого призначення, а нині полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1».

Всього в ньому 13 історій про Героїв с. Піски, а також дві історії про бійців, які загинули під час наступу

російської армії на Новоазовськ, біля Маріуполя, у серпні 2014 року.

«Піски. Лицарі неба» — присвята всім українським бійцям, які героїчно визволяли та захищали Піски, ДАП, Дебальцеве і які назавжди залишаться героями історії визвольної боротьби нашої країни за волю від внутрішнього та зовнішнього ворога.

Дружина: «Ось у нього позивний був «Вожак». Тому, що він у житті такий, — як ватажок, за собою завжди вів.

Він був дуже творчою людиною — самоучка на гітарі, ніхто цього не знає, писав вірші, пісні.

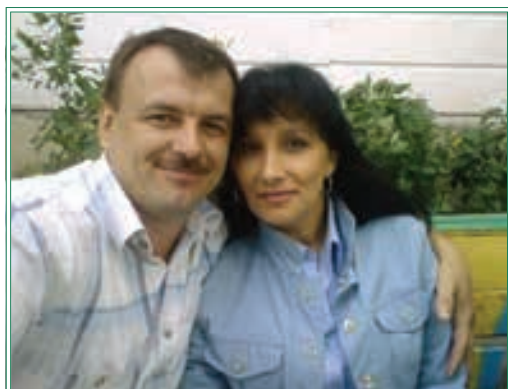

Там, де був він, там вирувало життя. Його ім'я Віталій — це «життєвий». Він любив життя, він умів жити, він хотів жити, і все навколо нього жило...

Товариші, бійці «Дніпро-1» впевнені: «Судячи з усього, він був професіонал, тому що зовнішність Українцєва свідчила про те, що він офіцер. Постав бездоганна. Навіть коли він днів зо два не голився, щетина набувала якогось офіцерського шарму. Помітна була впевненість і рішучість — приїде й очолить напад».

Лариса Радкевич, «Дніпро-1»: «...У Віталія було дуже велике серце, і ми там всі вміщалися. Він навколо себе поширював почуття впевненості, воно було глобальним, просто глобальним. У ньому була ось ця цілісність — він був Чоловік з великої літери».

ФУРИК Роман Степанович

51 рік

Звання, посада, підрозділ: підполковник міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області (прикомандирований до батальйону оперативного призначення ім. Героя України генерала Сергія Кульчицького Північного ОТО НГУ).

Дата і місце народження: 20 лютого 1963 року, м. Коломия, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 9 січня 2015 року, смт Станиця Луганська, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час бою, що спалахнув близько 12.30 9 січня 2015 року в смт Станиця Луганська, у складі підрозділу, який вирушив для виконання бойового завдання в одне із сіл, що поблизу так званої лінії розмежування. У районі вулиці 5-та лінія потрапив у вогневу засідку, влаштовану бойовиками незаконних озброєних формувань самопроголошеної «Луганської народної республіки». Під час бою також загинув старший солдат резерву Роман Лагно, ще 14 однополчан дістали поранення. Похований у м. Коломия Івано-Франківської області. Залишилися батько, дружина та двоє синів.

Нагородження: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Роман Степанович Фурик мріяв служити прикордонником, тому заздалегідь видресировав собаку на ім'я Радароку. Та служити випало в іншому роді військ, щоправда, кінологом на військову службу Роман пішов зі своїм вірним чотирилапим другом.

Після демобілізації з армії працював на коломийському заводі «Сільмаш» та вступив на заочну форму навчання в Чернівецький університет імені Ю. Федьковича на спеціальність «Історія».

Закінчивши перший курс університету, був прийнятий до лав органів внутрішніх справ на посаду міліціонера-водія об'єднаного взводу міліції відділу позавідомчої охорони

при відділі внутрішніх справ Коломийського міськвиконкому Івано-Франківської області.

1989 року Фурик Роман здобув вищу освіту. Його вперта вдача, справедливість, цілеспрямованість і порядність, завжди відзначені повагою колег, підіймали Романа кар'єрними сходами.

30 червня 2005 року з посади старшого оперуповноваженого в особливо важливих справах Коломийського міжрайонного відділу з боротьби з організованою злочинністю УБОЗ УМВС України в Івано-Франківській області вийшов у відставку (за віком).

Не довго Роман насолоджувався заслуженим відпочинком — зібрав речі

та до Києва, на Майдан. Ризикуючи власним життям, Р. С. Фурик разом з іншими, справжніми громадянами своєї країни, почав боротьбу, яка переросла в Революцію Гідності та стала нашою, спільною Історією.

Невдовзі почалася кривава бійня на Донбасі, на що Роман Степанович сказав дружині: «Я йду добровольцем, щоб молодь під кулі не брали. Таким хлопцям, як наші й людські, ще треба одружуватися, дітей родити, вони не мають життєвого досвіду. Нехай краще вже моє покоління виконує військовий обов'язок! Ми й світу трохи побачили, й армію відслужили, й обстріляні, і в таких ситуаціях побували, що воєнний досвід маємо».

26 травня 2014 року наказом ГУМВС України в Київській області Фурик Роман Степанович прийнятий за заявою на службу в органи внутрішніх справ на посаду міліціонера батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець».

А з 1 січня 2015 року Р. С. Фурика призначено старшим інспектором батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» та наказом МВС України № 333 о/с від 27.02.2015 поновлено спеціальне звання «підполковник міліції».

На сході України, в зоні проведення антитерористичної операції, Степанович часто брав участь у бойових завданнях з охорони громадського порядку, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю та був батьком для багатьох молодих побратимів.

За словами бойових друзів, напередодні того трагічного бою, Роман Степанович сказав: «Сьогодні Степана.

Мій тато Степан — значить, нині нікого не вб'ють!»

Р. С. Фурик разом з іншими правоохоронцями, повертаючись із бойового завдання, потрапив у засідку. Зав'язався бій.

Службовий автомобіль, на якому рухався зведений загін, був підпалений з метою знищення зброї, яка була в ньому.

Через велику перевагу ворога загін був змушений відступати під вогневим прикриттям двох Романів. Внаслідок сліпого кульового поранення грудної клітини трагічно загинув Фурик Роман Степанович.

Його героїчна самопожертва ще довго буде запалювати вогонь життя в серцях щирих українців.

ХАЛУС Руслан Петрович

37 років

Звання, посада, підрозділ: капітан міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 5 квітня 1977 року, с. Козинці, Липовецький район, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» з бійцем батальйону «Херсон» Олегом Гребінським. 19 вересня 2014 року тіло було знайдено пошуковою групою Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») поруч із с. Горбатенко й привезене у морг м. Запоріжжя. Упізнаний товаришами та родичами. Похований у смт Чечельник Вінницької області.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертю).

Халус Руслан Петрович народився в с. Козинці Липовецького району Вінницької області. Батько Руслана Петро Федорович працював у міліції, на пенсію вийшов у званні підполковника. Мама Світлана Іванівна, вчителька початкових класів, працювала в Будинку дитячої творчості.

Руслан мріяв стати військовим і вступив до Київського автомобільного інституту сухопутних військ. Маючи гарну пам'ять і чудову фізичну підготовку, навчався добре. По закінченні вишу Руслана направили працювати викладачем у військову частину м. Котовська Одеської області. Згодом військову частину розформували, Руслана було звільнено в запас у званні капітана.

У 2006–2008 роках працював начальником служби з надзвичайних

ситуацій при Чечельницькій районній державній адміністрації.

Три роки жив і працював в Італії. Але синівська любов до батьків та рідної землі взяла гору, і він повернувся до Чечельника.

Без діла сидіти не міг, працював на різних роботах. Про добру вдачу, щирість, порядність, життєрадісність Руслана кажуть усі, хто хоч раз спілкувався з ним. Тож військовий у запасі не міг залишатися осторонь, коли розгорнувся військовий конфлікт на сході України; записався добровольцем у батальйон «Миротворець», пояснивши свої дії необхідністю прирешення миру.

У складі «Миротворця» Руслан Петрович проходив військову підготовку на базі під Києвом, а через два місяці разом із товаришами по службі

вирушив у зону проведення антитерористичної операції.

Вони чергували на блокпостах, вели розвідувальні дії, допомагали жителям Дзержинська, Слов'янська, Іловайська.

«Мамо, все буде добре, я скоро повернуся додому. Я тебе люблю, цілую...», — з мобільного чула Світлана Іванівна слова сина з окупованої терористами території.

Завершувався серпень 2014-го, останні дні якого видались кривавими. Українські війська опинилися в оточенні бандитів і найманих убивць так званої ДНР в Іловайську. Під час виходу з оточення 29–30 серпня, попри обіцяний гуманітарний коридор, колони наших військ були цинічно розстріляні.

Тож з 29 серпня і до початку жовтня 2014 року С. І. Халус разом із волонтерами та знайомими вела активні пошуки Руслана.

Здала ДНК-матеріал, який беруть у родичів зниклих безвісти або невпізнаних військових, загиблих у зоні

антитерористичної операції, для прискорення пошуку.

«Він повернеться! Русланчик із тих, хто знайде вихід з будь-якої ситуації, викарабкається, прорветься... Він у мене такий!» — запевняла всіх і саму себе мама Світлана.

Чечельничани живим ланцюгом із запаленими свічками зустрічали свого героя темної ночі 3 жовтня. Безперервно линув поминальний дзвін з дзвіниці костелу святого Йосипа Обручника. Запалені свічі без ліку стояло обабіч дороги, що веде від початку селища (посту ДАІ) через центральну площу, парк і до самого будинку Халусів.

4 жовтня Руслана Петровича Халуса поховали всім миром та з усіма почестями.

19 лютого 2015 року в Чечельнику за спонсорської підтримки депутатів селищної ради відкрито меморіальну дошку на честь героя-земляка Руслана Петровича Халуса на фасаді Чечельницької школи № 2, де він навчався.

ХАРЧЕНКО Роман Олегович

29 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 1 роти № 2 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, сержант міліції.

Дата і місце народження: 31 липня 1985 року, м. Суми.

Дата і місце загибелі: 18 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 18 серпня 2014 року близько 11.00 в місті Іловайськ Донецької області під час бою з представниками незаконних військових формувань сержант міліції Харченко Роман Олегович отримав вогнепальне поранення шиї з пошкодженням сонної артерії, від якого помер на місці. Залишилися мати, молодший брат і син.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився і виріс Харченко Роман Олегович у м. Суми. Закінчивши школу, пройшов Службу в Збройних Силах України з 22.10.2003 до 14.04.2005 року. Здобув вищу освіту — 2013 року закінчив Національну металургійну академію України.

Завзятий бігун, спортсмен, один із засновників клубу шанувальників бігу «DnergRun».

Як розповідають активісти клубу, Роман Харченко був чудовим другом, справжнім пропагандистом здорового способу життя і дуже активною людиною.

Вів блог, присвячений бігу.

Загинув під час бою за звільнення Іловайська.

Операція проводилась силами Збройних Сил України, батальйонів «Дніпро-1», «Донбас» і «Азов». Проти українських військових було

застосовано реактивні системи залпового вогню «Град» і «Ураган», бронетехніку.

Того дня сили АТО звільнили від російських терористів половину міста, в центрі міста піднято український прапор.

Був одружений. Від шлюбу мав сина.

Роман — один із найперших українських добровольців, які пішли воювати проти російського окупанта за свою рідну Україну.

На честь бійця відкрито меморіальну дошку в м. Сумах.

Про Романа знято сюжет у документальному фільмі режисера Катерини Стрельченко «Іловайськ. Лицарі неба» (студія «12 кадр»). Стрічку, присвячену героям, які виходили з-під Іловайська, було презентовано 2015 року.

ЧЕРНИШОВ

Олексій Вікторович

(позивний «Махно»)

35 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 4 роти № 4 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 31 травня 1979 року, м. Макіївка, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 14 вересня 2014 року, с. Піски, Ясинуватський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 14 вересня 2014 року близько 16.00 в районі населеного пункту Піски Донецької області група працівників батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, у складі якої був і О. В. Чернишов, здійснювала прикриття танкової колони Збройних Сил України, під час якого відбулося бойове зіткнення з групою сепаратистів, які здійснювали снайперсько-мінометний обстріл позицій АТО, у ході якого рядовий міліції О. В. Чернишов отримав вогнепальне поранення, від якого помер.

Нагородження: Указом Президента України № 942/2014 від 19 грудня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Чернишов Олексій Вікторович — уродженець м. Макіївка Донецької області, жив та навчався в Мирнограді (колишній Димитров). 1995 року закінчив ЗОШ № 6 м. Димитров Донецької області. З метою працевлаштування виїхав до села Бродецького Вінницької області, де в цивільному шлюбі в нього народився син. 2004 року на постійне місце проживання приїхав до міста Макіївки Донецької області. 2009 року одружився.

З початком російсько-української війни пішов служити в батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1». 14 вересня 2014 року загинув у бою з російською

диверсійною групою біля с. Піски Ясинуватського району Донецької області.

Того дня бійці батальйону разом із танкістами 93-ї ОМБр виїхали від блокпосту та потрапили під обстріл, терористи вели вогонь з чотирьох боків.

Мирноградська міська рада Донецької області перейменувала вулицю Пролетарську на вулицю імені загиблого в російсько-українській війні героя Олексія Чернишова.

Також на школі, де він навчався, в Мирнограді встановлено меморіальну дошку з метою увіковічення пам'яті Олексія Вікторовича Чернишова.

ХОРОЛЬСЬКИЙ Антон Петрович (позивний «Хохол»)

40 років

Звання, підрозділ, посада: міліціонер взводу № 3 роти № 1 батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Дніпропетровській області, рядовий міліції.

Дата і місце народження: 14 травня 1974 року, с. Котлярівка, Солонянський район, Дніпропетровська область.

Дата і місце загибелі: 26 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. 26 серпня 2014 року близько 08.30 під час виходу батальйону з міста Іловайська Донецької області поблизу середньої школи № 14 особовий склад батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» потрапив під мінометний обстріл, унаслідок якого було смертельно травмовано рядового міліції Антона Петровича Хорольського. Залишилися дружина і діти.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 и від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Хорольський Антон Петрович 1991 року закінчив середню школу № 139 м. Дніпропетровська. Був одружений. Від шлюбу мав доньку та сина.

Коли на сході України розпочалися бойові дії, записався до батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» добровольцем. Разом із товаришами виконував бойові завдання. Одним із них було взяти й утримати м. Іловайськ. Стриманий, надійний і відповідальний — таким пам'ятають Антона побратими.

26 серпня 2014 року загинув в Іловайську разом із земляком Василем Савченком. Вони обидва добровольцями пішли на фронт. Бійці батальйону «Дніпро» кажуть, що Антон

Хорольський і Василь Савченко боролися до останнього. Вивели побратимів з-під шквального обстрілу. Але вранці 26 серпня загинули.

Дніпро 29 серпня 2014 року попрощався з двома бійцями спецбатальйону «Дніпро-1» — Антоном Хорольським і Василем Савченком. Їх проводжали в останню путь рідні і бійці батальйону. Вони розказали про події в пекельному Іловайську: «З автоматом проти міномета зробити нічого неможливо. Абсолютно. Чекали якоїсь підтримки, але її не було. Всі проявили себе як адекватні бійці, готові до всього, і я в них упевнений. Я б з ними йшов до кінця. Просто їх більше немає», — так відгукнувся

про полеглих побратимів боєць спецбатальйону «Дніпро-1» Петро Клоков.

Про побратима згадує Володимир Парасюк, майданівець, депутат Верховної Ради та колишній боєць полку Дніпро-1: «Антон Хорольський — командир 3-го взводу 1-ї роти батальйону «Дніпро-1». Таких командирів я бачив одиниці.

Це та людина, яка в бій йшла першою, а поверталась останньою.

Пам'ятаю, як в Іловайську ми під сильним артилерійським вогнем відходили з одного із технічних приміщень електростанції.

Частина хлопців забрав автомобіль, який приїхав по нас, а вся решта побігли через посадку вздовж дороги.

Коли ми пролазили через хаші, я перечепився і впав. Антон повернувся, допоміг встати і сказав: «Тут тобі не пляж, чого розлігся».

У нього не було страху і він ніколи не панікував.

Антон був справжнім чоловіком і завжди підтримував своїх бійців.

А ще він часто розповідав як любить свою дружину і дітей. В Антона була одна лише мета — перемога України».

ЦУРКАН Дмитро Володимирович

34 роки

Звання, посада, підрозділ: майор міліції, старший інспектор батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 14 вересня 1979 року, м. Знам'янка, Кіровоградська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором». 14-го вересня 2014 року тіло було знайдено пошуковою групою Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») поблизу с. Горбатенко й привезене у морг м. Запоріжжя. Упізнаний товаришами та родичами. Похований із військовими почеснями в м. Знам'янка Кіровоградської області.

Нагородження: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У місті Знам'янці, що на Кіровоградщині, 24–26 вересня 2014 року було оголошено днями жалоби за майором міліції Дмитром Цурканом, громадянська панахида за яким відбулася в центрі населеного пункту, на площі Героїв Майдану. Син міліціонера — учасника ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, який 1992 року помер від тяжкої хвороби, спричиненої радіаційним лихом, випускник юридичного факультету Кіровоградського інституту регіонального управління та економіки, Дмитро Володимирович згодом закінчив із відзнакою Національну академію внутрішніх справ України, у столичному Печерському районному відділі міліції він був одним із найдосвідченіший слідчих, який розкрив чимало «тяжких» справ. «Завжди тихий, спокійний, справжній

патріот України...» — згадують про нього бойові побратими. Дмитро Цуркан загинув трохи більше ніж за два тижні до свого 35-річчя...

Із Цурканом Дмитром Володимировичем, старшим інспектором батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» при головному управлінні Міністерства внутрішніх справ України в Київській області, куди записався добровольцем ще на початку бойових дій у зоні АТО, прощалися у Знам'янці 29 вересня 2014 року.

Антон, знайомий загиблого, розказав, що Дмитро з 2001 до 2014 року працював в Одесі слідчим. Вів так звані «політичні справи». Дослужився до майора.

Одна з таких «політичних» справ сколихнула ЗМІ в березні 2014 року.

Тоді Дмитра змусили перепросити на камеру за те, що він вів справу про активістів, які 2011 року смажили сосиски і яєчню на вічному вогні в київському парку Слави. Багатьом досі незрозуміло за що, власне, перепрошував Дмитро перед трьома учасниками так званого «люстраційного комітету» під назвою «Ніколи знову». Діяльність цього «люстраційного комітету» досі незрозуміла для більшості українців. Зате очевидним є те, що Дмитро, на відміну від цих «люстраторів», був справжнім патріотом своєї країни і загинув за майбутнє України попри все. А де в цей час був «люстраційний комітет»?

«Він був одним зі справжніх захисників рідної держави та поклав своє життя заради її незалежності. Саме тому, аби величний подвиг Дмитра вічно був прикладом героїзму для наступних поколінь, усі ми сьогодні

маємо об'єднатися навколо одної мети — перемоги над ворогом та побудови сильної Держави», — зазначив мер міста Знамянки Ігор Крижановський.

Підполковник міліції Вадим Зінченко говорить: «Дмитро був надійна, дуже небагатослівна людина. Якщо треба було йти в наряд на кухню — йшов у наряд на кухню... у засідку, отже, у засідку...»

Після того як усі охочі висловили свої співчуття, було оголошено хвилину мовчання. Жодна людина не покинула площу до завершення панахиди, попри дощ і вітер. Тут знову скандували «Слава Україні!» і «Герої не вмирають!».

Цуркан Дмитро Володимирович і всі полегли завжди будуть жити в серцях українців як люди добрі, чесні і порядні. Як той, хто не пошкодував свого життя заради нашого миру і спокою.

ШАРАБУРЯК

Володимир Богданович

37 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик міліції, командир відділення № 2 взводу № 1 спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 9 жовтня 1976 року, м. Івано-Франківськ.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька обл.

Обставини загибелі. Загинув поблизу м. Слов'янська у районі проведення АТО. Перебував у гелікоптері Мі-8МТ

Національної гвардії України, який після розвантаження харчових продуктів та проведення ротації особового складу на п'ятому блокпості, повертаючись з району гори Карачун, зазнав обстрілу, що вівся з лісосмуги, та був підбитий.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» І ступеня (посмертно).

Володимир, старший прапорщик міліції, разом із п'ятьма товаришами-спецпризначенцями загинув у травні 2014-го на горі Карачун під Слов'янськом. З великої родини в Ольги Володимирівни Шарабуряк залишився молодший син Іван. «Хлопці росли слухняними, чемними, — згадує Ольга Володимирівна. — Відвідували спортивні секції з футболу, плавання. Іван серйозно займався боксом, а Володя — вільною боротьбою. В школі вчилися непогано, й з армії мала за них тільки подяки. Володя навіть якось сказав, що ми їх надто чесними виховали, і тепер їм тяжко жити на світі...»

Після закінчення середньої школи Іван Шарабуряк здобув спеціальність «водій-автослюсар». Служив у ремонтно-відновлювальному батальйоні, був мотористом.

«Першим пішов служити в міліцію Іван, — продовжує Ольга Шарабуряк. — Чесно кажучи, ми були проти цього синового рішення. Іван працював з татом на одній фірмі, непогано заробляв. Чоловік казав йому: «Роботу маєш, чого тобі ще треба». «Я йду — і все», — почули від сина. Коли Володя теж захотів працювати в міліції, я просила не йти. Мовляв, дивися, Іван працює і день і ніч. Але їм міліцейська служба подобалася. Вона була для них на першому місці».

2000 року Іван Шарабуряк першим із прикарпатського «Беркуту» побував у миротворчій місії в Косово. Через два роки відбув на свою другу ротацію на неспокійні Балкани. Володимир же починав із патрульно-постової служби, бо був період, коли в спецпідрозділ без міліцейського досвіду не брали.

Брати Шарабуряки нерідко виїжджали разом на спеціальні операції із затримання злочинців, добами пропадали на численних відпрацюваннях.

Ольга Володимирівна аж через кілька років дізналася, що трапилося з її Володею, коли він супроводжував тодішнього Президента України Віктора Ющенка під час походу на Говерлу. Була дуже сильна гроза, молодший Шарабуряк буквально прикрив своїм тілом очільника держави. Прапорщика «Беркута» так приглушило, що він кілька днів мусив провести в лікарні.

2007 року Іван Шарабуряк вийшов на пенсію, а його молодший брат продовжував служити в спецпідрозділі. Перед подіями на Майдані Ольга Володимирівна ніби відчувала щось зле, просила Володимира йти на пенсію, бо мав уже вислугу. «Мамо, а куди я піду, що буду робити?» Він себе не бачив на іншій роботі, — промовляє жінка. — Мабуть, то була така його місія в житті? Перед Великоднем Володя сказав, що ходив до сповіді. Я була така рада, що він висповідався! На другий день свят поїхав зі своїми хлопцями на схід і кожен день телефонував: «Мамо, як ви почуваетесь? Не переживайте, в мене все добре, тільки б ви були здорові».

Ніколи не жалівся, що їм там чогось бракує, що їх обстрілюють. Зранку 29 травня подзвонив; каже, в нас така гарна погода, сонечко. Я була в селі на Тернопільщині. Попросила, щоб зателефонував пізніше, бо буду в церкві. Ледве вистояла в храмі службу, сама подзвонила Володі, а він не бере трубку. Не знала, що сина вже не стало...»

Іван також тяжко цю біду пережив. Вони були дуже дружні, один за

одного віддали би все. Старший опікувався молодшим з дитинства, водив у дитсадок, потім не давав скривдити в школі, на вулиці. А вже на службі, якщо потрібно було йти на ризиковане завдання, Іван казав: я піду, ти молодший, залишайся на базі. А Володя — ні, я піду, ти маєш сім'ю».

«Я запальний за характером, а Володя — добродушний, — згадує Іван Шарабуряк. — Він любив збирати гриби, часто їздив з хлопцями в гори. Цікавився нетрадиційними методами лікування, навіть спілкувався з мольфаром Нечаєм.

А ще брат дуже любив читати. Здебільшого історичну літературу. Не раз бувало, пізно приходив з роботи, вечеряв і сідав за книжку. Міг до ранку читати. Мені дуже бракує його...»

Ольга Володимирівна розповіла, що 19 жовтня 2015 року в тернопільському селі Лиса відкрили пам'ятник її молодшому синові. Люди збирали кошти всією громадою. «Володя на канікули приїжджав до бабці, пас корову, його добре знали в селі, — каже мати загиблого героя. — Нам дуже приємно, що про нього пам'ятають.

Після похорону до мене дуже багато людей підходило. Висловлювали підтримку, дякували за Володю, бо виявилось, що він багато добра зробив людям. Він був потайливий, ніколи не розказував про свою роботу.

Приїхав чоловік із Калуша, казав, що Володя врятував його сина.

Дзвонили з Житомира, Запоріжжя.

Навіть із Донецька телефонував хлопець, дякував і казав, що мій Володя — герой.

Мені боляче, але я горджуся, що в мене такі сини!»

ШАРИГІН Артем Віталійович

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області.

Дата і місце народження: 29 грудня 1993 року, с. Новорепівка, Новотроїцький район, Херсонська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, м. Іловайськ, Донецька область.

Обставини загибелі. За свідченнями товаришів, загинув під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та

Горбатенко. 2 вересня тіло А. В. Шаригіна разом з тілами 87 інших загиблих у так званому Іловайському котлі було привезено до моргу м. Запоріжжя. Попередньо ідентифікований за тестами ДНК. Похований у с. Новорепівка Новотроїцького району Херсонської області. Залишилися батьки і брат.

Нагородження: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Народився Артем Шаригін у с. Новорепівка Новотроїцького району на Херсонщині. Рядовий міліції, солдат батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області. Добровільно приєднався до лав патріотів, які ціною свого життя виборюють мирне небо для громадян своєї держави.

Бойове хрещення прийняв під Іловайськом, третього дня боїв зазнав поранень осколками в голову. 27 серпня востаннє зателефонував до рідних. Зник безвісти під Іловайськом під час прориву з оточення. За свідченнями побратимів, поліг 29 серпня під час виходу з Іловайського котла «зеленим

коридором» на дорозі поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко. З іще двома побратимами намагався вирватися із кільця на автомобілі. У них влучив снаряд. Тривалий час його вважали зниклим безвісти.

7 жовтня 2015 року жителі села Новорепівка Новотроїцького району провели в останню путь 20-річного земляка, учасника АТО, який загинув в Іловайському котлі, молодшого сержанта батальйону «Херсон» Артема Шаригіна. Попрощатися з ним прийшла велика кількість земляків. Рідні, близькі, знайомі і просто пересічні громадяни прийшли, щоб висловити безмежну вдячність за неоціненний внесок у майбутнє рідної країни і її громадян.

Після панахиди похоронна процесія вирушила на місцевий цвинтар. Під час жалобного мітингу перший заступник голови райдержадміністрації Олександр Кондратенко, заступник начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Херсонській області Роман Панасюк відзначили, що сьогодні вся Новотроїцька громада проводить в останню путь Героя України.

Артем Шаригін з честю і гідністю виконав свій обов'язок, захищаючи нас і мирне українське небо, виконав його до кінця, не порушивши жодної букви Військової присяги.

Представники влади висловили глибокі співчуття рідним і близьким у зв'язку з тяжкою втратою.

Про бойовий шлях Героя розповів командир батальйону «Херсон» Максим Жарков, а бойові побратими вшанували пам'ять свого загиблого товариша пострілами військового салюту.

27 травня 2016 року в Херсонському професійному суднобудівному ліцеї відкрили меморіальну дошку захиснику.

ШЕМЕГІНСЬКИЙ Михайло Михайлович

30 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, міліціонер відділення № 2 взводу № 1 спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 28 листопада 1983 року, с. Гарасимів, Тлумацький район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 6 червня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під Слов'янськом внаслідок мінометного обстрілу терористами блокпосту з території

однієї з місцевих церков; ще двоє співробітників міліції отримали важкі поранення. Похований 9 червня 2014 року в Меморіальному сквері м. Івано-Франківська.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Михайло був наймолодшим з десяти дітей у родині, маминим улюбленцем, помічником по господарству. З дитинства захоплювався автомобілями, став водієм.

Любив родинний затишок, радів, спостерігаючи, як росте син, обожнював тішити рідних подарунками.

Активно займався спортом, неодноразово виборював титул чемпіона області з пауерліфтингу, двічі (у різних вікових і вагових категоріях) здобував звання майстра спорту України.

Після проходження строкової військової служби в лавах внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ з 2010 року проходив службу в органах внутрішніх справ на посаді міліціонера роти міліції особливого призначення «Беркут» Головного управління Міністерства внутрішніх

справ України в Івано-Франківській області (з березня 2014 року — спеціальна рота міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області). Заочно навчався у Львівському державному університеті внутрішніх справ.

У правоохоронних органах з 2011 року, двічі майстер спорту України з пауерліфтингу.

За час служби в органах внутрішніх справ Шемегінський Михайло неодноразово був заохочений грамотами начальника Управління МВС України в Івано-Франківській області.

29 травня 2014 року, відповідно до наказу керівника антитерористичного центру, старшого сержанта міліції Шемегінського Михайла Михайловича, міліціонера відділення № 2 взводу № 1 спеціальної роти міліції УМВС

в області направлено до антитерористичного центру СБУ, який розташований в м. Ізюм Харківської області, у розпорядження начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Харківській області.

30 травня 2014 року відділення, у якому служив Михайло, за вказівкою антитерористичного центру було переміщено на блокпост № 5 (в'їзд до м. Слов'янська з боку м. Краматорська Донецької області). Понад місяць брав участь в антитерористичній операції на сході України.

6 червня 2014 року близько 10.00-10.30 блокпост № 5 було обстріляно з мінометів. Обстріл посту тривав близько однієї години. М. М. Шемегінський отримав осколкове поранення грудної клітини та від отриманої травми помер.

За спогадами бойових побратимів, уже діставши смертельне осколкове

поранення в серце, пробіг ще 20 метрів...

6 листопада 2014 року на будівлі Гарасимівської загальноосвітньої школи I–III ступенів було урочисто відкрито меморіальну дошку на честь Михайла Шемегінського.

Ще одну меморіальну дошку встановлено на будинку, де жив Михайло, в рамках ініційованої міською радою програми «Івано-Франківськ — місто героїв».

ШЕРЕМЕТ Руслан Сергійович (позивний «Світлячок»)

23 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант міліції, міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київщина» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській області.

Дата і місце народження: 7 липня 1991 року, с. Піщане, Золотоніський район, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 6 жовтня 2014 року, м. Сватове, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув близько 01.45 6 жовтня 2014 року у місті Сватове (Луганська область) від вибуху гранати. Руслан загинув на місці, закривши собою товариша, якого було поранено. Похований у с. Піщане Золотоніського району Черкаської області.

Нагородження: ім'я Руслана занесено до Книги пам'яті загиблих працівників Управління Міністерства внутрішніх справ України в Черкаській області та увічнено на обеліску загиблим міліціонерам, що на подвір'ї Головного управління Міністерства внутрішніх справ м. Черкас.

«Світлячок» — такий був позивний у бійця добровольчого батальйону «Київщина» Руслана Сергійовича Шеремета, 23-річного однолітка української незалежності. У селі його любили за добру вдачу й щиру посмішку. Танцівник, футболіст, дуже чутливий до справедливості, яку завжди порирався відстоювати, тому мріяв стати міліціонером.

Навесні 2014 року разом з друзями-односельцями Василем Кривенком і Віталієм Хоружим вступили в добровольчий батальйон, а з травня вже були на сході. Василь служив на блокпості, а Руслан з Віталієм пішли в розвідники, ставши спеціалістами саперної справи. Руслан влітку приїздив у відпустку і хвалився своїм другом-командиром — Віталій за бійців стоїть горою, завдяки чому в їхньому батальйоні немає втрат, жодної.

До ротації залишалося 10 днів, коли 5 жовтня до Піщаної прийшла трагічна звістка: під Сватовим загинув Руслан Шеремет. Він наклав своїм тілом гранату, захистивши друга Віталія й урятувавши йому життя.

Попрощалися з Русланом 7 жовтня більше двох годин — ішли дорослі й молоді, зовсім старі односельці з ціпками — понад тисячу людей.

Від будинку культури й до цвинтаря його несли на руках 10 побратимів, які прибули з батальйону. Командири виголосили короткі промови про їхнього Світлячка.

На жалобному мітингу виступили посадовці, а село оплакувало Руслана гіркими сльозами. Для його бойових побратимів у Піщаній зібрали теплий одяг, медикаменти, продукти харчування. «Хай Бог береже вас», — говорили селяни.

Ім'я Руслана занесено до Книги пам'яті загиблих працівників Управління МВС України в Черкаській області та увічнено на обеліску загиблим міліціонерам, що на подвір'ї УМВС.

Минулими вихідними в різних куточках країни прощалися з військовослужбовцями Національної гвардії України та працівниками міліції, що поклали життя під час антитерористичної операції на східних теренах держави.

Руслан завжди поспішав, він не міг бути довго на одному місці — шукав себе. Закінчивши школу, жодного дня не байдикував, ніколи не жив за рахунок батьків. До армії і після неї працював завжди там, де був потрібний, а ще встигав займатися спортом і танцями.

«Коли хлопці йшли воювати, — пригадує сільський голова Володимир Іванович Єщенко, — у них не було ані взуття, ані амуніції, ні зброї. Всі гуртом у селі збирали для них гроші, купували форму, бронезилети, несли, що в кого є: харчі, одяг — і передавали на передову бійцям, які здивували весь світ своєю хоробрістю і героїчними вчинками. Тепер весь світ захоплюється Україною. Після сходки в березні сесія сільської ради ухвалить рішення, і в Піщаному з'явиться дві нові вулиці: імені Руслана Шеремета, який загинув в АТО, та Віктора Харини, також Героя, який загинув 1987 року в Афганістані».

У Піщанській школі встановили меморіальну дошку на честь випускника Руслана Шеремета.

ШОЛУХА Віктор Григорович (позивний «Шериф»)

40 років

Звання, посада, підрозділ: *сержант міліції, міліціонер взводу № 1 роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області.*

Дата і місце народження: 29 серпня 1974 року, смт Локачі, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 29 серпня 2014 року, с. Горбатенко, Старобешівський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла так званим «зеленим коридором» під час обстрілу російськими десантниками в с. Горбатенко. Був тимчасово похований місцевими мешканцями на кладовищі с. Горбатенко разом з іншими полеглими бійцями. 15 вересня 2014 року тіло В. Г. Шолухи було ексгумовано та привезено до моргу м. Запоріжжя пошуковцями Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»).

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Період боротьби бійців «Світязю» в боях за Ясинувату та Іловайськ був доволі стислим. Лишень 20 днів на східних рубежах, але тривожних спогадів вистачить на все життя. Про таких, як «Шериф», колегам хочеться згадувати і довго говорити. Простота, невимушеність у спілкуванні, відкритість серця, життєлюбство — низка його якостей була нескінченна. Досі колеги згадують його як завзятого бійця, щире, працелюбну людину.

«Віктор, як професійний водій, від початку нашого відрядження на схід працював із добровольцями батальйону «Миротворець». Згодом у «зеленому коридорі» я побачив його обстріляний автобус. Лобове скло було

прошите автоматною чергою, а задня частина автобуса була пошкоджена «ПТУРами», поряд працював БТР, лежали мертві. Віктора серед них не було. У мене ще тривалий час жевріла надія, що він врятувався: можливо, у полоні і подасть про себе звістку. На жаль... Як він загинув — ніхто не знає», — згадує побратим Ігор Дрючан.

Віктор Шолуха був найстаршим серед загиблих Волинян. У мирному житті він був водієм від Бога. Встиг попрацювати у приватних структурах, водив маршрутку в Луцьку.

У «Світязі» Віктору не стали змінювати профіль. Шолуха, будучи на «ти» з технікою, сів за кермо ПАЗа,

виділеного на потреби підрозділу. Він цілком міг би залишитися живим, але доля розпорядилася інакше.

Коли 30 бійців «Світязя» отримали наказ іти на зачистку в Іловайськ, водій ще з десятком міліціонерів підрозділу залишився на базі у Старобешівському районі. Але за якийсь час теж опинився в Іловайську. Його прикомандирували до столичного міліцейського спецпідрозділу — батальйону «Миротворець». Київські міліціонери взагалі не мали власного транспорту, тож у їхнє розпорядження віддали волинський ПАЗ разом із водієм.

Тоді як «Світязь» тримав будівлі школи і садка, «Миротворцю» наказали закріпитися в місцевому депо. Відтоді Віктор Шолуха практично не зустрічався зі своїми побратимами по «Світязю». З котла теж виходив з «Миротворцем».

Уже після обіду 29 серпня Ігор Дрючан, збираючи поранених бійців на місці розстрілу колони українських силовиків, помітив до болю знайомий ПАЗик. Він був пошкоджений пострілами з ПТУРів і застиг за межами дороги. Проте ні на місці водія, ні на

місці пасажира крові не було. Поруч стояв БТР із працюючим мотором, також порожній. Тож ще жевріла надія, що Вікторові вдалося врятуватися, чи, принаймні, він потрапив у полон. Три-чотири години його вважали зниклим безвісти.

Та, на жаль, сподівання не виправдалися. За трагічним збігом обставин Віктор загинув у день свого 40-річчя. Він не міг пройти повз, не міг залишитися осторонь. У рядового Шолухи попереду було ціле життя, довга стежина сімейного щастя, але не судилося. Замість полону Віктор обрав героїчну смерть...

ЩОКІН Сергій Григорович

28 років

Звання, посада, підрозділ: старшина міліції, помічник чергового чергової частини управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Луганській області.

Дата і місце народження: 15 січня 1986 року, м. Луганськ.

Дата і місце загибелі: 10 червня 2014 року, м. Луганськ.

Обставини загибелі. Близько 03.15 у Луганську невідомими озброєними зловмисниками у кількості близько 30 осіб було здійснено збройний напад на адміністративну будівлю Головного управління України в Луганській

області. У складі добового наряду на службі того дня був і С. Г. Щокін. Попри значну перевагу озброєних автоматичною зброєю та гранатометами нападників, працівники міліції проявили особисту мужність під час захисту адміністративної будівлі підрозділу міліції і не зрадили Присягу працівника Української міліції. Від отриманих поранень старшина міліції С. Г. Щокін загинув на місці події. Залишилися батьки, дружина і син.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Юні, молоді, мужні, завзяті, незламні та готові власним життям боронити наш мир і спокій. Такі різні долі, але об'єднані в одну. Об'єднані любов'ю до Батьківщини, боротьбою за цілісність і незалежність України, за наше щасливе майбутнє. Такою людиною нашого часу був співробітник органів внутрішніх справ старшина міліції Щокін Сергій Григорович.

Народився він 15 січня 1986 року в м. Луганську. Життя, як у більшості: закінчив школу, служба в Збройних Силах України, далі — цікава та перспективна робота. Під час служби в ОВС 2009 року здобув вищу освіту — закінчив Луганський національний аграрний університет за спеціальністю «Механізація сільського господарства».

Перед Сергієм відкривалась можливість кар'єрного росту — стати офіцером.

10 червня 2014 року близько 03.15 у місті Луганську невідомі озброєні зловмисники здійснили збройний напад на адміністративну будівлю управління Головного управління МВС України в Луганській області. Працівники міліції виявили особисту мужність під час захисту адміністративної будівлі підрозділу. Від отриманих поранень старшина міліції С. Г. Щокін загинув.

Трагічно загиблий Сергій Григорович сумлінно виконував свої службові обов'язки, зразково тримався в складних умовах міліцейських буднів. Жодного разу не скаржився на

суворі труднощі обраного ним шляху, лише говорив, жартуючи: «Хто, як не ми». Мріяв більше часу приділяти своїй сім'ї — дружині та сину, збудувати власний будинок. На жаль, не судилося.

Яким він був у житті? Звичайною людиною. Радів кожному новому дню, сміявся та плакав. Мріяв про краще майбутнє для свого сина. Його поважали в колективі, він завжди намагався допомогти товаришам по службі. У спілкуванні був доброзичливий та коректний. Постійно працював над підвищенням свого професійного рівня. За час роботи на посаді помічника чергового чергової частини управління ГУМВС України в Луганській області С. Г. Щокін зарекомендував себе дисциплінованим, працелюбним, умі-

лим працівником. В органах внутрішніх справ зарекомендував себе досвідченим, принциповим та відданим своїй справі. До виконання службових обов'язків за посадою ставився сумлінно. У разі виникнення складних ситуацій діяв упевнено, приймав правильні рішення.

Він назавжди залишиться в пам'яті та серцях своїх колег та друзів.

За сумлінне виконання своїх обов'язків, мужність та героїзм у складних умовах загрози життю та здоров'ю, відданість присязі та Українському народові прізвище С. Г. Щокіна занесено до Книги пам'яті загиблих працівників, які загинули під час проведення антитерористичної операції на Сході нашої держави протягом 2014–2016 років.

ЮХАНОВ Євгеній Георгійович

38 років

Звання, посада, підрозділ: полковник міліції, начальник Дебальцевського міського відділу міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області.

Дата і місце народження: 28 жовтня 1976 року, м. Донецьк.

Дата і місце загибелі: 10 лютого 2015 року, м. Дебальцеве, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув у бою з диверсійно-розвідувальною групою російських бойовиків у м. Дебальцевому. Похоронений у смт Мангуші під Маріуполем. Залишилися дружина і двоє дітей.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 травня 2015 року нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Полковник Юханов очолював міліцію у Дебальцевому з початку серпня 2014 року. 10 лютого 2015 року під час наступу бойовиків правоохоронця було вбито. 38-річного чоловіка знайшли застреленим на узбіччі траси — неподалік від позицій бойовиків. Він вижив під найстрашнішими обстрілами та помер саме того дня, коли мав вийти з оточення та з'єднатися з родиною.

Товариші здійснили ризиковану виласку, аби забрати тіло друга, і мало не загинули самі під шквальним вогнем.

За словами Ігоря Небаби, начальника Волноваського відділу поліції, міліціонери мали виходити з міста. Євген Юханов поїхав за речами. Згодом їм повідомили, що знайдено труп у бушлаті на узбіччі траси, за містом. Забрати тіло полковника вдалося тільки наступного дня.

За словами очевидців, полковник Юханов був розстріляний у ході наступу бойовиків-чеченців.

«Це один з перших керівників міліції, який приїхав у найгарячішу точку. На той період міліції там фактично не існувало, будівля була кинута, співробітники міліції — роз'єднані. Не знали своїх завдань, у якому напрямку рухатися. Приїзд Євгена Юханова — це відродження міліції Дебальцевого», — пригадує В'ячеслав Аброськін, начальник поліції Донецької області.

Це були складні місяці напруженої роботи, адже по Дебальцевому бойовики регулярно завдавали масова-

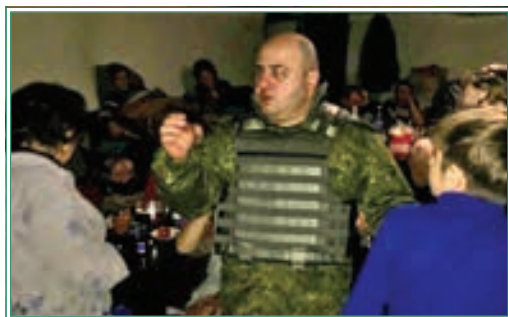

ного ракетного удару. Правоохоронці під керівництвом Євгена Юханова допомагали жителям лагодити будинки — ремонтували дахи, міняли скло у вікнах.

Міліція також допомагала доправити гуманітарний вантаж із Тернополя. Особисто супроводжували колону з гуманітарним вантажем. Міліціонери в Дебальцевому стали у прямому сенсі рятувальниками. «Жителі групами по 5–6 осіб виходили з підвалів у магазини, у яких було порожньо. Коли ми привозили продукти, люди були готові вбити одне одного за шматок хліба. Це було дико у XXI сторіччі», — говорить Юрій Буздуган.

Обстріли з установок «Град» тривали від кількох годин до 24-х. Тому 5 січня 2015 року міліція розпочала евакуацію дітей. Співробітники міліції вночі обходили дітей, вказували точку та час збору. Цьому передувала велика робота, бо не всі батьки наважувалися розлучитися з дітьми. Протягом січня їм вдалося евакуювати понад 100 дітей.

«Кільце навкруги Дебальцевого замкнулося. Наша група підкріплення встигла потрапити в місто. Ми проїхали повз російські підрозділи, які розгорталися біля Логвіново. Російські військовослужбовці були з розпізнавальними знаками української армії, тобто жовтий скотч, прапори на техніці. По прибутті об'їжджали свої пости.

«Євген Георгійович завжди був попереду усіх. І тому усі йшли за ним. Долю кожної людини він приймав як свою. Він роздав більшій частині жителів міста свій номер телефону. Йому телефонували в будь-який час. І жителі, і ми в ньому бачили людину, яка допоможе, ми могли підійти до нього зі своїми проблемами, і він почує і усе зрозуміє», — розповів Сергій Радченко.

190 днів він служив дебальчанам, залишивши по собі теплі згадки навіть у тих, хто потім перейшов на бік бойовиків.

ЯКОВ'ЯК Віктор Петрович

25 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант міліції, міліціонер відділення спеціальної роти міліції Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Івано-Франківській області.

Дата і місце народження: 9 серпня 1988 року, с. Голосків, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата і місце загибелі: 29 травня 2014 року, м. Слов'янськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув поблизу Слов'янська в районі проведення АТО. Перебував у гелікоптері Мі-8МТ Національної гвардії України, який після розвантаження харчових продуктів та проведення ротації особового складу на п'ятому блокпості, повертаючись з району гори Карачун, зазнав обстрілу, що вівся з лісосмуги, та був підбитий. Катастрофа, спричинена пострілом із переносного зенітного ракетного комплексу, забрала життя шістьох військовослужбовців НГУ: генерал-майора Сергія Кульчицького, полковника Сергія Бульдовича, майора Віталія Куриловича, капітана Сергія Кравченка, прапорщиків Валентина Білошкурського і Віктора Ліпського, та шістьох працівників спеціальної роти міліції УМВС України в Івано-Франківській області: старших лейтенантів міліції Петра Безпалька і Василя Семанюка, старшого прапорщика міліції Володимира Шарабуряка, прапорщика міліції Володимира Лисенчука, старшини міліції Петра Остап'юка, старшого сержанта міліції Віктора Яков'яка. Похований у с. Голосків Коломийського району Івано-Франківської області. Залишилися батьки-пенсіонери, четверо братів та сестер, наречена.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (посмертно).

Виріс у багатодітній сільській родині (був у ній четвертим з п'ятьох дітей, один зі старших братів Віктора — працівник міліції). 2006 року закінчив Івано-Франківський професійний будівельний ліцей (за спеціальністю «Столяр будівельний; паркетник»), потому працював охоронцем. З квітня 2007 до квітня 2008 року проходив строкову військову службу на посаді стрільця столичної окремої конвойної бригади внутрішніх військ МВС

України (в/ч 3066), з 26 травня 2009 року проходив службу в органах внутрішніх справ на посаді міліціонера роти міліції особливого призначення «Беркут» УМВС України в Івано-Франківській області (з березня 2014 року — спеціальна рота міліції УМВС України в Івано-Франківській області). Під час подій Революції Гідності, взимку 2013–2014 рр., виконував завдання з охорони громадського порядку на вулицях столиці. Протягом

понад місяця брав участь в антитерористичній операції на сході України.

Захоплювався легкою атлетикою, був енергійним, чесним, принциповим, чуйним: сприймав чуже горе як своє, у будь-якій ситуації швидко знаходив спільну мову з людьми. Мав намір створити свою родину, його наречена досі не може змиритися з тим, що його немає...

29 травня близько 12.30 біля Слов'янська, що на Донеччині, бойовики-сепаратисти обстріляли вертоліт Мі-8 Нацгвардії з бортовим номером «16», який виконував плановий обліт блокпостів. Моторошні кадри відеозапису свідчать: екіпаж борту «16», підбитого пострілом із переносного зенітного ракетного комплексу й охопленого полум'ям, боровся до останнього, намагаючись здійснити аварійну посадку. Проте внаслідок падіння

вибухнули баки з паливом. Дивом уцілів лише один гвардієць — другий пілот, старший лейтенант Олександр Макеєнко.

Ударом у відповідь сили АТО знищили групу терористів, що здійснила обстріл вертольота...

14 листопада 2014 року на Донеччині, поблизу Слов'янська, було урочисто відкрито і освячено перший меморіал жертвам «неоголошеної війни» на сході України — пам'ятний хрест, установлений на місці, де близько 12.30 29 травня впав збитий бойовиками-сепаратистами вертоліт Мі-8МТ Національної гвардії із бортовим номером «16», який повертався з блокпосту № 5 у районі гори Карачун.

Небойові втрати особового складу Національної поліції України у зоні проведення антитерористичної операції

КАРПОВИЧ Анатолій Васильович — капітан міліції, оперуповноважений сектору боротьби з незаконним обігом наркотиків Овруцького районного відділення управління Міністерства внутрішніх справ України в Житомирській області.

28 жовтня 2014 року під час виїзду на завдання в місті Рубіжне Луганської області о 9-й ранку, коли підрозділ вивантажувався з машини, був випадково поранений у голову майором В. М. Левківським. У важкому стані був доправлений до міської лікарні, де за кілька годин помер.

ЛИСОКОНЬ Олександр Юрійович — співробітник батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України.

20 вересня 2014 року на 20-му км автодороги «Нікополь — Дніпропетровськ» автобус, в салоні якого знаходились 30 співробітників батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Одеській області, які повертались з Луганської області, де приймали участь в проведенні антитерористичної операції до м. Одеси, з'їхав у кювет та перекинувся. В результаті дорожньо-транспортної пригоди співробітники батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України О. Б. Романюк та О. Ю. Лисоконь від отриманих тілесних ушкоджень загинули на місці пригоди.

РОМАНЮК Олександр Борисович — співробітник батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України.

20 вересня 2014 року на 20-му км автодороги «Нікополь — Дніпропетровськ» автобус, в салоні якого знаходились 30 співробітників батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Одеській області, які повертались з Луганської області, де приймали участь в проведенні антитерористичної операції до м. Одеси, з'їхав у кювет та перекинувся. В результаті дорожньо-транспортної пригоди співробітники батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Шторм» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України О. Б. Романюк та О. Ю. Лисоконь від отриманих тілесних ушкоджень загинули на місці пригоди.

Державна
прикордонна
служба
України

АКУТІН В'ячеслав Ігорович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: сержант, молодший інспектор прикордонної служби — прожекторист відділу прикордонної служби «Марківка» Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 3 квітня 1990 року, м. Луганськ.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу з гаубиць «Д-30» і РСЗВ «Град» табору зведеного загону Луганського прикордонного загону угруповання «Північ», який розташований на

ділянці відділу прикордонної служби «Станично-Луганське», старший сержант В. І. Акутін був смертельно поранений. Похований на малій батьківщині у Луганській області.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

В'ячеслав Ігорович народився в селі Лісна Поляна Марківського району Луганської області в сім'ї щирих, працьовитих та добрих людей.

Закінчив Ліснополянську загальноосвітню школу, де про нього завжди висловлювались як про доброго, співчутливого, працьовитого та чуйного хлопця.

2010 року В'ячеслав вступив до лав Державної прикордонної служби України за контрактом. Зі слів товаришів, із якими проходив службу В'ячеслав, він любив мистецтво та гарно малював. Кохав чарівну дівчину і хотів з нею одружитися, але доля вирішила інакше. З 4 серпня 2014 року сержант В. І. Акутін постійно перебував у зоні АТО.

Під час виконання завдань в умовах загострення обстановки на українсько-російській ділянці державного кордону брав активну участь у вирішенні непередбачуваних завдань, у посиленні охорони державного кордону на напрямках ділянки Луганського прикордонного загону. За цей час неодноразово був задіяний у розвідувально-пошукових заходах на загрозливих напрямках державного кордону України, у відбитті збройних нападів на табір тактичного угруповання «Північ».

10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу табору «Північ» з гаубиць і «Градів» старший сержант В'ячеслав Акутін був смертельно поранений.

АНДРІЄНКО

Сергій Володимирович

30 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, технік групи автоматизованих систем Управління відділу прикордонної служби «Марківка» Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 22 листопада 1983 року, смт Марківка, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу з гаубиць «Д-30» і РСЗВ «Град» табору зведеного загону Луганського прикордонного загону угруповання «Північ», який розташований на ділянці відділу прикордонної служби «Станично-Луганське», старший сержант С. В. Андрієнко був смертельно поранений. У Сергія залишилися батьки, сестри, дружина Валентина та донька Ксенія, яка народилася 28 лютого 2012 року. Похований у смт Марківка Луганської області.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Володимирович народився в смт Марківка Луганської області.

Після закінчення Марківської загальноосвітньої школи вступив до Луганського національного аграрного університету.

З 2009 до 2013 року проходив військову службу в Державній прикордонній службі України. 2010 року одружився. У складний для країни період, коли загарбники посягнули на її цілісність та недоторканність її рубежів, 2014 року Сергій був мобілізований до Державної прикордонної служби України. Під час виконання завдань в умовах загострення обстановки на українсько-російській ділянці державного кордону завдяки

професіоналізму та всебічній підготовці брав активну участь у вирішенні непередбачуваних завдань, у посиленні охорони державного кордону на напрямках ділянки Луганського прикордонного загону. За цей час неодноразово був задіяний у розвідувально-пошукових заходах на загрозливих напрямках державного кордону України, у відбитті збройних нападів на табір тактичного угруповання «Північ».

10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу з гаубиць «Д-30» і РСЗВ «Град» табору зведеного загону Луганського прикордонного загону угруповання «Північ» старший сержант С. В. Андрієнко був смертельно поранений.

АНДРІЄЦЬ Олег Анатолійович

41 рік

Звання, посада, підрозділ: майор, начальник відділення супроводження інформаційно-телекомунікаційних систем Одеського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 23 квітня 1973 року, с. Вертіївка, Ніжинський район, Чернігівська область.

Дата і місце загибелі: 1 вересня 2014 року, с. Саханка, Новоазовський район, Донецька область.

Обставини загибелі. О 21-й годині 1 вересня 2014 року прикордонний наряд на автомобілі «УАЗ» в районі села Саханка поблизу Маріуполя вступив у бойове зіткнення із загonom бойовиків, які, за словами очевидців, підїхали до перехрестя з боку селища Безіменне на двох БМП. При-

кордонники викликали підкріплення з числа особового складу окремої прикордонної застави «Одеса» та до його приходу стримували натиск противника. Унаслідок бою Олег загинув. Похований в Одесі. Залишилися мати, дружина та 15-річна донька.

Нагородження: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У районному військово-історичному музеї імені М. П. Кирпоноса відкрито експозицію «Ми пам'ятаємо» із окремо виділеним стендом про героя-прикордонника.

У селі Вертіївка встановлено меморіальну дошку на приміщенні Вертіївської загальноосвітньої школи I–III ступеня, у якій навчався загиблий прикордонник; на його честь названо вулицю.

1994 року, після закінчення училища, лейтенант Олег Андрієць був направлений до військової частини зв'язку, а 2002 року розпочав служіння у Державній прикордонній службі України. Він пройшов військовий шлях від курсанта до начальника відділення супроводження інформаційно-телекомунікаційних систем відді-

лу зв'язку, автоматизації та захисту інформації Одеського прикордонного загону. Служив у Могилів-Подільському, Білгород-Дністровському та Одеському прикордонних загонах. Понад половину свого життя, майже 25 років, Олег Анатолійович присвятив військовій службі.

За роки взірцевої служби та відданості справі охорони державного кордону майор О. А. Андрієць був неодноразово відзначений керівництвом. Нагороджений медалями «За сумлінну службу в ПВУ», «15 років ДПСУ».

Улітку 2014 року майор Андрієць виконував бойове завдання в складі оперативно-бойової прикордонної застави Одеського прикордонного загону тактичного угруповання «Кордон» на східних кордонах країни.

ГОРЧАК

Григорій Федорович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, начальник відділення інспекторів Білгород-Дністровського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 26 липня 1981 року, с. Польове, Білгород-Дністровський район, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 25 липня 2014 року, пункт пропуску «Довжанський» (поранення від обстрілу бойовиками).

Обставини загибелі. Помер 25 липня 2014 року від ран, отриманих унаслідок неодноразових артилерійських та танкових обстрілів бойовиками позицій прикордонного угруповання на межі Донецької та Луганської областей. Похований у с. Польове Білгород-Дністровського району Одеської області. Залишилися дружина Ірина і двоє діточок: донька Аліна та син Давид.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

11 листопада 2014 року з метою вшанування пам'яті старшого прапорщика Г. Ф. Горчака за спільної ініціативи керівництва прикордонного загону та Черкеської сільської ради відкрито меморіальну дошку в Черкеській загальноосвітній школі Білгород-Дністровського району Одеської області.

Григорій Федорович народився в с. Польове Білгород-Дністровського району Одеської області. Провів дитинство та юність на Одещині.

Після закінчення Білгород-Дністровського сільськогосподарського технікуму 2000 року Г. Ф. Горчака призвали на строкову військову службу до військової частини А-1743. З серпня 2002 продовжив службу за контрактом у Прикордонних військах України. 25 червня 2014 року він разом зі своїми товаришами вирушив на ділянку Східного регіонального

управління, аби відстоювати кордони та честь своєї держави.

Старший прапорщик Г. Ф. Горчак прибув до ТУ «Кордон» 26 червня 2014 року у складі зведеного мобільного резерву Південного регіонального управління. Виконував завдання з охорони й оборони державного кордону України, запобігання незаконному переміщенню через державний кордон України організованих злочинних угруповань і зброї в районі пункту пропуску «Довжанський». У складі підрозділу стримував численні напади незаконних збройних формувань на позиції Державної прикордонної служби України.

Загинув Григорій 25 липня 2014 року під час мінометного обстрілу терористами позицій Держприкордонслужби України, заклавши своїм тілом від осколків міни офіцера.

АНТИПОВ Микола Павлович

20 років

Звання, посада, підрозділ: солдат, курсант Навчально-го центру підготовки молодших спеціалістів ДПС України.

Дата і місце народження: 22 грудня 1993 року, с. Римарівка, Красноокнянський район, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року в районі міста Червонопартизанськ (нині — Вознесенівка) та контроль-но-пропускного пункту «Довжанський» (селище Довжанське Довжанського району) Луганської області.

Обставини загибелі. Загинув 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після

22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку Російської Федерації. Похований у с. Нестерове Красноокнянського району Одеської області.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола Павлович народився у селі Римарівка Красноокнянського району, що на Одещині. Після закінчення середньої школи 2009 року вступив на навчання до Котовського медичного училища. Закінчив навчання 2013 року та здобув кваліфікацію «медичний брат». 11 квітня 2014 року Микола Антипов був прийнятий на військову службу за контрактом до Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, проходив військову службу на посаді курсанта.

З 9 червня 2014 року молодший сержант М. П. Антипов виконував завдання з охорони державного кордону України в складі зенітно-артилерійського взводу тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління.

Завдяки вмілим діям зенітно-артилерійського взводу, до складу якого належав молодший сержант Антипов Микола Павлович, було неодноразово відбито напади на прикордонників терористичних груп та не допущено захоплення бойової техніки та боєприпасів. Так, 17 червня 2014 року під час мінометного обстрілу терористами місця розташування підрозділу в селищі Олексіївському Амвросіївського району Донецької області військовослужбовець діяв рішучо та сміливо, вміло та ефективно відбивав озброєний напад.

М. П. Антипова постійно залучали до супроводу автомобільних колон із військовослужбовцями Держприкордонслужби України та інших військових формувань АТО. Маючи медичну освіту, М. П. Антипов, не шкодуючи

власного життя, під час обстрілу сепаратистами позицій тактичного угруповання допомагав евакуйовувати поранених та надавав їм своєчасну кваліфіковану медичну допомогу.

Загинув молодший сержант Микола Антипов 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів. Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки.

серпня під час обстрілу колони під час виходу з оточення в «Довжанському котлі» біля Червонопартизанська та КПП «Довжанський», тоді полягло іще 6 бійців, 17 зникли безвісти.

11 серпня в Одеській області оголошено днем скорботи. Похований у селі Нестерове, в останню дорогу Героя проводжали односельці, мешканці сусідніх сіл та міст.

27 березня 2015 року в Римарівській школі відкрито меморіальну дошку випускнику Миколі Антипову.

АРНАУТ Дмитро Ілліч

38 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, технік відділення інспекторів Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 18 січня 1976 року, с. Краскино, Хасанський район, Приморський край, РФ (колишня РРФСР).

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, с. Красна Талівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 25 серпня 2014 року о 15.00 у складі резерву відділу прикордонної служби, яку очолював підполковник Є. М. Пікус, надавав вогневу підтримку прикордонному наряду, який вів бій на напрямку н. п.

Красновка (РФ) — н. п. Талове (Україна) у районі інформаційного покажчика № 359 на відстані 3000 м від державного кордону з невідомими особами після перетинання ними кордону з РФ в Україну. У результаті бойової сутички старший прапорщик Д. І. Арнаут отримав смертельне поранення. Похований старший прапорщик Арнаут Д. І. на кладовищі в м. Северодонецьк Луганської області, де мешкають батьки.

Нагородження: Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

18 січня 1976 року в селищі Краскино Хасанського району Приморського краю РФ в сім'ї військовослужбовця народилися близнюки — сини Дмитро і Олексій. Деякий час сім'я військовослужбовця проживала в Німеччині, потім батька перевели до Луганська. Після закінчення 8-го класу Луганської загальноосвітньої школи № 7 Дмитро і Олексій вступили до Київського Суворовського військового училища (зараз Київський військовий лицей імені Івана Богуна), яке закінчили 1993 року. Після Суворовського училища дороги братів розійшлися: Олексій вступив до Ростовського військового інституту, Дмитро проходив строкову службу в Одесі. З 1998 року служив у Луганському прикордонному

загоні. 1999 року Дмитро Арнаут закінчив центр професійної підготовки при Хмельницькій Національній Академії Державної прикордонної служби України. 2001 року Дмитро закінчив Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля.

25 липня 2014 року Дмитро потрапив у полон бойовиків за наводкою в Луганську. Перебував у полоні у бойовиків три тижні в будівлі СБУ. Після втечі повернувся в свій загін на кордон.

Із початком агресії з боку Російської Федерації та вторгненням терористичних груп на територію України інспектор прикордонної служби — старший прапорщик Арнаут Дмитро Ілліч виконував службово-бойові завдання

у складі прикордонних нарядів підрозділів на загрозливих ділянках відповідальності відділу прикордонної служби державного кордону України.

25 серпня 2014 року о 15.00 отримав смертельні поранення на напрямку н. п. Красновка (РФ) — н. п. Талове (Україна) у результаті бойової сутички у Красній Талівці — прикордонники зупинили диверсійно-розвідувальну групу, котра порушила кордон з території Росії.

Бій тривав 2,5 години, терористів підтримували вогнем з території Російської Федерації — міномети, 2 БТР та 2 БМП.

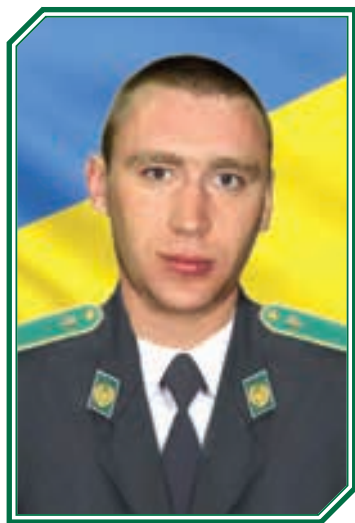
Також українських прикордонників обстрілювали некерованими реактивними снарядами 2 бойові вертольоти Мі-24 Збройних сил РФ. У бою загинули 4 прикордонники, 3-х поранено, однак прорив через кордон не відбувся, диверсанти ж вивезли своїх поранених та вбитих під прикриттям

вогню російських БТРів та вертольотів до Росії.

Дмитро Арнаут виявив найкращі якості прикордонника, мужньо і самовіддано здійснив усе можливе, щоб зберегти життя своїм товаришам по службі.

2015 року в селі Красна Талівка встановлено меморіальну дошку в пам'ять про загиблих прикордонників.

БАСАК

Олександр Олександрович

25 років

Звання, посада, підрозділ: старший солдат, патрульний відділення інспекторів Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 12 квітня 1989 року, с. Пантаївка, Олександрійський район, Кіровоградська область.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, с. Василівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 31 липня 2014 року під час мінометного обстрілу ВІПС «Василівка» (ВПС «Амвросіївка») в районі с. Василівка (Амвросіївський район) в Донецькій області. Разом з Олександром загинули сержант О. Паршутін, молодший сержант Р. Черноморченко, мо-

лодший сержант С. Гулюк та прапорщик Ю. Філіповський. Похований у с. Пантаївка Олександрійського району Кіровоградської області. Залишилися батьки. Не одружений, єдина дитина у батьків.

Нагородження: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Олександрович народився в селі Пантаївка Олександрійського району Кіровоградської області. Навесні 2014 року Олександр за мобілізацією прибув на ділянку Східного регіонального управління. З 1 квітня 2014 року в період призову на службу під час першої хвилі мобілізації на особливий період старший солдат О. О. Басак посилював відділення інспекторів прикордонної служби (з місцем дислокації в н. п. Василівка) відділу прикордонної служби «Амвросіївка». Обстановка на ділянці характеризувалась активними спробами порушення територіальної цілісності озброєними бандитськими формуваннями з метою вчинення провокацій на території України та здійснення нападів на прикордонні підрозділи.

Вночі 31 липня 2014 року під час обстрілу військового містечка старший солдат О. О. Басак швидко зайняв позицію для відбиття нападу поруч із товаришами по зброї. Зав'язався запеклий бій. Бойовиками було здійснено декілька пострілів із гранатометів із відстані 100–150 м від місця розташування підрозділу та вівся постійний вогонь із стрілецької зброї, у тому числі з кулемета. Було пошкоджено адміністративну будівлю відділення. У результаті обстрілу старший солдат О. О. Басак через отримані значні поранення, не сумісні з життям, загинув.

Селище Пантаївка прощалося з 25-річним Олександром Басаков, загиблим у зоні АТО. Батько і мати Сашка на похороні не відходили від сина, намагалися не пропустити жодної миті

з останньої нагоди побути з ним поруч. Загиблого привезли у відкритій труні — чисте обличчя, немов живий.

В Олександра з мамою була домовленість — він телефонував їй щоранку. Так тривало чотири місяці, і щодня він повідомляв, як справи.

Сина мобілізували в березні 2014 року, направили на кордон України з РФ — в село Василівку Амвросіївського району Донецької області. Один раз йому пропонували взяти короткочасну відпустку, на п'ять днів, але Саня не захотів — вирішив, якщо повертатися додому, то назавжди.

«31 липня зранку не було дзвінка і він не брав трубку, — розповідає сусідка Марія Тищенко. — А потім зателефонували хлопці, що немає Саші. У дворі такий крик піднявся, що не передати. Батько кричав: “Я не вірю, не вірю, я не вірю, що його не побачу!”».

«Вони важко пережили звістку про смерть, — схлипує хрещена мама Саші Оксана Антонова. — Батько посуд бив, кричав. Він у них єдиний син, дуже домашній був — такий... мамин-татів. Але це не означає, що тепличний, а просто спокійний».

На похорон приїхали двоє колишніх товаришів Олександра по службі — його безпосередній командир старший лейтенант Олександр Гречаний зі Світловодська та сержант Юрій Руденко зі Знам'янки. Товариші по службі згадують, що Басак був веселий і оптимістичний.

«Саня завжди говорив: “Не переживай, прорвемося”, це його улюблена фраза була. Ще любив говорити: “Будемо живі — не помremo”. Він навіть у бою не втрачав оптимізму, завжди вірив у благополучний результат.

Якось був випадок: нам наказали вантажити мішки з піском і обладнати позиції, а всі втомлені — жах, руки-ноги не піднімаються. Сашко встав, зняв майку, закотив штани і почав один працювати. За п'ять хвилин всі встали і приєдналися», — згадує товариш по службі Юрій Руденко.

Друзі та однокласники сліз не приховували: радісний, добрий, чуйний... Згадували, що після школи Олександр закінчив Кіровоградський педагогічний університет за спеціальністю «фізичне виховання», міг стати хорошим учителем — іронічним і вимогливим, це чудові якості для педагога, але втрутилася війна. Страшна і підла.

Сусідка розповідала, що якщо Сашка свій двір від снігу чистив, то і її стезину обов'язково прокладав.

Коли на кладовищі почали опускати труну в могилу, якась жінка крикнула: «Герої не вмирають!». Її крик підхопили. Спочатку додався один голос, два, десять, п'ятнадцять... і різко пролунав збрійовий салют з автоматів. Люди схилили голови у скорботі і прощанні.

Кращий пам'ятник Олександр Басак створив собі сам — це добра слава і повага людей. Дякуємо, Герою!

БЛАЖКО

Володимир Олексійович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, інспектор відділення інспекторів Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 25 червня 1982 року, м. Могилів-Подільський, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 27 липня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 27 липня 2014 року під час мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область). Разом із Володимиром загинули старший лейтенант О. Дзюбелюк, старший сержант В. Соколовський та старший солдат П. Дмитренко.

Похований у м. Могилів-Подільський Вінницької області на новому кладовищі району «Сонячне», сектор 7, ряд 3. Залишилися дружина і донька Єлізавета 2008 року народження.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Володимир Олексійович народився у м. Могилів-Подільський Вінницької області, де і минуло його дитинство. 1999 року закінчив загальноосвітню школу № 1. Зі спогадів учителів був сором'язливим і талановитим учнем. Був призваний на строкову службу 8 листопада 2000 року. Після закінчення строкової залишився на військовій службі за контрактом. У березні 2000 року був прийнятий на контрактну службу в 24-й прикордонний загін Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Із червня до липня 2014 року прапорщик В. О. Блажко виконував завдання з охорони й оборони державного кордону України в районі пункту пропуску через державний кордон України «Довжанський»

у складі мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський».

За інформацією Держприкордонслужби з 10.00 до 13.05 та з 13.30 до 14.45 було здійснено мінометно-гаубичний обстріл пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область). Вогонь вівся з населеного пункту Черніков (РФ), випущено понад 250 снарядів. У результаті обстрілу вбито 4 та поранено 2 прикордонників. Журналісту РІА вдалося зв'язатися телефоном з одним з прикордонників з «Довжанського», він повідомив, що обстрілювали з російської території: «Спочатку били з «Градів». А потім полетіли снаряди, які летять зовсім тихо. Вперше таке бачили. Змішали все із землею. Скрізь воронки у зріст людини. Від пункту пропуску нічого не залишилося. Не знаю, що ще вони

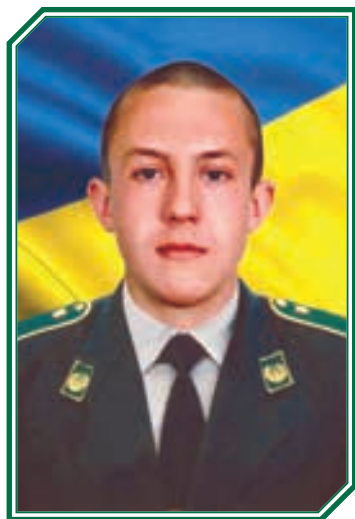
застосовували, але ми звернули увагу, що від попадання на берці якоїсь речовини взуття розлазиться одразу. Так само злазить фарба з автомобілів». За словами співрозмовника, поранених і тіла вбитих забрали на територію Росії.

Потрапивши під мінометно-гаубичний обстріл, Володимир Блажко загинув.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 року в м. Могилів-Подільському Вінницької області, біля входу до міського парку.

У вересні 2015 року в Могилів-Подільській загальноосвітній школі № 1 відкрито меморіальну дошку на честь прапорщика В. О. Блажка.

БОЙКО Сергій Олександрович

18 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, курсант Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 14 грудня 1995 року, смт Крижопіль, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, поблизу кургана Савур-Могила, Шахтарський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку РФ. Українські

герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби. Похований у смт Крижопіль Вінницької області.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Олександрович народився в смт Крижопіль Вінницької області. 2014 року закінчив Крижопільський професійний будівельний ліцей та здобув кваліфікацію «столяр-будівельник III розряду», «паркетник III розряду».

Але Сергій мріяв стати прикордонником, і вже 11 квітня 2014 року він був прийнятий на військову службу за контрактом до Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, де проходив військову службу на посаді курсанта.

З 12 червня 2014 року молодший сержант С. О. Бойко виконував завдання з охорони державного кордону України в складі тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління. Особовий

склад підрозділу, у якому перебував молодший сержант Сергій Бойко, виконував завдання на території, здебільшого контрольованій сепаратистами, у районі населеного пункту «Зеленопілля». Стійко долав труднощі військової служби, виявляв при цьому мужність, витримку, пильність та високий патріотизм, за що був заохочений Головою Державної прикордонної служби України.

Загинув молодший сержант Сергій Бойко 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів. В «Урал», яким керував Сергій, влучила ворожа міна.

У селищі міського типу Крижопіль на фасаді будівлі загальноосвітньої школи №1 імені Героя Радянського Союзу О. А. Бичковського (вулиця Героїв України, 90), де навчався Сергій Бойко, йому відкрито меморіальну дошку.

Під час 2-ї сесії 7-го скликання Крижопільської селищної ради було прийнято рішення про перейменування вулиці 60-річчя Жовтня в селищі міського типу Крижопіль на вулицю Сергія Бойка.

ВАСИЛЬЧЕНКО Олексій Леонідович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: *молодший сержант, молодший інспектор Донецького прикордонного загону.*

Дата і місце народження: 4 вересня 1982 року, с. Успенка, Амвросіївський район, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 23 серпня 2014 року, с. Лисиче, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 23 серпня 2014 року під час бойового зіткнення з російськими збройними формуваннями в районі селища Лисиче Амвросіївського району Донецької області. Разом з Олексієм загинув старшина М. Ніколенко. Похований у с. Успенка Амвросіївського району Донецької області, де мешкають батьки та родина.

Нагородження: Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олексій Леонідович народився в селі Успенка Амвросіївського району Донецької області. Там минули його дитинство та юність. 1999 року Олексій закінчив Успенківську загальноосвітню школу I–III ступенів.

У листопаді 2000 року Олексія Леонідовича призвали на строкову військову службу до Збройних Сил України, де він служив до квітня 2002 року. Військова служба припала йому до душі, і з грудня 2012 року Васильченко Олексій Леонідович зарахований на військову службу за контрактом до лав Державної прикордонної служби України.

З жовтня 2013 року молодший сержант Васильченко Олексій Леонідович був призначений на посаду молодшого інспектора прикордонної служби групи інспекторів прикордонної служби відділення інспекторів прикордонної

служби (місце дислокації — н. п. Василівка) відділу прикордонної служби «Амвросіївка» Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

У серпні 2014 року обстановка на ділянці відповідальності відділення інспекторів прикордонної служби різко змінилась і характеризувалась постійними спробами порушення територіальної цілісності України озброєними бандитськими формуваннями з метою вчинення провокацій та здійснення нападів на прикордонні підрозділи, державні підприємства, мирні міста та села.

З-під Амвросіївки підрозділи української армії почали відходити з 19 серпня. У цих умовах проросійські формування відчували, що контролюють ситуацію, і діяли зухвало.

23 серпня о 10.00 ранку бійці 19-го полку Національної гвардії України побачили колону, що наближалась до їх блокпосту, яка складалася з КамАЗів і Уралів під прикриттям двох БТРів. Колона наблизилась до блокпосту і зупинилась для того, щоб зняти український прапор.

У цей момент українські формування відкрили вогонь, підбивши щонайменше три вантажівки. Частина колони встигла розвернутися і відійти. Відео, що було зняте місцевим жителем з місця бою, дало змогу визначити моделі підбитої техніки — це КамАЗ-4350 і Урал-4320 з дизельним

двигуном ЯМЗ, — така техніка стоїть на озброєнні РФ і в Україну не постачалася. Серед вантажу, що перевозила колона, ідентифіковано зенітні ракети 9М37 чи 9М37М1 для ЗРК «Стріла-10», а також постріли для РПГ-7 — осколкові гранати ОГ-7В «Осколок», боеприпас, що стоїть на озброєнні РФ і в Україну не постачався (*Джерело: https://www.wikiwand.com/uk/%D0%91%D1%96%D0%B9_%D0%BF%D1%96%D0%B4_%D0%9B%D0%B8%D1%81%D0%B8%D1%87%D0%B8%D0%BC*).

Той бій для молодшого сержанта О. Л. Васильченка став останнім у житті.

ВІННІЧЕНКО Віталій Павлович

40 років

Звання, посада, підрозділ: майор, викладач Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 1 серпня 1973 року, м. Жмеринка, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. На околиці Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби. Обстріл вівся з автоматів, гранатометів та снайперської зброї. Віталій Вінниченко перебував у машині, що рухалася у хвості коло-

ни. Під час протистояння разом із Віталієм загинули майор Зайцев М. В., прапорщик Гречаний В. В., старшина Єпіфанов С. П. та співробітник Островський О. О., ще семеро отримали поранення. Похований у м. Жмеринка Вінницької області. Залишились мати, дружина та 11-річний син.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віталій Павлович народився в місті Жмеринка Вінницької області. Після закінчення загальноосвітньої школи 1991 року був призваний на строкову військову службу до військової частини 2144 та проходив службу на посадах стрільця, командира відділення, далі була служба прапорщиком. 1995 році вступив до Національної академії Прикордонних військ України, яку закінчив 1999 року за спеціальністю «Службово-бойове застосування частин і підрозділів ПВУ» та здобув кваліфікацію бакалавра інженерної механіки.

Пройшов навчання за додатковою спеціалізацією «офіцер виховних структур».

З 15 березня до 19 квітня 2014 року майор В. П. Вінниченко у складі другої мотоманевреної групи від Навчального центру добросовісно та вміло виконував свій службовий обов'язок та поставлені завдання під час планування бойових дій та знищення терористів і проросійсько налаштованих бандформувань.

13 червня 2014 року військово-службовці Навчального центру на автомобільній техніці вибули з Бердянського прикордонного загону на ділянку Донецького прикордонного загону для супроводу боєприпасів та заміни складу мотоманевреної групи.

На шляху прямування близько 10.00 14 червня 2014 року на мосту

поруч із заводом «Азовсталь» у Маріуполі колона автомобілів Навчально-го центру Державної прикордонної служби України була обстріляна із за-сідки невідомими.

Обстріл вівся з автоматів і грана-тометів. У ході протистояння загину-ло п'ятеро прикордонників, ще семе-ро отримали поранення.

Серед загиблих був житель Віннич-чини — майор-прикордонник зі Жме-ринки Віталій Винниченко.

Під час перестрілки Віталій заги-нув від кульового проникного поран-ення. Куля влучила йому в бік (ро-зірвала печінку), під бронезилет, у незахищену зону під рукою.

Поховали Віталія Винниченка 18 че-рвня. Жмеринчани прощалися з ним по-особливому, як він того і заслугову-вав. На панахиду, яка відбулася в храмі Олександра Невського, на площі Миру, прийшло кілька сотень людей: рідні, друзі, колеги-військовослужбовці, ке-рівники області і району — всі, кому не байдужа втрата патріота, борця

за суверенність України, який віддав своє життя за Батьківщину.

«Мій син був найкращим на світі, — плачучи розповідає про свою кровин-ку мати загиблого Любов Олексан-дрівна. — Все своє життя він любив вчитися, відкривати щось нове і до-сягати бажаного. До останнього мені не зізнавався, що був у пеклі війни, говорив, що на навчаннях і скоро по-вернеться. Оберігав мене, як міг. І за це я буду йому вдячна. Буду пам'ятати і оплакувати, скільки Бог дасть часу».

Прикордонник Олександр Панкрат-тов розповів: «На мосту... Розумієте, міст такий довгий і на ньому сховати-ся ніде, і з двох боків по них били.

Бій тривав досить тривалий час, і під час бою Віталій Павлович заги-нув». У тому бою загинули ще 4 при-кордонники, 8 отримали поранення.

У липні 2014 року рішенням сіль-ської ради села Руська Поляна (знахо-диться на відстані 3 км від села Орша-нець) ім'ям майора В. П. Винниченка названо вулицю.

ГЛУЦАК Олег Миколайович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, начальник радіостанції Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 6 лютого 1983 року, м. Могилів-Подільський, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 11 липня 2014 року під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» о 04.30 ранку базового табору біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом з Олегом загинули генерал-майор І. Момот, старший

сержант А. Луцко, сержант В. Поляков, солдат В. Штолцель, солдат П. Лазаренко та солдат Д. Сирбу. Поховали Олега у м. Могилів-Подільському Вінницької області на центральному міському цвинтарі, біля братської могили. Залишилися мати, дружина та 4-річна донька.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олег Миколайович Глуцак народився у м. Могилів-Подільському Вінницької області, 2000 року закінчив Могилів-Подільську загальну середню школу № 3.

Із 2001 року проходив строкову службу в Збройних Силах України. 2003 року Олег Миколайович розпочав контрактну службу механіком-слюсарем об'єднаної ремонтно-технічної майстерні 24-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

11 липня 2014 року прикордонники разом з військовослужбовцями вийшли в опорний пункт у районі селища Зеленопілля, яке знаходиться за 17 км міста Ровеньки Луганської області. Вони мали прикрити визначену ділянку українського кордону. Відповідно,

хлопці не займали бойову позицію, не зводили належних захисних фортифікаційних споруд. Разом в опорному пункті опинилися прикордонники із 2-ї мотоманевреної групи ДПСУ, а також військовослужбовці ЗСУ, що належали до складу батальйонної тактичної групи, сформованої з підрозділів 24-ї механізованої, 72-ї механізованої та першого батальйону 79-ї аеромобільної бригади.

Старший сержант О. М. Глуцак, перебуваючи в службовому відрядженні у Бердянському прикордонному загоні з метою забезпечення заходів з охорони державного кордону України, загинув під с. Зеленопілля Свердловського району Луганської області внаслідок ракетної атаки. Позиції опорного пункту українських сил, де розмістилися підрозділи 24-ї

механізованої, 72-ї механізованої, 79-ї аеромобільної бригад і мотоманеврена група прикордонників у Луганській області були обстріляні. О 4.30 ранку, за даними Міністерства оборони України, по них відкрили вогонь з відстані понад 15 км з боку державного кордону з Російською Федерацією. Гатили бойовики з «Торнадо-Г».

Тоді ж полягли Ігор Момот, Анатолій Глушко, Василь Поляков, Дмитро Сирбу, Вільгельм Штолцель та ще 30 військовослужбовців Збройних Сил України.

Ще близько 100 осіб отримали поранення. Це було перше безпосереднє масоване застосування військ РФ проти Збройних Сил України і що важливо — по тих точках, які не були у безпосередній близькості до кордону.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 року в м. Могилів-Подільському Вінницької області, біля входу до міського парку.

У листопаді 2014 року в Могилів-Подільській гімназії № 3 на знак вшанування пам'яті колишнього учня, бійця, патріота Олега Глуцака створено куточок пам'яті в класній кімнаті, де колись він навчався, та встановлено меморіальну дошку.

ГРЕЧАНИЙ Володимир Володимирович

Зб років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, помічник начальника відділення забезпечення спеціальними засобами Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 23 березня 1978 року, м. Вознесенськ, Миколаївська область.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. На околиці Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби. Обстріл вівся з автоматів, гранатометів та снайперської зброї. Володимир Гречаний отримав смертельне поранення, коли постріл з гранатомету влучив у кабінку вантажівки, де він знаходився. Помер на операційному столі в Маріупольській міській лікарні. Під час протистояння разом із Володимиром загинули майор Зайцев М. В., майор Вінніченко В. П., старшина Єпіфанов С. П. та співробітник Островський О. О., ще семеро отримали поранення. Похований у м. Вознесенськ Миколаївської області. Залишились дружина та 12-річна донька.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У липні 2014 року рішенням сільської ради села Руська Поляна (знаходиться на відстані 3 км від села Оршанець) ім'ям прапорщика Гречаного В. В. названа вулиця.

Володимир Володимирович народився в місті Вознесенськ Миколаївської області. Після закінчення 9-го класу 1993 року вступив до Вознесенського професійного технічного училища № 32. 1996 року отримав середню спеціальну освіту за фахом тракториста-машиніста (широкого профілю), слюсаря-ремонтника, водія. Працював трактористом у Вознесенському колгоспі «Прогрес».

1996 року Володимир був призваний на строкову службу, яку проходив у військовій частині 9930, с. Оршанець, Черкаська область.

Залишився служити за контрактом на посаді водія. 3 5 вересня 1997 року був зарахований на навчання до навчального центру (в/ч 1490, м. Чугуїв) з підготовки прапорщиків Прикордонних військ України. Закінчивши навчання, служив у в/ч 9930 на посаді старшого інструктора відділення навчальних машин. У січні 2004 року поїхав навчатися у м. Хмельницький на курси «Сатурн», після закінчення яких два роки проходив службу

на посаді чергового коменданта консульства у м. Франкфурт-на-Майні (Німеччина).

З 2008 року служив у Навчальному центрі Державної прикордонної служби України на посаді помічника начальника відділення забезпечення спеціальними засобами відділу інженерного та технічного забезпечення.

13 червня 2014 року Володимир Гречаний разом із військово-службовцями Навчального центру на автомобільній техніці вибули для

супроводження боєприпасів та заміни складу мотоманевреної групи. О 20.40 колона прибула до розташування Бердянського прикордонного загону. Уранці 14 червня близько 10.00 у місті Маріуполі на мосту в районі заводу «Азовсталь» колона була обстріляна із засідки невідомими.

Постріл із гранатомета влучив у кабінку автомобіля МАЗ, який перевозив боєприпаси. У результаті вибуху прапорщик В. В. Гречаний був важко поранений. Помер у лікарні під час проведення операції — його серце запускали двічі.

ГУЛЮК Сергій Миколайович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, водій секції автомобільних перевезень Луцького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 7 вересня 1981 року, м. Рівне.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, с. Василівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 31 липня 2014 року під час мінометного обстрілу ВІПС «Василівка» (ВПС «Амвросіївка») в районі с. Василівка (Амвросіївський район) у Донецькій області. Разом із Сергієм загинули старший солдат О. Басак, молодший сержант Р. Черноморченко, сержант О. Паршутін та прапорщик Ю. Філіпповський. Похований

у с. Завизів Острозького району Рівненської області. Залишились дружина та троє дітей: Дмитро, Максим та Софія.

Нагородження: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Миколайович Гулюк народився у м. Рівне. 2002 року був призваний в армію на контрактній основі. З лютого 2009 року проходив військову службу в інженерно-технічному відділі.

У липні 2014 року був направлений до складу оперативно-бойової прикордонної застави Луцького прикордонного загону до зони АТО для виконання бойових завдань.

Під мінометними обстрілами ворога він із честю та гідністю виконував завдання щодо забезпечення правопорядку на державному кордоні України у Донецькій та Луганській областях.

31 липня 2014 року під час мінометного обстрілу місця розташування оперативно-бойової прикордонної застави Луцького прикордонного

загону в районі н. п. Веселівка Сергій Гулюк отримав поранення, унаслідок якого помер.

Ніби передчуваючи близьку загибель, Сергій напередодні телефонував своїм рідним, висловлюючи останні настанови, серед яких було і бажання бути похованим у с. Завизів, де він провів багато часу, де народилися його батьки, а зараз мешкає його бабуся.

Згідно з рішенням Рівненської міської ради № 5756 від 17 вересня 2015 року присвоєно звання «Почесний громадянин міста Рівне» (посмертно). 15 жовтня 2014 року відкрито меморіальну дошку на честь молодшого сержанта С. М. Гулюка у школі № 13 м. Рівного.

У Луцьку, на будинку, в якому мешкав загиблий в зоні АТО прикордонник

Сергій Гулюк, відкрили меморіальну дошку. Бойові побратими, сусіди, представники влади вшанували пам'ять бійця.

25 квітня 2015 року у м. Києві у рамках всеукраїнської акції «Дерево пам'яті» на честь загиблих бійців АТО перед Жовтневим палацом посадили 7 червоних кленів (дерев-меморіалів). Одним із цих дерев увічнено подвиг прикордонника Сергія Гулюка.

ДЗІДЗИНАШВІЛІ Давід Георгійович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: старшина, дозиметрист Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 6 червня 1983 року, с. Лісна Поляна, Марківський район, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 10 серпня 2014 року внаслідок обстрілу ТУ «Північ» біля с. Юганівка Станично-Луганського району Луганської області. Разом із Давідом за-

гинули прапорщик В. Шило, старший сержант С. Андрієнко та молодший сержант В. Акутін. Похований у смт Марківка Луганської області, де мешкають рідні.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Давід Георгійович народився в с. Лісна Поляна Марківського району Луганської області. Закінчив Ліснополянську загальноосвітню школу. Потім навчався в Марківському СПТУ № 122, яке закінчив у 2002 року, та вступив до Луганського політехнічного коледжу.

Строкову службу Давід проходив у Державній прикордонній службі України з 28 листопада 2002-го до 28 квітня 2004 року. З 11 травня 2006 року продовжив військову службу за контрактом у Державній прикордонній службі України.

З 8 серпня 2014 року відповідно до розпорядження начальника Луганського прикордонного загону виконував завдання з охорони державного кордону, забезпечення контролю

ділянки відповідальності ВПС «Станично-Луганське».

10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу з гаубиць «Д-30» і РСЗВ «Град» табору зведеного загону угруповання «Північ», який розташований на ділянці відділу прикордонної служби «Станично-Луганське», старшина Д. Г. Дзідзінашвілі мужньо та рішучо відбивав вогневі атаки, здійснював безперервне спостереження за обстановкою навколо табору та повітряним простором, місцями вибухів снарядів.

Під час обстрілу, який тривав майже дві години, старшина Давід Дзідзінашвілі самовіддано прикривав собою своїх товаришів, чим зберіг їм життя, а сам був смертельно поранений.

ДМИТРЕНКО Павло Петрович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: старший солдат, електрик-аккумуляторник Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 10 серпня 1970 року, с. Джурин, Шаргородський район, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 27 липня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 27 липня 2014 року під час мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область). Разом із Володимиром загинули старший лейтенант О. Дзюбелюк, прапорщик В. Блажко та старший сержант В. Соколовський. Похований у с. Джурин Шаргородського району Вінницької області. Залишилися батьки, дружина та син 1993 року народження.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 року у м. Могилів-Подільському Вінницької області, біля входу до міського парку.

2015 року у селі Джурині Шаргородського району Вінницької області урочисто відкрили меморіал воїнам-землякам — загиблому в Афганістані 1984 року Віктору Яковишену, прикордоннику Могилів-Подільського загону Павлу Дмитренку та офіцеру 93-ї механізованої бригади Валерію Бердакову. Павло Петрович народився в с. Джурин Шаргородського району Вінницької області. Закінчив загальноосвітню школу та Мазурівське СПТУ № 38. 1988 року був призваний на строкову службу до прикордонних військ України. 1999 року старший солдат П. П. Дмитренко розпочав свою службу на посаді водія-електрика роти зв'язку 24-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України. Коли постало питання захищати українські рубежі в один

із найкривавіших періодів віроломної війни, Павло Дмитренко без вагань вирішив піти на схід для захисту державного кордону, адже знав: у наш спільний дім прийшла біда, і відвести її — святий обов'язок кожного.

У червні 2014 року старший солдат П. П. Дмитренко в складі мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» виконував завдання з охорони й оборони державного кордону України в районі пункту пропуску «Довжанський» Донецької області.

За важких умов війни Павло виявив себе сміливим бійцем, стійким і цілеспрямованим, свято вірив у перемогу над тими, хто приніс війну на нашу землю. 27 липня 2014 року старший солдат Павло Петрович Дмитренко загинув унаслідок мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський».

ДЗЮБЕЛЮК Олександр Миколайович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант, заступник начальника мобільної прикордонної застави, Могилів-Подільський прикордонний загін.

Дата і місце народження: 23 липня 1990 року, смт Нова Ушиця, Хмельницька область.

Дата і місце загибелі: 27 липня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 27 липня 2014 року під час мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область). Разом з Олександром за-

гинули прапорщик В. Блажко, старший сержант В. Соколовський та старший солдат П. Дмитренко. Похований у смт Нова Ушиця Хмельницької області.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Миколайович народився в смт Нова Ушиця Хмельницької області, там минали його дитинство та юність. Закінчив Новоушицьку загальноосвітню школу. 2007 року вступив до Національної академії Державної прикордонної служби України імені Б. Хмельницького. Здобув базову вищу освіту за фахом «Автомобільний транспорт», офіцер управління основними підрозділами охорони державного кордону.

2011 року старший лейтенант О. М. Дзюбелюк розпочав свою службу в Могилів-Подільському прикордонному загоні на посаді старшого інспектора прикордонної служби відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Лядова».

З 2013 року був призначений на посаду заступника начальника мобіль-

ної прикордонної застави «Могилів-Подільський».

У червні 2014 року Олександр, у складі мобільної прикордонної застави, виконував завдання з охорони й оборони державного кордону України в районі пункту пропуску через державний кордон України «Довжанський» Донецької області.

27 липня 2014 року пункт пропуску «Довжанський» потрапив під шквальний мінометно-гаубичний обстріл, під час якого Олександр загинув.

Розповідає Людмила Катеринич на сторінці сайту <http://dpsu.gov.ua/ua/dzyubelyuk-oleksandr-mikolayovich/>, присвяченій полеглому Олександр Дзюбелюку:

«Воїни загинули 27 липня в результаті масованого артобстрілу пункту пропуску «Довжанський». 250 снарядів були випущені з російської території

по позиціях прикордонників. Ось що розповів один із уцілілих бійців:

— Спочатку били з “Градів”, а потім почали падати снаряди. Вони летіли тихо — ми вперше таке побачили! Все змішалось із землею, повсюди воронки зі зріст людини. Не знаю, що це було, але від попадання на берці якоїсь речовини вони розлазились одразу. Хлопці загинули, переховуючись від обстрілу, в одному з бліндажів».

Похований старший лейтенант О. М. Дзюбелюк на малій батьківщині, в смт Нова Ушиця Новоушицького району Хмельницької області.

У вересні 2014 року в смт Нова Ушиця на Алею слави героїв внесено ім'я старшого лейтенанта О. М. Дзюбелюка.

У грудні 2014 року відкрито меморіальну дошку на фасаді Новоушицького коледжу в його пам'ять.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 року у м. Могилів-Подільському Вінницької області, біля входу до міського парку.

ДИЯК Павло Станіславович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, старший інструктор Національної академії Державної прикордонної служби.

Дата і місце народження: 27 листопада 1970 року, м. Хмельницький.

Дата і місце загибелі: 2 липня 2014 року, с. Маринівка, Шахтарський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 12 липня 2014 року прикордонники супроводжували на БТРі тіло загиблого генерал-майор Ігоря Момота. Під час повернення до місця дислокації о 16.00, рухаючись на БТРі в районі прикордонного села Маринівка (Донецька область), підірвались на фугасній

міні. Разом із Павлом Дияком загинув майор І. Петрів. Залишилися дружина та дві доньки. Похований у м. Хмельницькому.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Згідно з рішенням п'ятої сесії Хмельницької міської ради № 1 від 16 березня 2016 року нагороджений Почесною відзнакою міської громади Хмельницького «Мужність і відвага» (посмертно). Рішенням Хмельницької міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин міста Хмельницького» (посмертно).

Павло Станіславович народився в м. Хмельницький. З 1978-го до 1986 року навчався у середній школі № 1. 1989 року закінчив Хмельницьке СПТУ № 7. З 17 грудня 1989 року до 19 жовтня 1991 року проходив строкову військову службу в м. Москва, в/ч 44667, на посаді водія. З грудня 1991 року до січня 1993 року — водій Хмельницької дезінфекційної станції. 4 вересня 1995 року був призваний на військову службу за контрактом в Інститут прикордонних військ України. 2000 року отримав військове звання прапорщика.

З 18 квітня 2014 року Павло перебував у складі мотоманевреної групи

для посилення охорони державного кордону на ділянці Азово-Чорноморського регіонального управління. Із самого початку загострення суспільно-політичної обстановки у східних регіонах України Павло Дияк виявив високі морально-психологічні, вольові та професійні якості у захисті незалежності та територіальної цілісності України.

Його мужність, рішучість, патріотизм і самовідданість під час бойових зіткнень із незаконними збройними формуваннями, супроводу колон з боєприпасами та особовим складом допомагали у розв'язанні складних завдань.

12 липня 2014 року прикордонники супроводжували на БТР тіло загиблого Ігоря Момота. Під час повернення на місце дислокації о 16.00 за 16 км від населеного пункту Маринівка Шахтарського району Донецької області машина підірвалася на фугасній міні. Рятуючи своїх бойових побратимів від смерті, Павло Дияк віддав найдорожче — власне життя. Прапорщик Павло Дияк загинув.

Прапорщик Сергій Шорохов був разом із загиблим в одному БТРі. Чоловік каже, що завдяки Павлу Дияку залишився живим, хоч і отримав поранення.

«Ми довозили поранених, які потрапили під обстріли. Вчасно не звернули і на БТРі потрапили на міну. Я нічого не пам'ятаю, отямився лише у лікарні. З Павлом ми служили разом 15 років в одному підрозділі. Він був товариський, але мовчазний», — каже прикордонник.

На честь загиблого героя 30 травня 2015 року відкрито меморіал пам'яті у центрі забезпечення навчального

процесу академії, де він проходив службу.

27 листопада 2015 року відкрито меморіальну дошку в Хмельницькій спеціалізованій середній загальноосвітній школі I–III ступенів № 1, де навчався Павло Дияк.

ДІХТІЄВСЬКИЙ Віктор Миколайович

48 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, старший спеціаліст зв'язку Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 6 серпня 1966 року, м. Бердичів, Житомирська область.

Дата і місце загибелі: 6 серпня 2014 року, смт Нижній Нагольчик, Антрацитівський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 6 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після

22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку РФ. Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби. Віктор загинув у свій день народження. Похований у м. Одеса на Таїровському кладовищі. У Віктора залишилася донька.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віктор Миколайович народився на Житомирщині в м. Бердичів. Там минули його дитинство та юність. Він закінчив загальноосвітню школу та машинобудівний технікум.

У 19 років був призваний на строкову службу до 26-го прикордонного загону Західного прикордонного округу КДБ СРСР.

Останні 11 років віддав бездоганній службі на посаді старшого спеціаліста СПЗ посту спеціального зв'язку центру спеціального і документального зв'язку опорного вузла зв'язку Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

І так сталося, що саме Віктор Миколайович того березневого дня першим прийняв команду «бойова готовність» та у зв'язку із загостренням

соціально-політичної обстановки у південному регіоні України був направлений у складі 5-ї мотоманеврної групи Південного регіонального управління для забезпечення правопорядку на адміністративному кордо-

ні з АР Крим. Незважаючи на провокації з боку військових угруповань РФ, якісно та вчасно виконав поставлені завдання.

Із червня до серпня 2014 року старший прапорщик В. М. Діхтієвський брав участь в активних бойових діях у зоні АТО у складі 5-ї мотоманеврної групи Південного регіонального управління.

Із 6-го на 7 серпня 2014 року, після тритижневої блокади в щільному оточенні та під мінометними обстрілами, персонал 5-ї ММГ виходив з оточення.

Марш колони постійно накривав шквальний вогонь БМ-21 «Град».

Під час 62-денної мужньої оборони державного кордону 6 серпня 2014 року старший прапорщик В. М. Діхтієвський героїчно загинув.

ДЮМІН Роман Вікторович

37 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, інспектор відділення інспекторів Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 5 липня 1977 року, смт Гольмівський, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 14 серпня 2014 року, с. Успенка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 14 серпня 2014 року в районі мосту с. Успенка в результаті зіткнення з групою озброєних осіб, які рухались з боку с. Степне. Похований у смт Гольмівський Донецької області, де мешкають батьки та рідні.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Роман Вікторович народився 1996 року. Закінчив Горлівський індустріальний технікум імені К. А. Румянцева та здобув спеціальність молодшого спеціаліста — гірничого техника-електромеханіка. З 1996-го до 1997 року проходив службу на посаді стрільця комендантського взводу Окремого контрольно-пропускного пункту «Буковина» Північно-Західного напрямку Прикордонних військ України. У лютому 1998 року Роман Вікторович успішно закінчив навчання в Навчальному центрі підготовки і перепідготовки прапорщиків Прикордонних військ України. 2002 року, після 4 років служби контролером на контрольно-пропускних пунктах «Сокиряни» та «Кельменці», прапорщика Р. В. Дюміна переведено для подальшого проходження служби до Східного напрямку Прикордонних військ

України на посаду контролера відділення прикордонного контролю «Іловайськ» контрольно-пропускного пункту «Амвросіївка».

Після 10 років зразкової служби в цьому підрозділі Романа Вікторовича було призначено на посаду інспектора прикордонної служби відділу прикордонної служби «Донецьк» Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

У серпні 2014 року інспектор прикордонної служби старший прапорщик Р. В. Дюмін здійснював посилення відділу прикордонної служби «Амвросіївка», де тривали постійні спроби порушення територіальної цілісності України озброєними бандитськими формуваннями.

14 серпня 2014 року о 04.00 Роман Вікторович Дюмін у складі прикор-

донного наряду ніс службу в районі мосту с. Успенка Амвросіївського району. Наряд виявив групу озброєних осіб незаконного військового формування. Під час спроби затримання терористів зав'язався бій. У бою військовослужбовець героїчно керував особовим складом, ризикуючи своїм життям, відбивав напад диверсійно-розвідувальної групи. Старший прапорщик Роман Вікторович Дюмін загинув на місці бою, врятувавши життя багатьох військовослужбовців.

«З Романом ми вчилися в школі до 9 класу, непосида і жартівник, принаймні був тоді, завжди веселив аудиторію. Після шкільного випуску шляху дороги розбіглися наші, списувалися вкрай рідко через інтернет. Шоком стала новина, що Роман загинув.

У пам'яті завжди залишиться веселий добрий жартівник.

Вічна пам'ять герою!!!!» — такий запис на присвяченій полеглому прикордоннику сторінці порталу <http://memorybook.org.ua/5/dymin.htm> залишив Юрій Зигуля.

ЄПІФАНОВ Сергій Петрович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: старшина, начальник майстерні з ремонту спеціальних засобів Навчального центру підготовки молодших спеціалістів ДПС України.

Дата і місце народження: 22 січня 1983 року, с. Львівка, Золотоніський район, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. На околиці Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби. Обстріл вівся з автоматів, гранатометів та снайперської зброї. Загинув

від кульового поранення в голову. Під час протистояння разом із Сергієм загинули майор М. В. Зайцев, майор В. П. Вінніченко, прапорщик В. В. Гречаний та співробітник О. О. Островський, ще семеро отримали поранення. Похований у с. Львівка Золотоніського району Черкаської області. У нього залишилися батьки, дружина, дві доньки.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Єпіфанов народився 1983 року в селі Львівка Золотоніського району Черкаської області. У батьків був єдиним сином.

2000 року закінчив Скориківську загальноосвітню школу в сусідньому селі Скориківка.

Проходив строкову військову службу у лавах Збройних Сил України.

Після звільнення в запас працював механізатором. З 2011 року заочно навчався у Навчально-науковому інституті фізичної культури, спорту і здоров'я Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького за спеціальністю «Фізичне виховання».

Сергій Петрович був людиною цілеспрямованою. Ще після закінчення

школи вирішив стати прикордонником.

Тому згодом вступив на службу за контрактом в Оршанський навчальний центр ДПСУ.

Старшина, начальник майстерні відділення забезпечення спеціальними засобами відділу інженерного та технічного забезпечення Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, в/ч 9930, селище Оршанець, Черкаська область.

Поїхав до Навчального центру, що під Черкасами, де і проходив службу. А вдома на нього чекала дружина.

Зрозумівши, що служба в ДПСУ — це його покликання, перевіз родину до Оршанця.

13 червня 2014 року військово-службовці Навчального центру на автомобільній техніці вибули для супроводу боєприпасів та заміни складу мотоманевреної групи. О 20.40 колона прибула до розташування Бердянського прикордонного загону.

Уранці 14 червня 2014 року колона вибула з Бердянського прикордонного загону за встановленим маршрутом на ділянку Донецького прикордонного загону.

На шляху прямування близько 10.00 14 червня 2014 року в м. Маріуполі на мосту, в районі заводу «Азовсталь», колона автомобілів Навчального центру Державної прикордонної служби України була обстріляна із засідки невідомими.

На колону чекали і для засідки обрали відкрите пристріляне місце на мосту. Терористи зробили по колоні три постріли з гранатометів і відкрили вогонь з автоматів. Один постріл з гранатомету влучив у кабінку автомобіля МАЗ, який перевозив боєприпаси.

У кабінці перебували службовець (водій) Олександр Островський і прапорщик Володимир Гречаний. У результаті вибуху Островський одразу загинув, а Гречаний дістав тяжкі поранення і помер на операційному столі в Маріупольській міській лікарні.

Другий постріл з гранатомета влучив у задню частину автобуса, який перевозив особовий склад. Військовослужбовці кинули машину та вступили у бій. По них били снайпери. Майор Микола Зайцев і старшина Сергій Єпіфанов загинули від снайперських куль у голову, коли переміщувалися до укриття.

Майор Віталій Вінніченко був в автобусі, що рухався у хвості колони. Розривна куля влучила йому під бронжилет, у незахищену зону під рукою, і розірвала печінку. За годину він помер у кареті швидкої допомоги. Бій тривав близько півгодини, загинули 5 прикордонників Оршанського Навчального центру. Згодом на допомогу надійшла група з Донецького прикордонного загону, а за кілька хвилин і бійці Національної гвардії. Ще 7 прикордонників у тому бою зазнали поранень. Під час бою старшина Сергій Єпіфанов загинув від кульового поранення в голову.

Дружина загиблого прикордонника Сергія Єпіфанова Лілія вирішила продовжити справу чоловіка, прийняла військоvu присягу на вірність народу України.

17 червня 2014 року прощання із загиблими прикордонниками пройшло в Оршанці на Черкащині, де вони служили і жили вже кілька років.

Того самого дня з Сергієм Єпіфановим попрощались у Золотоноші. Похований на кладовищі рідного села Львівці. У липні 2014 року рішенням сільської ради с. Руська Поляна (знаходиться на відстані 3 км від села Оршанець) ім'ям старшини С. П. Єпіфанова названа вулиця.

ЗАЄЦЬ Олександр Юрійович

20 років

Звання, посада, підрозділ: *молодший сержант, курсант Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.*

Дата і місце народження: 28 жовтня 1993 року, с. Селятин, Путильський район, Чернівецька область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, с. Маринівка, Шахтарський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку РФ. Похований у с. Селятин Путильського району Чернівецької області. Залишились батьки та брат.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Юрійович Заєць народився 28 жовтня 1993 року в с. Селятині Путильського району Чернівецької області. З 2000-го до 2010 року навчався в Селятинській загальноосвітній школі, після закінчення якої вступив до державного вищого навчального закладу — Чернівецького політехнічного коледжу за спеціальністю «Будівництво та експлуатація будівель та споруд» та здобув кваліфікацію «технік-будівельник».

11 квітня 2014 року Олександр був прийнятий на військову службу за контрактом до Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, де проходив військову службу на посаді курсанта.

З 12 червня 2014 року молодший сержант О. Ю. Заєць виконував завдання з охорони державного кордону

України в складі тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління.

Особовий склад підрозділу, у якому перебував молодший сержант Заєць Олександр Юрійович, виконував завдання на території, здебільшого контрольованій сепаратистами, у районі н. п. Зеленопілля. Олександр брав участь у спеціальних прикордонних операціях з охорони та оборони державного кордону України, завдяки цьому не допущено проникнення на територію України збройних сил Російської Федерації, підготовлених груп та колон терористів, що намагалися проникнути через кордон на територію Донецької та Луганської областей. Здійснював патрулювання лівого та правого флангів ділянки кордону в районі н. п. Зеленопілля, ніс службу в місцевому пункті пропуску

«Новоборовиці» та на блокпості «Новоборовиця».

Олександр Заєць загинув 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» після 22-денної героїчної оборони державного кордону.

ЗАЙЦЕВ Микола Володимирович

37 років

Звання, посада, підрозділ: майор, начальник відділення забезпечення спеціальними засобами Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 9 березня 1977 року, м. Горішні Плавні, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. На околиці Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби. Обстріл вівся з автоматів, гранатометів та снайперської зброї. Майор Зайцев загинув від кульового поранення в голову. У ході протистояння разом з Миколою загинули майор Вінніченко В. П., прапорщик Гречаний В. В., старшина Єпіфанов С. П. та співробітник Островський О. О., ще семеро отримали поранення. Похований у м. Комсомольську Полтавської області. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола Володимирович народився в м. Комсомольську (нині Горішні Плавні) Полтавської області.

Захоплювався творчістю: малював, різав по дереву. Протягом п'яти років навчався у художній школі. Творчі таланти поєднував із технічними здібностями. З дитинства мріяв стати військовим. По закінченні середньої школи № 4 продовжив навчання у професійному будівельному ліцеї, де здобув фах машиніста будівельного крану — водія. З 1992 до 1995 року займався кульовою стрільбою в ДЮСШ № 1.

Після закінчення середньої школи був призваний на строкову військову службу до військової частини А-0462, а вже за рік вступив до Харківського

вищого військового училища Національної гвардії України (зараз Національна академія Національної гвардії України). 2002 року Микола Зайцев закінчив виш та здобув кваліфікацію інженера-механіка, офіцера військового управління тактичного рівня.

2012 року закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України за спеціальністю «Автомобілі та автомобільне господарство» та здобув кваліфікацію магістра, інженера автомобільного транспорту, офіцера управління органами охорони державного кордону.

14 червня 2014 року близько 10.00 на околиці міста Маріуполь, у районі заводу «Азовсталь», терористами із засідки була обстріляна колона

автомобілів Державної прикордонної служби, яка прямувала на ротацію до підрозділів ДПСУ із вантажем провізії та речового майна.

На колону чекали і для засідки обрали відкрите пристріляне місце на мосту. Терористи зробили по колоні три постріли з гранатометів і відкрили вогонь з автоматів. Один постріл з гранатомету влучив у кабінку автомобіля МАЗ, який перевозив боєприпаси.

У кабінці перебували службовець (водій) Олександр Островський і прапорщик Володимир Гречаний. У результаті вибуху Островський одразу загинув, а Гречаний дістав тяжкі поранення. Він помер на операційному столі в Маріупольській міській лікарні. Другий постріл з гранатомета влучив у задню частину автобуса, який перевозив особовий склад. Військовослужбовці кинули машину та вступили у бій. По них били снайпери.

Майор Микола Зайцев їхав у першій легковій машині, яка проскочила засідку, але він зупинився і почав відстрілюватись з пістолету. Майор Зайцев і старшина Сергій Єпіфанов загинули від снайперських куль у голову, коли переміщувалися до укриття. Майор Віталій Вінніченко був в автобусі, що рухався у хвості колони. Розривна куля влучила йому під бронезиждит, у незахищену зону під рукою, і розірвала печінку. За годину він помер у кареті швидкої допомоги.

Бій тривав близько півгодини, загинули 5 прикордонників Оршанського Навчального центру. Згодом на допомогу надійшла група з Донецького прикордонного загону, а за кілька хвилин і бійці Національної гвардії. Ще 7 прикордонників у тому бою зазнали поранень.

17 червня прощання із загиблими прикордонниками відбулось в Оршанці на Черкащині, де вони служили і жили вже кілька років.

Наступного дня Миколу Зайцева провели в останню путь у рідному місті на Полтавщині. Похований на міському кладовищі м. Горішні Плавні, у секторі почесних поховань.

Залишилися батьки Олена Михайлівна і Володимир Олександрович Зайцеви, сестра Наталія Малиновська, дружина Людмила та донька Лідія, які вивпилилось на той час лише 23 дні.

Нагороджений пам'ятним знаком «За заслуги перед містом Черкаси» (посмертно). Депутати міської Ради м. Черкас прийняли рішення перейменувати провулок Фурманова на провулок Майора Зайцева.

ЗАКОПАЙЛО

Максим Олександрович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, навідник-оператор відділення прикордонної служби Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 12 серпня 1989 року, смт Ківшарівка, Куп'янський район, Харківська область.

Дата і місце загибелі: 16 липня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 16 липня 2014 року в лісосмузі за 2 км від державного кордону в Станично-Луганському районі прикордонний наряд натрапив на групу бойовиків, що розміщувала вибуховий пристрій «фугас». У результаті бойового зіткнення Максим Закопайло та прапорщик

М. Постольний загинули, прикриваючи відхід товаришів до бронетранспортера. Похований у смт Ківшарівка Куп'янського району Харківської області, де мешкають його рідні.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Максим Олександрович народився в смт Ківшарівка Куп'янського району Харківської області. З 1995 року навчався в Ківшарівській загальноосвітній школі № 11, а з 2004 року — в Ківшарівській загальноосвітній школі № 12. Потім продовжив навчання в РФ, де здобув спеціальність юриста.

2012 року повернувся до рідної домівки в смт Ківшарівка.

З 2012 року пройшов підготовку в навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів ДПСУ, у тому таки році прийшов служити до окремого відділу прикордонної служби Східного регіонального управління.

З 2 липня 2014 року молодший інспектор прикордонної служби, навідник-оператор відділення спеціальної техніки Окремого відділу прикордонної служби Східного регіонального

управління Державної прикордонної служби України молодший сержант Закопайло Максим Олександрович виконував службово-бойові завдання у складі зведеного загону ТУ «Північ» у районі зосередження н. п. Юганівка.

Під час служби здійснював рейдові дії в складі збільшених прикордонних нарядів, супроводжував колони та забезпечував пересування окремих підрозділів на ділянці відповідальності «Станично-Луганське» Луганського прикордонного загону. Практично щоденно перебував під артилерійсько-мінометними обстрілами з боку Російської Федерації, брав неодноразову участь у бойових зіткненнях з терористичними угрупованнями.

Як повідомили 19 липня 2014 року «Сьогодні», 16 липня 2014 року

о 15.40 у складі спільного прикордонного наряду «розвідувально-пошукова група» від зведеного загону ТУ «Північ» (9 військовослужбовців Державної прикордонної служби України на одному БТРі та трьох автомобілях УАЗ та 12 військовослужбовців Збройних Сил України на автомобілі «Урал») виконував завдання з охорони та оборони державного кордону України.

16 липня 2014 року, рухаючись за маршрутом н. п. Юганівка — блокпост у районі н. п. Ільїнка — н. п. Сизе за 2 км до н. п. Сизе в лісосузі прикордонний наряд потрапив у засідку, влаштовану терористами. Нападники, які обстріляли українських бійців з гранатометів, відступили.

Тіла загиблих — молодшого сержанта Максима Закопайла і прапорщика Миколи Постольного — доправили до Харкова на вертольоті із зони АТО того самого дня ввечері.

24-річний Максим прослужив на кордоні всього кілька місяців.

Брат загиблого Руслан Тебель розповів, що Максим шість років прожив у Росії, куди разом з батьком переїхав з України. Хлопець закінчив Московську фінансово-юридичну академію, але вирішив повернутися на батьківщину до своєї коханої, і незабаром пішов у прикордонники. За словами товариша по службі Володимира, Максим — випускник навчального центру Держприкордонслужби в селищі Оршанець під Черкасами. Під час навчання він три місяці провів у Донецькій області, коли там тільки починалися військові дії. І після того, як отримав диплом і погони, його знову направили в зону АТО. «Нам обіцяли десять днів відпустки після учебки,

йому навіть цих десять днів не дали. Він перевівся на службу, влаштувався на посаду, і через тиждень його відправили назад в зону АТО. Він хотів захищати свою батьківщину», — зазначив товариш по службі.

12 серпня Максиму Закопайлу виповнилося б 25 років...

«Про службу він багато не розповідав, не любив говорити про те, що йому буває погано. Це був найкращий друг, син і брат. Він був сміливим і добрим», — поділився з нами брат загиблого Руслан (*Джерело: <http://www.segodnya.ua/regions/kharkov/sosluzhivec-pogibshogo-ukrainskogo-pogranichnika-on-hotel-zashchishchat-rodinu-537944.html>*).

КАБАК

Михайло Григорович

27 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, технік відділення інспекторів Білгород-Дністровського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 10 травня 1987 року, с. Крутоярівка, Білгород-Дністровський район, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 2 серпня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 2 серпня 2014 року на прикордонному пропускному пункті «Довжанський» Луганської області.

Похований у с. Крутоярівка Білгород-Дністровського району Одеської області. Залишилась дружина.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). 9 листопада 2014 року з метою вшанування пам'яті героя відкрито меморіальну дошку в Крутоярівській ЗОШ.

Михайло Григорович народився в с. Крутоярівка Білгород-Дністровського району Одеської області.

Закінчив Старокозацьке ПТУ № 37. 2005 року призваний на строкову службу, яку проходив у військовій частині А-0804.

Під час служби Михайло Григорович зарекомендував себе як справжній фахівець військової справи.

У травні 2011 року зарахований на військову службу за контрактом у ДПСУ.

25 червня 2014 року старший сержант Михайло Кабак разом зі своїми товаришами з мобільної прикордонної застави «Білгород-Дністровський» вирушив на ділянку Східного регіонального управління, аби відстоювати кордони та честь своєї держави.

26 червня 2014 року прибув до ТУ «Кордон» у складі зведеного

мобільного резерву Південного регіонального управління.

Виконував завдання з охорони й оборони державного кордону України, запобігання незаконному переміщенню через державний кордон України організованих злочинних угруповань, зброї та здійснення інших протиправних дій у районі пункту пропуску «Довжанський».

У складі підрозділу тривалий час стримував чисельні напади незаконних збройних формувань на позиції Державної прикордонної служби України.

2 серпня 2014 року старшому сержанту М. Г. Кабаку було визначено завдання щодо доставки продуктів для персоналу свого підрозділу.

Під час виконання бойового завдання він підірвався на ворожій розтяжці.

КИРИЧУК

Сергій Володимирович

25 років

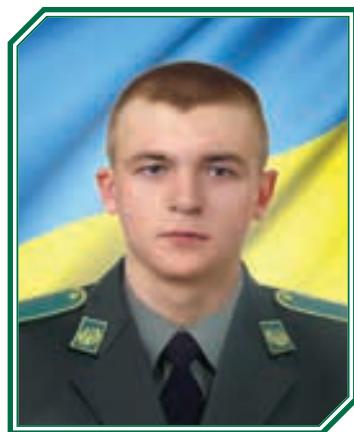
Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, водій відділення інспекторів Луцького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 7 січня 1989 року, с. Бережці, Любомльський район, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 27 липня 2014 року (помер від ран).

Обставини загибелі. Помер 27 липня 2014 року в ЦРЛ м. Куйбишево Ростовської області РФ від поранення (осколкове в голову), отриманого під час збройного нападу бойовиків на ППр «Маринівка». Похований у с. Римачі Любомльського району Волинської області.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Володимирович народився в с. Римачі Любомльського району Волинської області. Проходив військову службу у відділі прикордонної служби «Грабове» Луцького прикордонного загону з лютого 2009 року.

З огляду на високу професійну підготовку та морально-ділові якості молодший сержант С. В. Киричук у липні 2014 року був направлений до складу оперативно-бойової прикордонної застави Луцького прикордонного загону. Під мінометними обстрілами ворога він з честю та гідністю виконував завдання щодо забезпечення правопорядку на державному кордоні України в Донецькій та Луганській областях.

25 липня 2014 року в районі н. п. Маринівка молодший сержант С. В. Киричук виконував бойове завдання з охорони та оборони місця розташування оперативно-бойової прикордонної застави.

Сергій помітив, що у бік дислокації його підрозділу наближається танк.

Встановленим сигналом він сповістив своїх товаришів по зброї та зайняв положення для відбиття танкового вогню, але в останню мить побачив, що танк під Державним прапором України.

Сили незаконного збройного формування, підступно використовуючи державну символіку України, відкрили по підрозділу вогонь.

Сергій отримав поранення.

Евакуйований 25 липня до центральної районної лікарні міста Куйбишево Ростовської області РФ, помер від поранень — осколкове поранення в голову, отримане під час збройного нападу бойовиків на пункт пропуску «Маринівка».

15 жовтня 2014 року відкрито меморіальну дошку на честь молодшого сержанта С. В. Киричука у загальноосвітній середній школі с. Римачі.

КИСЛИЦЬКИЙ Олег Володимирович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: *сержант, молодший інспектор прикордонної служби — водій Білгород-Дністровського прикордонного загону.*

Дата і місце народження: 30 березня 1983 року, с. Молога, Білгород-Дністровський район, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 6 серпня 2014 року, смт Нижній Нагольчик, Антрацитівський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Зник безвісти 6 серпня 2014 року під час прориву з Довжанського котла в районі смт Нижній Нагольчик Антрацитівського району Луганської області. У серпні 2015 року ексгумований пошуковцями місії

«Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Впізнаний за експертизою ДНК. Похований у с. Молога Білгород-Дністровського району Одеської області.

Нагородження: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олег Володимирович народився в с. Молога Білгород-Дністровського району Одеської області. Там минули його дитинство та юність. 2001 року Олег закінчив загальноосвітню школу II–III ступенів м. Білгорода-Дністровського.

У травні 2002 року Олега Кислицького призвали на строкову військову службу до військової частини А-0664. Із червня 2003 року О. В. Кислицький зарахований на військову службу за контрактом до військової частини А-0664 Одеського військового округу МО України. У квітні 2006 року О. В. Кислицький був призваний на військову службу за контрактом до лав ДПСУ. Майже три роки проходив службу на посаді водія розвідувального відділу (з м. д. Білгород-Дністровський) розвідувального центру (з м. д.

Одеса) Управління розвідки Адміністрації Державної прикордонної служби України.

Із червня 2013 року сержант Кислицький Олег Володимирович призначений на посаду молодшого інспектора прикордонної служби — водія 3-го відділення інспекторів прикордонної служби мобільної прикордонної застави «Білгород-Дністровський» 25-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

26 червня 2014 року у складі зведеного мобільного резерву Південного регіонального управління сержант Кислицький прибув до тактичного угруповання «Кордон» Східного регіонального управління.

Виконував завдання з охорони та оборони державного кордону України,

запобігання незаконному переміщенню через державний кордон України організованих злочинних угруповань, зброї та здійснення інших протиправних дій у районі пункту пропуску «Довжанський».

У складі підрозділу тривалий час стримував чисельні напади незаконних збройних формувань на позиції Державної прикордонної служби України. 7 серпня 2014 року під час перевірки особового складу після прориву та виходу із зони оточення — Довжанського котла — було виявлено відсутність сержанта О. В. Кислицького. 21 серпня 2014 року о 20.00 його телефон з'явився в мережі.

Після здійснення дзвінка на цей номер відповів житель м. Антрацита, який повідомив, що 21 серпня 2014 року він знайшов тіло військовослужбовця (за описом схожого на сержанта О. В. Кислицького) на відстані близько 3 км від с. Нижній Нагольчик, біля якого лежав мобільний телефон. Знайдене тіло він поховав у селі Нижній Нагольчик.

Понад рік сержант О. В. Кислицький вважався безвісти зниклим. Персонал

ДПСУ та різні волонтерські організації не припиняли його пошуки.

Але дива не сталося, тіло Олега було дійсно знайдене в с. Нижній Нагольчик.

21 жовтня 2015 року він був похований на своїй Батьківщині в с. Молога Білгород-Дністровського району Одеської області.

КІС

Роберт Петрович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: солдат, патрульний Чопського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 20 травня 1990 року, м. Мукачеве, Закарпатська область.

Дата і місце загибелі: 12 жовтня 2014 року помер від ран, отриманих у районі смт Новотроїцьке, Донецька область.

Обставини загибелі. Помер 12 жовтня 2014 року від поранень, отриманих у районі смт Новотроїцьке (Волноваський район), що неподалік Докучаєвська (Донецька область), коли під час руху колони Держприкордонслужби терористами було здійснено її обстріл зі стрілецької

зброї. Похований на Алеї слави центрального кладовища м. Мукачеве Закарпатської області. Залишилася дружина та 2-місячна дитина.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Роберт Петрович народився в мальовничому місті Мукачеве Закарпатської області.

Тут минали його дитинство та шкільні роки.

Після закінчення школи вступив до спеціального професійно-технічного училища, де здобув професію кухаря. У травні 2009 року був призваний на строкову службу до Збройних Сил України. Після завершення служби перебував у запасі ЗСУ, знайшов роботу, одружився.

Коли постала потреба захищати Батьківщину, у серпні 2014 року добровільно став до лав Чопського прикордонного загону Державної прикордонної служби України.

Спершу обіймав посаду патрульного 4-го відділення інспекторів

прикордонної служби відділу прикордонної служби «Ужгород».

Тоді в молодій сім'ї народився син Денис.

Із початком створення оперативно-бойової прикордонної комендатури прикордонного загону Роберт добровільно став до її лав та після підготовки в її складі вибув на ділянку Східного регіонального управління.

Підрозділ розташовувався в м. Новогродівка Донецької області.

Виконував бойові завдання. 10 жовтня 2014 року спеціалісти ЗСУ проводили заняття з персоналом розвідувальних груп ОБПК у с. Велика Новосілка.

Після закінчення занять вирушив до місця постійної дислокації. Біля с. Оленівка Мар'їнського району

Донецької області колона прикордонників потрапила в засідку та була обстріляна російськими терористами зі стрілецької зброї.

Солдат Роберт Кіс не розгубився, відкрив вогонь у відповідь. У перестрілці його двічі поранили, одна куля зайшла в стегно, друга відрикошетила від бронезилета та увійшла в живіт.

Пораненого Роберта відвезли до лікарні в м. Волноваха. Лікарі боролись за його життя в реанімаційному відділенні, але 12 жовтня 2014 року

від отриманих поранень Роберт Кіс помер.

Наказом адміністрації Державної прикордонної служби України № 898-ос від 12 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений нагрудним знаком «За мужність в охороні державного кордону» (посмертно).

Рішенням сесії Мукачівської міської ради від 28 травня 2015 року нагороджений званням «Почесний громадянин міста Мукачєвого» (посмертно).

КОВАЛЬОВ

Олександр Володимирович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, начальник групи технічних засобів охорони державного кордону Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 15 серпня 1980 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 5 липня 2014 року, смт Седове, Новоазовський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 5 липня 2014 року внаслідок обстрілу бойовиками з мінометів та стрілецької зброї пункту технічного спостереження на узбережжі Азовського моря в районі смт Седове Донецької області. Похований у м. Новоазовську Донецької області. Залишилася донька.

ського моря в районі смт Седове Донецької області. Похований у м. Новоазовську Донецької області. Залишилася донька.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Володимирович народився в м. Новоазовську Донецької області. Після школи вирішив стати будівельним столяром-теглярем. 1998 року закінчив Новоазовське професійно-технічне училище № 100.

Із грудня 1998-го до квітня 2000 року проходив строкову службу у Збройних Силах України. У серпні 2000 року обрав професію прикордонника. Перша посада — оператор радіотехнічного посту прикордонної застави «Седове» Донецького прикордонного загону Південно-Східного напрямку Прикордонних військ України. 2007 року відповідального та працелюбного військовослужбовця було відряджено на навчання до Центру підготовки і перепідготовки спеціалістів Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, де він

отримав спеціальність «старший технік прикордонного підрозділу».

За 14 років прикордонної служби прапорщик Ковальов Олександр Володимирович став одним із кращих фахівців Донецького прикордонного загону.

5 липня 2014 року о 01.10 бандити, під покровом ночі, здійснили обстріл поста технічного спостереження на узбережжі Азовського моря.

Це абсолютно мирний об'єкт — функціонально він призначений для висвітлення надводної обстановки на ділянці ввіреної акваторії.

Близько 15 терористів вели по ньому вогонь з мінометів та стрілецької зброї. Нападники підійшли з боку Росії на двох маломірних плавзасобах та причалили в районі населеного пункту Седове Новоазовського району Донецчини.

На прикордонному об'єкті військово-вслужбовці зайняли оборону та прийняли бій. До них на допомогу прибув резерв.

У результаті обстрілу загинув військово-вслужбовець — старший технік — начальник групи технічних засобів охорони державного кордону ВІПС «Сєдове» прапорщик Ковальов Олександр Володимирович, вісім бійців отримали поранення.

Під час обстрілу дві міни влучили в будівлю ПТС, одна впала на територію військового містечка, решта мін розірвалася за його периметром. Приблизно через годину в район ведення бою прибули сили АТО в складі 20 військово-вслужбовців на автомобілі «КаМАЗ» та посиленими 2 БМП від батальйону «Дніпро», а також інженерно-саперна група.

О другій годині ночі бій закінчився, плавзасоби з бойовиками відійшли морем у напрямку РФ.

...Прапорщик Олександр Ковальов був уродженцем Новоазовська, на кордоні служив з двадцяти років. 15 серпня 2014-го Олександр Володимировичу виповнилося б 34.

Він урятував колег від вірної загибелі, оскільки першим помітив вночі катери, що підкралися морем з боку Росії. «Олександр вчасно зреагував, дав команду «До бою!», хлопці

зайняли оборону, — говорять його товарищі. — Коли б не він, полягли б усі».

Також він повідомив про напад на прикордонний пост і викликав підтримку. Про Олександра Ковальова водій-прожекторист старшина В'ячеслав Бережний та помічник начальника РЛС сержант Андрій Шаповалов розповідали коротко: «Олександр був дуже відповідальний: розіб'ється, але виконає поставлене завдання».

Згадує батько Олександра — Володимир Костянтинович: «Олександр був дуже відповідальний, мріяв стати офіцером, хотів навчатися далі. З дитинства займався спортом, захоплювався фотосправою, різьбою по дереву, любив тримати голубів...

Дай Бог, щоб ці смерті наших дітей були не марні» (Джерело: <http://dpsu.gov.ua/ua/Kovalov-Oleksandr-Volodimirovich/>).

КОЛІСНИЧЕНКО Євген Анатолійович

26 років

Звання, посада, підрозділ: старший матрос, контролер комендантського відділення відділу організації повсякденної діяльності штабу 1 загону морської охорони Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 18 квітня 1988 року, смт Овідіополь, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, Довжанський котел (сектор «Д»).

Обставини загибелі. Загинув під час організованого прориву з оточення у Довжанському котлі (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної

оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку РФ. Похований у смт Овідіополь Одеської області. Залишилися мати та дружина.

Нагородження: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Євген Анатолійович народився в районному центрі Овідіополь Одеської області. Після школи закінчив Овідіопольське професійно-технічне училище.

2009 року — Білгород-Дністровський морський рибпромисловий технікум, здобувши неповну вищу освіту

Одразу після навчання в технікумі вступив на службу за контрактом в Одеський загін морської охорони.

Із червня 2006 року протягом 5 років проходив службу мотористом і старшим мотористом електромеханічної бойової частини корабля Морської охорони 3-го рангу «Тарантул».

Євген Колісниченко знайшов у шляхетній і мужній справі охоронця морських кордонів своє справжнє покликання.

Коли в Одеському загоні морської охорони після ускладнення ситуації на українсько-російському кордоні було розпочато формування підрозділу для відправлення на Схід країни, Євген добровільно увійшов до складу групи.

У період з червня до серпня 2014 року підрозділ брав участь в активних бойових діях з оборони дорученої ділянки державного кордону України та знищення колон терористів, які намагались проникнути через кордон на територію Донецької області в районі пункту пропуску «Довжанський».

Після двотижневої блокади в щільному оточенні та під мінометними обстрілами 5-та мотоманеврена група виходила з оточення. Марш колони постійно накривав шквальний вогонь «Градів».

Спочатку, коли починався обстріл, бійці зіскакували з бортів і ховалися у придорожніх канавах та інших низинах. Але так гаявся дорогоцінний час. Тому було прийнято рішення про те, щоб машини постійно рухалися, а хлопці бігли поруч, тримаючись за борти, а під час обстрілів вони одразу залягали. Так пересувалися всю ніч. Уранці, коли обстріли припинилися і здавалося, що відстань від позицій ворога безпечна, колону несподівано накрив мінометний вогонь... Євген отримав поранення в голову, не суміне з життям.

Ось як про Євгена і про останні дні його життя розповідає Наталя Гумєнюк у статті від 07.07.2016 на сторінці порталу Державної прикордонної служби України <http://dpsu.gov.ua/ua/Kolisnichenko-vgen-Anatoliyovich/>:

«...Спочатку йшло понад триста машин, повністю заповнених людьми. Згодом більше чверті з них були підбиті. Тих, хто там їхав, підбирав уцілілий транспорт. Щоб не гаяти часу, машини постійно рухалися, а хлопці бігли поруч, тримаючись за борти. В разі небезпеки вони одразу залягали.

Так пройшла ціла ніч. Вранці, здавалося, це пекло закінчилося, пройшли Степанівку. Хтось скинув каску, хтось навіть розстебнув бронезилета і тут — мінометний вогонь... Женя загинув буквально на останніх метрах проривного маршу, отримав осколок у голову...

Коли звістка про загибель Євгена дісталася загону, на всіх бойових одиницях було приспущено прапори. Товариші по службі одразу відгукнулися на страшну звістку, допомогли родині Жені.

«Прекрасний матрос, надійний товариш, — ділиться командир загону капітан 1 рангу Дмитро Дуков. — Хочемо, щоб про нього знали й ті, хто прийде нам на зміну. Тому ми виходимо з клопотанням на Президента України про присвоєння імені Євгена Колісниченка одному з наших катерів. А Овідіопольському району запропонуємо взяти над катером шефство, з тим щоб місцеві хлопці могли на ньому проходити службу».

Батьки із повагою ставилися до життєвого вибору Євгена, до його добровільного рішення про відрядження в зону АТО. Мати — Олена Альбертівна — вкотре витирає сльози, зітхає з боєм, але збирається із силами й розповідає:

«Життя для нас розділилося на “до” і “після”. І я не знаю, що було б зі мною і моїми рідними, якби не підтримка часто зовсім незнайомих людей. Наша сім'я щиро вдячна всім морякам-прикордонникам Одеського загону за допомогу, за моральну підтримку, за вшанування пам'яті мого сина, який всього себе без залишку віддавав службі і загинув, захищаючи Батьківщину».

У його рідному місті Овідіополі одну з центральних вулиць, де жив загиблий воїн-прикордонник, рішенням Овідіопольської районної ради перейменовано на вулицю імені Євгена Колісниченка.

КОХАНІЙ Артем Миколайович

31 рік

Звання, посада, підрозділ: майор, заступник коменданта із матеріально-технічного забезпечення Мукачівського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 8 січня 1983 року, м. Суми.

Дата і місце загибелі: 14 листопада 2014 року, м. Курахове, Мар'їнський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 14 листопада 2014 року в м. Курахове Донецької області під час виконання службового завдання. Похований на Алеї поховань Почесних громадян Центрального кладовища м. Суми. Залишилися дружина та маленька донька.

Нагородження: відкрито меморіальну дошку на вшанування пам'яті загиблих у зоні АТО випускників сумської школи № 25.

Артем Миколайович народився в Сумах, закінчив школу і поїхав до Харкова. 2005 року здобув вищу освіту у Харківському військовому інституті внутрішніх військ МВС України за спеціальністю «офіцер управління тактичного рівня».

У студентські роки й зустрів майбутню дружину. «Він був дуже позитивною й енергійною людиною, — розповідає про чоловіка Людмила. — Довкола нього завжди всі посміхалися, сумувати було неможливо. Він мав багато планів, які мріяв втілити у життя. Артем був чудовим чоловіком і батьком для нашої донечки».

Згодом його відрядили в Західний прикордонний округ, де він працював заступником коменданта Мукачівської оперативної бойової комендатури з матеріально-технічного забезпечення. Із березня 2014 року служив у зоні проведення антитерористичної операції.

Майор Коханий Артем Миколайович підтримував своїх побратимів, допомагаючи волонтерам доставляти гуманітарний вантаж до зони АТО під смт Курахівка Донецької області.

14 листопада у м. Курахове він отримав вогнепальні поранення, намагаючись зупинити протиправні дії двох чоловіків.

Того самого дня міліціонери затримали зловмисників, причетних до злочину.

Затримані розповіли, що в ту ніч вони, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, відібрали автомобіль у водія місцевого таксі, аби розважитися.

Однак працівник прикордонної комендатури став свідком, намагався завадити цим злочинним намірам, за що й заплатив життям.

16 листопада 2014 року громадянська м. Сум з площі Незалежності під пісню «Пливе кача» та гасло «Герої не вмирають!» провела в останню путь свого земляка майора А. М. Коханого.

11 вересня 2015 року в школі № 25 м. Сум відбувся мітинг, присвячений відкриттю меморіальної дошки на вшанування пам'яті загиблих у зоні

АТО випускників школи Артема Коханого, Олексія Калюжного та Романа Харченка.

Віднині кожен учень цієї школи знає, що тут навчались справжні герої, яких об'єднала любов до своєї Батьківщини.

КУЗНЕЦОВ В'ячеслав Михайлович

39 років

Звання, посада, підрозділ: старшина, дільничний інспектор прикордонної служби Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 30 червня 1975 року, с. Циркуни, Харківський район, Харківська область.

Дата і місце загибелі: 9 вересня 2014 року, с. Нижньобараниківка, Біловодський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 9 вересня 2014 року о 14.45 під час виїзду для прикриття лінії державного кордону в районі інформаційного покажчика № 461 на напрямку Калмиковка (РФ) — Нижньобараниківка (Україна) автомобіль із прикордонним нарядом, у складі якого перебував В'ячеслав

Кузнецов, підірвався на фугасі. Похований у с. Циркуни Харківського району Харківської області. Залишилися дружина та двоє малолітніх дітей.

Нагородження. Указом Президента України № 754/2014 від 6 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

В'ячеслав Михайлович народився в с. Циркуни Харківського району Харківської області.

З початку липня 2014 року інспектор прикордонної служби — інструктор 1-го відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Біловодськ» Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби України. Старшина постійно перебував у зоні збройного протистояння прикордонників із незаконними військовими формуваннями та диверсійно-розвідувальними групами Російської Федерації.

Під час артилерійсько-мінометних обстрілів позицій він, ризикуючи власним життям, сміливо та рішуче протистояв нападникам, вів інтенсивний вогонь зі стрілецької зброї по

терористах, таким чином прикриваючи інших військовослужбовців.

9 вересня 2014 року прикордонний наряд ВПС «Біловодськ», у складі старшого лейтенанта Олександра Максименка, прапорщика Юрія Лук'янцева, сержанта Артема Кручиніна, молодшого сержанта Віталія Скокова, старшини В'ячеслава Кузнецова, вирушив на виконання завдання з охорони державного кордону.

Прикордонний наряд також супроводжував знімальну групу луганської телекомпанії «ІРТА», яка виїхала підготувати сюжет про загибель від обстрілу російською артилерією двох сімей місцевих жителів.

О 14.45 під час слідування поблизу села Нижньобараниківка автомобіль «УАЗ» прикордонників підірвався на фугасі, їх викинуло з машини, яка

одразу ж загорілася. Олександр Максименко, Юрій Лук'янцев та В'ячеслав Кузнецов загинули, важкопоранені Артем Кручинін і Віталій Скоков відповзали від місця вибуху. Оператору «ІРТА» вдалося відзняти цей момент на відео.

Прикордонний Біловодський район ніколи не підтримував сепаратистів і не був окупований, тому у Прикордонній службі вважають, що винуватцями трагедії є диверсійні групи російсько-терористичних угруповань, що функціонують на Сході України. Загинули Олександр Максименко, Юрій Лук'янцев та В'ячеслав Кузнецов, важкопоранені Артем Кручинін і Віталій Скоков відповзли від місця вибуху (цей момент відзняли

оператори каналу «ІРТА», що випадково опинилися поруч).

У травні 2015 року на будівлі Циркунівської загальноосвітньої школи встановлено дошку на честь земляка, який загинув у зоні АТО.

КУМАНОВСЬКИЙ Віктор Анатолійович

39 років

Звання, посада, підрозділ: солдат Навчального центру підготовки молодших спеціалістів.

Дата і місце народження: 19 лютого 1975 року, м. Умань, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, смт Єсаулівка, Антрацитівський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 7 серпня 2014 року під автомобілем персоналу мобільної прикордонної застави, який виходив з оточення у Довжанському котлі і яким керував В. А. Кумановський, стався потужний вибух міни, у результаті якого боєць загинув. Упродовж тривалого часу вважався зни-

клим безвісти. Був тимчасово похований у братській могилі у полі (3 км на південний захід від смт Єсаулівка Антрацитівського району Луганської області), де «Градами» було розстріляно українську колону. 23 листопада 2014 року ексгумований пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Упізнаний за тестами ДНК. Разом із В. А. Кумановським було ексгумовано ще сімох бійців (одразу ж впізнані І. В. Присяжнюк, а в серпні 2015 року за експертизою ДНК — В. І. Птіцин). Похований у с. Хижня Жашківського району Черкаської області.

Нагородження: Указом Президента України № 622/2015 від 3 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На Соборній площі у м. Черкасах встановлено стенд, присвячений героям-учасникам АТО, на якому розміщено фото загиблих прикордонників Навчального центру. У Навчальному центрі встановлений стенд на Алеї слави. На розгляд топонімичної комісії з питань перейменування вулиць міста Черкас подані пропозиції щодо назви однієї з вулиць міста на честь Віктора Кумановського. Віктор Анатолійович народився у с. Хижня, що на Черкащині, та виріс у великій та дружній сім'ї. Він був людиною відповідальною, мужньою, врівноваженою, цінував дружбу, чесність та справедливість — саме ці якості родина заклала

у ньому ще змалечку. 1992 року закінчив Хижнянську школу, а з 1993-го до 1994 року проходив строкову військову службу. На військову службу за призовом Віктор Кумановський був відібраний Уманським РВК Черкаської області. Зарахований до списків Навчального центру ДПСУ 13 червня 2014 року на посаду водія відділення логістики 1-ї мобільної прикордонної застави. Із 30 червня 2014 року виконував завдання з охорони державного кордону України у складі мобільної прикордонної застави (на автомобілях) територіального угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління.

Визначені завдання уміло та ефективно виконував на території, здебільшого контрольованій сепаратистами, на підступах до пункту пропуску через державний кордон України «Червонопартизанськ».

Підрозділ, у якому проходив службу солдат В. А. Кумановський, неодноразово зазнавав артилерійських та мінометних обстрілів, однак особовому складу вдалося утримувати зайняті позиції.

Загинув 7 серпня — терористи «Градами» розстріляли українську колону за 3 км на південний-захід від села Єсаулівка Антрацитівського району, що виходила із Дякового.

Під час організованого прориву з оточення у Довжанському котлі (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку Росії.

Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби. Віктор загинув від вибуху снаряда, що влучив у кабінку автомобіля, яким він керував.

Був тимчасово похований у братській могилі в полі місцевим священиком, котрий повідомив згодом українську владу про поховання.

23 листопада 2014-го ексгумований пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Тоді ж було ексгумовано ще 7 бійців, впізнаний Ігор Присяжнюк, у серпні 2015-го за експертизою ДНК — Віталій Птіцин. Решта не ідентифіковані, судячи зі знайдених при них речей — прикордонники та курсанти Оршанського навчального центру ДПСУ.

Не байдужий до чужого горя прикордонник з початку цієї не проголошеної війни та до останнього подиху виконував завдання з охорони східних кордонів.

Товариші згадують, що, перебуваючи на передовій, Віктор Анатолійович жодного разу не поскаржився на умови, у яких вони всі перебували, хоча не раз доводилось ночувати просто неба.

«Віктор не був чоловіком війни, в ньому не було ні краплі агресії, це був вірний та відданий батько, син, чоловік. Це була людина зі світлою душею. Він розумів, що берегти потрібно не тільки країну, а й своїх близьких та рідних його серцю людей» — згадує бойовий товариш Сергієнко Олександр.

Прощання з Героєм та похорон відбулися в с. Хижня Черкаської області. У Віктора залишилися батьки, брати, дружина та двоє дітей.

ЛАЗАРЕНКО Павло Миколайович

40 років

Звання, посада, підрозділ: солдат, патрульний-водій відділення інспекторів Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 11 січня 1974 року, с. Аркадіївка, Хмельницька область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 11 липня 2014 року під час обстрілу терористами базового табору прикордонників та підрозділів ЗСУ із РСЗВ БМ-21 «Град» у районі н. п. Зеленопілля

солдат Лазаренко Павло Миколайович отримав осколкове поранення та разом з іншими пораненими був евакуйований з поля бою, але колона з пораненими, імовірно, потрапила у засідку та була розбита. Разом із Павлом загинули генерал-майор І. Момот, сержант О. Глушак, старший сержант А. Луцко, сержант В. Поляков, солдат В. Штолцель та солдат Д. Сирбу. Похований у м. Черкаси. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Нагороджений Почесною відзнакою «За заслуги перед Черкащиною» (посмертно).

Павло Миколайович народився в с. Аркадіївці Хмельницької області. Дитинство провів на Хмельниччині. Потім родина переїхала до Черкас, де Павло закінчив загальноосвітню школу № 28. 1993 року був призваний на строкову військову службу у Прикордонні війська України. Звільнившись у запас, Павло Миколайович певний час працював у Черкасах.

Останні 15 років Павло з родиною жив і працював в Іспанії.

Щойно в Україні розпочалася Революція Гідності, Павло як справжній патріот повернувся на Батьківщину.

У червні 2014 року Павло Миколайович був відібраний Черкаським ОМВК на військову службу за

призивом та з 13 червня 2014 року був зарахований на посаду патрульного-водія 3-го відділення інспекторів прикордонної служби мобільної прикордонної застави Навчального центру Державної прикордонної служби України.

Із 30 червня 2014 року солдат Лазаренко Павло Миколайович виконував завдання з охорони державного кордону України у складі тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління.

Підрозділ брав участь у спеціальних прикордонних операціях з охорони й оборони державного кордону України, недопущення проникнення на територію України збройних сил

Російської Федерації, підготовлених груп і колон терористів.

Неодноразово група, до складу якої належав солдат П. М. Лазаренко, залучалася до супроводу автомобільних колон військовослужбовців Державної прикордонної служби України та інших військових формувань АТО.

11 липня 2014 року під час обстрілу терористами базового табору прикордонників та підрозділів ЗСУ із РСЗВ БМ-21 «Град» у районі н. п. Зеленопілля солдат Лазаренко Павло Миколайович отримав осколкове поранення та разом з іншими пораненими був евакуйований з поля бою, але колони з пораненими, імовірно, потрапила у засідку та була розбита.

Близько 10 діб місце знаходження солдата Лазаренка було невідоме.

Пізніше підрозділ Збройних Сил України в лісосузі знайшов тіло невідомого чоловіка, на носі якого під джгутом була записка з часом та датою його накладення та номером телефону старшини мобільної прикордонної застави. Військовослужбовці зателефонували за цим номером і встановили, що загиблий — це солдат П. М. Лазаренко.

21 вересня 2016 року на будівлі Першої міської гімназії м. Черкас відкрито меморіальну дошку на честь Павла Лазаренка.

1 грудня того самого року відкрито меморіальну дошку на будинку, де жив загиблий учасник АТО. Пам'ятний знак встановили батьки прикордонника.

ЛИФАР Сергій Іванович

45 років

Звання, посада, підрозділ: капітан, заступник начальника мобільної прикордонної застави, Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів.

Дата і місце народження: 17 лютого 1969 року, с. Матусів, Шполянський район, Черкаська область.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, Довжанський район, бої за Савур-Могилу, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув під час організованого прориву з оточення у Довжанському котлі (сектор «Д») на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів і з боку РФ. Похований

у м. Шпола Черкаської області. Залишилися дружина, донька та син, який продовжив справу батька і навчається у Навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів в Оршанці.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Іванович народився у с. Матусів Шполянського району на Черкащині. Закінчив місцеву школу № 1. Там і познайомився з майбутньою дружиною. Це було велике кохання. Дружина стала надійним тилом для Сергія під час служби у військовій частині 9792 Забайкальського прикордонного округу КДБ СРСР. Коли вони повернулися в Україну, на світ з'явився син Олександр.

1994 року Сергій екстерном закінчив Інститут Прикордонних військ України. Понад 20 років Сергій Іванович присвятив службі в підрозділах Прикордонних військ та Державної прикордонної служби України.

Із 13 червня 2014 року був призваний на військову службу за призовом під час мобілізації на особливий

період у Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України та призначений на посаду заступника начальника мобільної прикордонної застави (на автомобілях) з персоналу.

Капітан С. І. Лифар з 30 червня 2014 року відбув для виконання завдань з охорони державного кордону України на ділянках Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

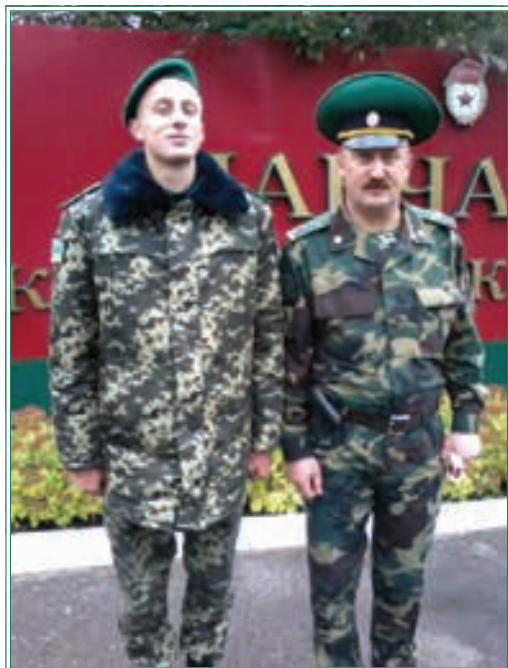
Підрозділ, у якому служив капітан С. І. Лифар, неодноразово зазнавав артилерійських і мінометних обстрілів, проте особовому складу вдавалося утримувати позиції. Неодноразово військовослужбовець брав участь у боях із озброєними формуваннями бойовиків під час спроб незаконного

перетину державного кордону та озброєних нападів на підрозділи Держприкордонслужби України. Виявляючи мужність і героїзм, Сергій Лифар із честю виконував завдання з охорони та оборони державного кордону України, запобігання незаконному переміщенню через державний кордон України організованих злочинних угруповань, зброї та здійснення інших протиправних дій на державному кордоні на ділянці Східного регіонального управління.

Загинув Сергій Лифар 7 серпня 2014 року під час організованого прориву з оточення у Довжанському котлі на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів. Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби.

Влітку 2014 року — бої між українською армією і проросійськими терористичними угрупованнями самопроголошених ДНР та ЛНР в ході війни на сході України за розташований у Шахтарському районі Донецької області курган Савур-Могила (278 м), в ході яких висота була звільнена від терористів, проте, врешті-решт, перейшла під контроль самопроголошеної ДНР.

Стратегічна важливість висоти пов'язана з тим, що вона підноситься

над прилеглими степовими просторами, дозволяючи контролювати велику ділянку кордону України з Росією. З вершини кургану проглядається територія радіусом в 30–40 кілометрів.

За час, протягом якого висота контролювалась терористами, вона була перетворена на укріплений пункт, який дозволяв терористам контролювати постачання південного угруповання Збройних Сил України та коригувати обстріли цього угруповання з території Росії.

Нагороджений С. І. Лифар пам'ятним знаком «За заслуги перед містом Черкаси» (посмертно).

ЛУК'ЯНЦЕВ Юрій Олександрович

35 років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, дільничний інспектор прикордонної служби Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 1 червня 1979 року, с. Бараниківка, Біловодський район, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 9 вересня 2014 року, с. Нижньобараниківка, Біловодський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 9 вересня 2014 року о 14.45 під час виїзду для прикриття лінії державного кордону в районі інформаційного покажчика № 461 на напрямі Калмировка (РФ) — Нижньобараниківка (Україна) автомобіль з прикордонним нарядом, у складі якого перебував Юрій

Лук'янець, підірвався на фугасі. Похований у с. Бараниківка Біловодського району Луганської області. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 754/2014 від 6 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Юрій Олександрович народився в с. Бараниківка Біловодського району Луганської області.

Із початку травня 2014 року дільничний інспектор прикордонної служби інспекторського поста «Бараниківка» відділу прикордонної служби «Біловодськ» Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України прапорщик

«Лук'янець Юрій Олександрович виконував службово-бойові завдання на небезпечних ділянках державного кордону України. Чи не щоденно перебував під артилерійсько-мінометними обстрілами з боку Російської Федерації та неодноразово брав участь у бойових зіткненнях із терористичними угрупованнями. Юрій Олександрович дорожив честю військового

колективу, підтримував традиції прикордонників, мав високе почуття патріотизму, відданості державі та українському народові.

Під час артилерійських обстрілів базового табору «Юганівка» у липні 2014 року, ризикуючи власним життям, під обстрілом, не залишаючи своєї вогневої позиції, прапорщик Лук'янець вів постійний нагляд за підступами до базового табору та повітряною обстановкою у своєму секторі.

9 вересня 2014 року прикордонний наряд у складі старшого лейтенанта Олександра Максименка, прапорщика Юрія Лук'янцева, старшини В'ячеслава Кузнецова, сержанта Артема Кручиніна та молодшого сержанта Віталія Скокова вирушив автомобілем для несення служби. Під

час слідування автомобіль підірвався на фугасі, прикордонників викинуло в повітря, автівка миттєво зайнялася.

Цей момент відзняли оператори каналу «ІРТА», що випадково опинилися поруч.

Ось як описує ту трагедію Василь Клименко у статті «Криваве поле» на сторінці порталу <http://dpsu.gov.ua/ua/Lukyancev-YUriy-Oleksandrovich/>: «Дорога тихо стелилася під колеса машини. І враз страшної сили вибух підняв автомобіль у повітря. Роздався тріск — скрегіт металу і чийсь нелюдський миттєвий стогін. Заряд фугасу, закладеного диверсантами у полотно дороги, був настільки сильним, що прикордонників буквально викинуло з авто, яке тієї ж миті спалахнуло факелом. Поруч горіла трава. На ній лежали сплюндровані вибухом прикордонники — старший лейтенант Олександр Максименко, прапорщик Юрій Лук'янцев і старшина В'ячеслав Кузнецов.

Трохи на відстані від них корчилися від нестерпного болю тяжко поранені контрактники сержант Артем Кручинін і молодший сержант Віталій Скоков. Це саме вони з відчайдушними зусиллями намагалися чим подальше відповзти від палаючого остова машини, звідки смерть від вибухаючих боєприпасів щосекунди могла наздогнати поранених прикордонників, не очікувано потрапили у камеру телеоператора...

«І загиблих, і поранених того чорного для нас вівторка я знаю добре, бо ми разом служили, — каже лейтенант Максим Карплюк. — І про кожного можна говорити тільки з найкращого боку, бо всіх об'єднає прикордонна відданість довіреній справі».

...У похороні, важко стримуючи душевний біль, разом з начальником Луганського прикордонного загону полковником Гавелем Олексієм Вікторовичем узяли участь бойові побратими по службі та місцеве населення, яке провело своїх земляків-прикордонників у ще не звідану Вічність. І як же неймовірно важко було бачити ні з чим незміряні горе, біль, сльози і душевні страждання батьків, дружин загиблих та їхніх дітей. Останні, мабуть, так до кінця ще й не усвідомили, яку невиліковну рану у подальше їхнє життя наніс день прощання з татусями-прикордонниками.

...Мине час. У нерівній борні на Сході країни з підступним ворогом вистоять українські патріоти. І знову, як завжди в роки утвердження своєї суверенності, воїни у зелених беретках в нових історичних умовах на рубежах своєї держави будуть надійно берегти мир і спокій на рідній землі. Не забуваючи та щиро шануючи імена нинішніх її захисників. У це віриться з оптимізмом, інакше й бути не може...»

На місці загибелі прикордонного наряду на луганщині встановлено пам'ятний знак.

ЛУЦКО Анатолій Степанович

29 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, начальник складу відділення продовольчого забезпечення Головного центру зв'язку, автоматизації та захисту інформації.

Дата і місце народження: 7 травня 1985 року, м. Бобринець, Кіровоградська область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 11 липня 2014 року під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» о 4.30 ранку базового табору біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом із Анатолієм загинули генерал-майор І. Момот, сержант

О. Глушак, сержант В. Поляков, солдат В. Штолцель, солдат П. Лазаренко та солдат Д. Сирбу. Похований у м. Бобринці Кіровоградської області.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Анатолій Степанович народився в м. Бобринці Кіровоградської області. Служив у Головному центрі зв'язку, автоматизації та захисту інформації Державної прикордонної служби України. Був нагороджений медаллю «За сумлінну службу у Державній прикордонній службі України».

З 11 березня 2014 року старший сержант Анатолій Луцко, виявляючи мужність і героїзм, самовіддано виконував свій службовий обов'язок у складі мотоманевреної групи у зоні проведення антитерористичної операції. Прикордонний пункт пропуску «Довжанський» надовго залишиться для нас кривавою міткою на лінії кордону, де старший сержант Анатолій Луцко загинув, рятуючи життя інших.

27-річний Анатолій Степанович (незважаючи на молодий вік,

у військовій частині до нього зверталися виключно так) мав беззаперечний авторитет.

Тієї кривавої п'ятниці, за 2 дні до ротації, прикордонники отримали сигнал від військовослужбовців Збройних Сил України, які просили допомогти вивести поранених зі щойно обстріляного терористами блокпосту поблизу Довжанського. Бронетранспортер виїхав, але його рух зупинив постріл ПТУРа.

Сержант Володимир Сова, який кермував машиною, озирнувся і побачив, що його товариша Анатолія, який сидів на місці оператора-навідника, вбито. Володимиру, який отримав контузію, пощастило вчасно вібратися з палаючого БТРа, бо другий постріл терористів підірвав те, що вціліло після першого.

Анатолій був відданою своїй справі, відповідальною людиною, з загостреним відчуттям справедливості, для якої завжди основним життєвим принципом було збереження миру й спокою на нашій рідній незалежній Україні. У День прикордонника, 28 травня, в Бобринецькій школі № 3 відкрили меморіальну дошку на честь випускника закладу Анатолія Степановича Луцка. Разом із Анатолієм загинули генерал-майор І. Момот, сержант О. Глушак, сержант В. Поляков, солдат В. Штолцель, солдат П. Лазаренко та солдат Д. Сирбу.

На території частини, де служив Анатолій Луцко, також встановлено меморіальну дошку. Символічно, що пам'ять про Анатолія увічнена на Солом'янських пагорбах, там, де

в грізному 1941 році проходила 3-тя лінія оборони міста-героя Києва, там, де на смерть стояли однолітки нинішніх прикордонників.

МАКСИМЕНКО

Олександр Олександрович

24 роки

Звання, посада, підрозділ: оперуповноважений прикордонної оперативно-розшукової групи відділу прикордонної служби «Біловодськ» Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України, старший лейтенант.

Дата і місце народження: 20 січня 1990 року, м. Володимир-Волинський, Волинська область.

Дата і місце загибелі: 9 вересня 2014 року, с. Нижньобараниківка, Біловодський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 9 вересня 2014 року вирушив автомобілем для несення служби прикордонний наряд,

у складі якого був Олександр Олександрович. Під час слідування автомобіль підірвався на фугасі. Похований у м. Володимир-Волинському Волинської області. Залишилися дружина та син.

Нагородження: Указом Президента України № 754/2014 від 6 жовтня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Нагороджений відзнакою міської ради м. Володимир-Волинського «За заслуги перед містом» (посмертно).

У квітні 2015 року рішенням Володимир-Волинської міської ради Олександрю посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста Володимир-Волинського».

Рішенням Володимир-Волинської міської ради № 46/15 від 9 вересня 2015 року на честь Олександра Максименка названо вулицю у кварталі індивідуальної житлової забудови в районі колишнього цегельного заводу.

Олександр Олександрович народився в м. Володимир-Волинському Волинської області. Із початку агресії з боку Російської Федерації оперуповноважений прикордонної оперативно-розшукової групи відділу прикордонної служби «Біловодськ» Луганського прикордонного загону

Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України старший лейтенант Максименко Олександр Олександрович виконував службово-бойові завдання у складі прикордонних нарядів підрозділів на загрозованих ділянках відповідальності відділу прикордонної служби державного кордону України. Практично щоденно перебував під артилерійсько-мінометними обстрілами з боку Російської Федерації та неодноразово брав участь у бойових зіткненнях із терористичними угрупованнями. Олександр дорожив честю військового колективу, підтримував традиції прикордонників, був відданий державі та українському народові.

9 вересня 2014 року прикордонний наряд ВПС «Біловодськ», у складі старшого лейтенанта Олександра Максименка, прапорщика Юрія Лук'янцева, сержанта Артема Кручиніна, молодшого сержанта Віталія Скокова, старшини В'ячеслава Кузнецова, вирушив на виконання завдання з охорони державного кордону.

Прикордонний наряд також супроводжував знімальну групу луганської телекомпанії «ІРТА», яка виїхала підготувати сюжет про загибель від обстрілу російською артилерією двох сімей місцевих жителів.

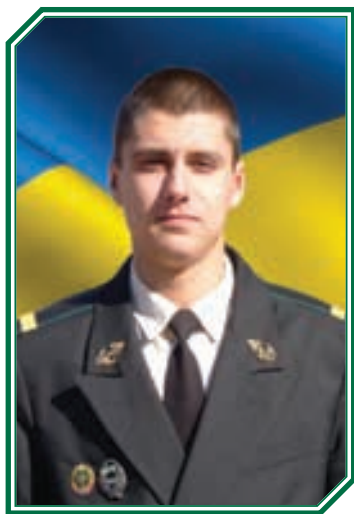
О 14.45 під час слідування поблизу села Нижньобараниківка автомобіль УАЗ прикордонників підірвався на фугасі, їх викинуло з машини, яка одразу ж загорілася. Олександр

Максименко, Юрій Лук'янцев та В'ячеслав Кузнецов загинули, важкопоранені Артем Кручинін і Віталій Скоков відповзали від місця вибуху. Оператору «ІРТА» вдалося відзняти цей момент на відео.

Прикордонний Біловодський район ніколи не підтримував сепаратистів і не був окупований, тому у Прикордонній службі вважають, що винуватцями трагедії є диверсійні групи російсько-терористичних угруповань, що функціонують на Сході України.

Загинули Олександр Максименко, Юрій Лук'янцев та В'ячеслав Кузнецов, важкопоранені Артем Кручинін і Віталій Скоков відповзли від місця вибуху (цей момент відзняли оператори каналу «ІРТА», що випадково опинилися поруч).

МАСЛІЙ

Антон Олександрович

25 років

Звання, посада, підрозділ: головний старшина, командир катери Маріупольського загону морської охорони.

Дата і місце народження: 8 серпня 1989 року, с. Приліпка, Козельщинський район, Полтавська область.

Дата і місце загибелі: 7 червня 2015 року, Азовське море.

Обставини загибелі. Загинув 7 червня 2015 року о 14.20, підірвавшись на плавучому вибуховому пристрої, коли керував малим катером УМС-1000 морської охорони Державної прикордонної служби під час виконання завдань у 2 милях від входу в порт Маріуполя. Похований у с. Приліпка Козельщинського району Полтавської області. Залишилася дружина.

Нагородження: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Антон Олександрович народився у с. Приліпка Козельщанського району Полтавської області. За час служби в підрозділах морської охорони Державної прикордонної служби України зарекомендував себе військово-службовцем, відданим народом України, конституційному обов'язку та справі охорони державного кордону.

До виконання службових обов'язків ставився сумлінно, виявляючи при цьому ініціативу та високі організаторські здібності. Наполегливо, сміливо та рішуче долав труднощі, що виникали під час службової діяльності. Мав високу професійну підготовку. Дорожив честю військового колективу, підтримував славні традиції моряків-прикордонників.

Із початку загострення суспільно-політичної обстановки в регіоні дислокації Маріупольського загону

морської охорони брав безпосередню участь в охороні морських рубежів державного кордону України, чим запобігав проникненню на територію країни зброї та незаконних збройних угруповань. Ніс службу на катерах загону в акваторії Азовського моря.

7 червня 2015 року о 14.00 з основного пункту базування порту Маріуполь на катері УМС-1000 з метою перевірки прикордонного режиму та обстеження берегової лінії здійснив вихід у море. На борту катера перебували вісім осіб.

Головний старшина Маслій Антон Олександрович був командиром. Під час виконання завдань у морі командир помітив невідомий пристрій, який зближався з катером, та вжив заходів для запобігання контакту з ним.

Вибух пролунав, проте завдяки самовідданості та рішучості головного

старшини А. О. Маслія вдалось уникнути повного руйнування та затоплення катера, а також більших жертв серед осіб, які перебували на борту. Усі поранені члени екіпажу, що перебували на борту катера, були врятовані та своєчасно доставлені в лікувальні заклади міста.

У результаті вибуху тіло командира катера зникло. Проведені пошуково-рятувальні операції позитивного результату не дали. 11 червня 2015 року в прибережній смузі між н. п. Мелекіно та Рибачьке знайшли тіло чоловіка. За висновками проведених судово-медичних та інших експертиз було

встановлено особу А. О. Маслія. У Маріупольському загоні морської охорони організовано куточок вшанування пам'яті загиблих прикордонників.

МАТВИЄНКО Андрій Віталійович

28 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, молодший інспектор-дозиметрист відділення інспекторів прикордонної служби Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 7 листопада 1985 року, смт Арбузинка, Кіровоградська область.

Дата і місце загибелі: 8 серпня 2014 року, поблизу с. Лисичого, Донецька область.

Обставини загибелі. Під час руху автоколони, яка поверталася з виконання завдання із захисту рубежів на державному кордоні України, поблизу с. Лисичого Донецької області автомобіль УАЗ, у якому знаходився Андрій, підірвався на радіокерованому пристрої типу «фугас».

Важкопораненого прикордонника за допомогою санавіації було евакуйовано до військово-польового госпітала, де він помер від важких поранень. Похований на Алеї Слави Ровенського кладовища м. Кіровоград. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Віталійович народився в смт Арбузинка Миколаївської області. Мати сама виховувала двох хлопчиків-близнюків, вклала в них душу. Прикладом для обох був дідусь Григорій, шанована людина. Андрій ріс кмітливим, веселим, дуже розумним, допитливим та ерудованим хлопчиком. Змалку йому було притаманне почуття відповідальності, високого обов'язку та поваги до старших.

2003 року, закінчивши школу, Андрій вступив на економічний факультет Кіровоградського інституту регіонального управління та економіки, де всі роки наполегливо навчався, про що свідчать грамоти та нагороди. 2006 року був прийнятий на роботу в КБ «ПриватБанк», де зарекомендував

себе як відповідальний співробітник. Із 20 квітня 2007 року до 15 квітня 2008 року проходив строкову службу в окремій 101-й бригаді охорони Генерального штабу Збройних Сил України в м. Києві, закінчивши також курси бойової підготовки у навчальному центрі «Десна». Мав «відмінно» з військових дисциплін.

2008 року Андрій демобілізувався та повернувся в свій банківський колектив. Армія ще більше загартувала його міцний характер. Відповідно до Указу Президента України від 17 березня 2014 року «Про часткову мобілізацію» 31 березня 2014 року був мобілізований до Державної прикордонної служби України. Улітку 2014 року молодший інспектор

прикордонної служби дозиметрист 1-го відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Іловайськ» Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України молодший сержант Матвієнко Андрій Віталійович посилював відділ прикордонної служби «Амвросіївка», де обстановка на ділянці характеризувалась активними спробами порушення територіальної цілісності озброєними бандитськими формуваннями з метою вчинення провокацій на території України та здійснення нападів на прикордонні підрозділи, а також проведення диверсійно-підривної діяльності.

7 серпня 2014 року прикордонники повертались після виконання завдання з охорони й оборони державного кордону за маршрутом м. Амвросіївка — пункт пропуску «Успенка». О 12.47 не доїжджаючи 1600 м до пункту пропуску автомобіль УАЗ наїхав на фугас. Під час вибуху осколками були поранені кілька військовослужбовців. Серед них був й Андрій. Після надання екстреної медичної допомоги молодший сержант Матвієнко

Андрій Віталійович авіацією був евакуйований до 61-го ВПШ Міністерства оборони в непритомному стані. 8 серпня 2014 року від отриманого поранення він помер.

Нагороджений відзнакою Кіровоградської області «За мужність і відвагу» (посмертно).

Рішенням виконкому Кіровоградської ради від 26 серпня 2014 року нагороджений відзнакою «За заслуги 2 ступеня» (посмертно).

23 грудня 2015 року рішенням Доманівської районної ради Кузнецівській загальноосвітній школі присвоєно ім'я героя антитерористичної операції Матвієнко Андрія Віталійовича.

МОМОТ Ігор Федорович

48 років

Звання, посада, підрозділ: генерал-майор (посмертно), заступник начальника Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 18 серпня 1965 року, м. Тираспіль, Молдова.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 11 липня 2014 року під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» о 4.30 ранку базового табору біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом із Ігорем Федоровичем загинули сержант О. Глуцук, старший

сержант А. Луцко, сержант В. Поляков, солдат В. Штолцель, солдат П. Лазаренко та солдат Д. Сирбу. Похований на 2-му міському кладовищі у м. Черкасах. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом Богдана Хмельницького II ступеня. Указом № 21 від 10 лютого 2017 року нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно). Указом Президента України № 591/2014 від 12 липня 2014 полковнику Момоту І. Ф. присвоєно військове звання генерал-майор (посмертно).

Ігор Федорович народився в м. Тирасполі в родині військового. 1982 року вступив до Свердловського вищого військово-політичного танко-артилерійського училища, яке закінчив 1986 року. У 1986-1992 роках проходив військову службу у Керкинському прикордонному загоні Середньоазіатського прикордонного округу.

Із вересня 1986-го до жовтня 1989 року неодноразово брав участь у бойових операціях на території Демократичної Республіки Афганістан, за що відзначений бойовими нагородами — медаллю «За бойові заслуги» (1988) та орденом «Червоної Зірки» (1989).

Із 1992 року служив у лавах Прикордонних військ України (нині Державна прикордонна служба України).

Із грудня 2007 року полковник Ігор Момот обіймав посаду начальника

Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

До виконання посадових обов'язків ставився з великою відповідальністю.

Був відданий народу України, конституційному обов'язку та справі охорони державного кордону.

Із березня 2014 року полковник Момот Ігор Федорович особисто очолював створену зі складу Навчального центру мотоманеврену групу.

У період з березня до червня 2014 року цей підрозділ вів активні бойові дії з оборони державного кордону України та знищення колон терорис-

тів, що намагалися проникнути через кордон на територію Донецької та Луганської областей. Особовий склад підрозділу, який очолював полковник Момот, виявляв мужність, героїзм та відданість присязі у протистоянні більшим за чисельністю та озброєнням бандам терористів.

Завдяки вмiлому керівництву персоналом 2-ї мотоманевреної групи було знищено понад 50 одиниць техніки, знищено близько 500 терористів, захоплено великі арсенали зброї, озброєння та боеприпасів, у тому числі виробництва РФ.

Оперативні та тактичні позиції, створені підрозділом, який очолював Ігор Федорович Момот, стали основою для формування у червні 2014 року на базі цього підрозділу тактичного угруповання «Кордон», завданням якого стало взяття під контроль ділянки східного кордону в межах Донецької та Луганської областей та закриття його для проникнення груп та колон терористів.

«Ігор Федорович був патріотом своєї країни, і вислуга років та його вік вже дозволяли піти на пенсію, але йому була не байдужа доля України», — розповідає майор Олексій Лупан.

11 липня 2014 року Ігор Федорович Момот героїчно загинув, виконуючи завдання з охорони й оборони прикордонних рубезів на ділянці Луганської області поблизу н. п. Зеленопілля під час обстрілу прикордонних підрозділів та підрозділів ЗСУ з «Градів».

На плацу Навчального центру він знову постав перед строем, але цього разу востаннє — у покритій Державним прапором України труні. Вона була закрита через ураження тіла героя, який пішов з життя полковником,

а вже посмертно отримав без сумніву заслужене генеральське звання. Попрощатися з генералом прийшло близько трьох тисяч людей.

Полковник Ігор Павлов пригадує давню розмову з командиром, якому друзі пропонували полишити службу та зайнятися бізнесом. «Я — солдат. І запах онучів мені приємніший за парфуми. Таким і залишуся!» — відповів тоді Ігор Момот.

У серпні 2014 року рішенням сільської ради с. Руська Поляна (знаходиться на відстані 3 км від с. Оршанець) ім'ям генерал-майора Момота названо вулицю.

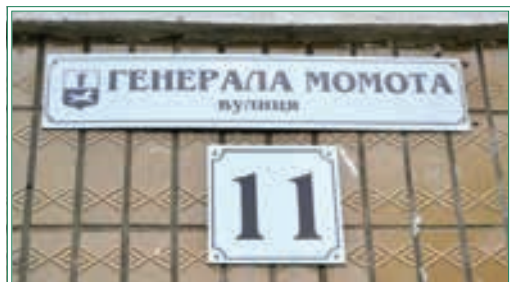
24 серпня 2016 року, до Дня Незалежності, на площі Слави у Черкасах, поблизу Свято-Троїцького собору,

відкрито пам'ятник генерал-майору Ігорю Момоту. Над монументом працював черкаський скульптор Іван Фізер.

7 грудня 2016 року в Кілії спущено на воду іменне судно «Ігор Момот».

Надані пропозиції на розгляд топонімічної комісії питань перейменування вулиць м. Черкаси на честь загиблих прикордонників Навчального центру ДПСУ.

У Навчальному центрі встановлено бюст генерал-майору Момоту Ігорю Федоровичу. Указом Президента України № 761/2014 від 07 жовтня 2014 року Навчальний центр ДПСУ названо ім'ям генерал-майора Момота Ігоря Федоровича.

НІКОЛЕНКО Микола Леонідович

28 років

Звання, посада, підрозділ: старшина, молодший інспектор — інструктор кінологічного відділення Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 21 червня 1986 року, с. Білоярівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 23 серпня 2014 року, с. Лисиче, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі: загинув під час бойового зіткнення із російськими збройними формуваннями в районі с. Лисиче Амвросіївського району Донецької області. Разом із

Миколою загинув молодший сержант О. Васильченко. Похований у с. Успенка Амвросіївського району Донецької області.

Нагородження: Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола Леонідович народився в Донецькій області. Коли йому було два місяці, мати залишила його та чоловіка. У с. Білоярівка Амвросіївського району минали його дитинство та юність.

Коли 2002 року помер батько, Микола залишився сиротою.

Усе життя всього досягав самостійно. 2006 року закінчив Амвросіївський професійний ліцей за спеціальністю «тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва, слюсар з ремонту сільськогосподарських машин та устаткування, водій автотранспортних засобів».

Після служби в Збройних Силах України у вересні 2008 року М. Л. Ніколенко був призваний на військову службу за контрактом у Донецький прикордонний загін. Закінчивши 2009 року навчання у Кінологічному

навчальному центрі Державної прикордонної служби України, старшина Ніколенко проходив службу на посаді молодшого інспектора прикордонної служби — інструктора кінологічного відділення відділу прикордонної служби «Амвросіївка» Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління.

Микола Леонідович зарекомендував себе як справжній фахівець своєї справи.

Протягом серпня 2014 року обстановка на ділянці відповідальності відділення інспекторів прикордонної служби (місце дислокації н. п. Василівка) відділу прикордонної служби «Амвросіївка» характеризувалась постійними спробами порушення територіальної цілісності озброєними бандитськими формуваннями з метою вчинення провокацій на території

України та здійснення нападів на прикордонні підрозділи, державні підприємства, мирні міста та села.

23 серпня о 10.00 ранку бійці 19-го полку Національної гвардії України побачили колону, що наближалась до їх блокпосту, яка складалася з КаМАЗів і Уралів під прикриттям двох БТРів. Колона наблизилась до блокпосту і зупинилась для того, щоб зняти український прапор. У цю мить українські формування відкрили вогонь, підбивши щонайменше три вантажівки. Частина колони встигла розвернутися і відійти.

За повідомленням ЗМІ, БТР з навідником Олександром Бабишеном ліквідував 2 БТРИ, автомобілі «КамАЗ» і «Урал».

Відео, що було зняте місцевим жителем з місця бою, дало змогу визначити моделі підбитої техніки — це КамАЗ-4350 і Урал-4320 з дизельним двигуном ЯМЗ, — така техніка стоїть на озброєнні РФ і в Україну не постачалася.

Серед вантажу, що перевозила колону, ідентифіковано зенітні ракети 9М37 чи 9М37М1 для ЗРК «Стріла-10», а також постріли для РПГ-7 — осколкові гранати ОГ-7В «Осколок», боєприпас що стоїть на озброєнні РФ і в Україну не постачався.

Під час бою Микола Леонідович мужньо та героїчно, пліч-о-пліч із побратимами, ризикуючи своїм життям, відбивав впертий натиск бойовиків.

Завдяки його рішучим і мужнім діям було відбито атаку та не допущено подальшого руху колони в глиб держави. Під час зіткнення було знищено 2 «Камази» з бойовиками.

У бою отримали поранення четверо військовослужбовців і, на жаль, двоє загинули, один з них — старшина Ніколенко.

Завдяки особистій підготовці прикордонників, сумлінному ставленню до виконання службових обов'язків, мужності, виявленій під час відбиття озброєного нападу, не було допущено захоплення підрозділу та врятовано життя багатьом військовослужбовцям.

ОСТРОВСЬКИЙ Олександр Олександрович

49 років

Звання, посада, підрозділ: водій, рота забезпечення Центральної бази зберігання та постачання.

Дата і місце народження: 14 липня 1964 року, с. Житні Гори, Рокитнянський район, Київська область.

Дата і місце загибелі: 14 червня 2014 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Обставини загибелі. На околиці м. Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби. Обстріл вівся з автоматів, гранатометів та снайперської зброї. Загинув

від пострілу з гранатомету, що влучив у кабінку вантажівки, за кермом якої він перебував. Похований у м. Узин, Білоцерківський район, Київська область.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Олександрович народився в с. Житні Гори Рокитнянського району Київської області. Він був найдосвідченішим водієм автотранспортних засобів роти забезпечення Центральної бази зберігання та постачання. У колективі водіїв частини О. О. Островський пропрацював майже 12 років. Олександр Олександрович був доброю та чуйною людиною, вірним товаришем і взірцем для молодого покоління водіїв частини. У трудові будні колективу він завжди був у перших лавах. Серед водіїв та працівників автомобільного парку не знайдеться людини, яка не зверталася б до нього за порадою.

Товариш по роботі Островського водій А. Верченко розповів про одну з багатьох добрих справ, що їх зробив Олександр Олександрович. Колега пригадав, що одного разу вони

разом поверталися з відрядження. Олександр Олександрович поспішав додому, тому виїхав у рейс трохи раніше. Було дуже спекотно; раптом на автомобілі, яким керував Верченко, лопнула передня шина. Верченко зателефонував Островському, щоб він його не чекав на трасі, тому що через пошкоджену шину він на деякий час затримається. Встановивши домкрат під автомобіль, Верченко почав відкручувати гайки кріплення колеса, але зрозумів, що самотужки цього він зробити не зможе: гайки не піддавались. Тоді водій вирішив попросити допомоги в інших водіїв. Вийшовши на дорогу, він помітив, що назустріч рухається автомобіль. Знадобилися лічені секунди, щоб зрозуміти — то був автомобіль Островського. Разом вони замінили колеса та продовжили рух.

12 червня 2014 року під час проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях О. О. Островський був направлений у відрядження для виконання службового завдання з метою забезпечення військовим майном тактичного угруповання «Кордон».

14 червня 2014 року близько 10.00 на околиці міста Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», терористами із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби, яка прямувала на ротацію до підрозділів ДПСУ із вантажем провізії та речового майна.

Колону чекали і для засідки обрали відкрите пристріляне місце на мосту. Терористи зробили по колоні три постріли з гранатометів і відкрили вогонь з автоматів. Один постріл з гранатомету влучив у кабінку автомобіля МАЗ, який перевозив боєприпаси.

У кабінці перебували службовець (водій) Олександр Островський і прапорщик Володимир Гречаний. У результаті вибуху Островський одразу загинув, а Гречаний дістав тяжкі поранення і помер на операційному столі в Маріупольській міській лікарні.

Другий постріл з гранатомета влучив у задню частину автобуса,

який перевозив особовий склад. Військовослужбовці покинули машину та вступили у бій.

По них били снайпери. Майор Микола Зайцев і старшина Сергій Єпіфанов загинули від снайперських куль у голову, коли переміщувалися до укриття, майору Віталію Вінніченку розривна куля влучила у бік, за годину він помер у кареті швидкої допомоги.

Бій тривав близько півгодини, загинули 5 прикордонників. Згодом на допомогу надійшла група з Донецького прикордонного загону, а за кілька хвилин і бійці Національної гвардії. Ще 7 прикордонників у тому бою зазнали поранень.

17 червня прощалися із загиблими прикордонниками в селищі Оршанець на Черкащині, де розташований Навчальний центр прикордонної служби ДПСУ, у якому вони служили. 9 травня 2015 року в с. Житні Гори Рокитнянського району Київської області з ініціативи адміністрації села та керівництва Центральної бази зберігання та постачання на честь героя встановлено меморіальну дошку поблизу меморіалу загиблим воїнам у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 років.

ПАРШУТІН Олег Володимирович

39 років

Звання, посада, підрозділ: сержант, молодший інспектор відділення інспекторів Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 14 березня 1975 року, м. Кропивницький (колишній Кіровоград).

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, с. Василівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 31 липня 2014 року під час мінометного обстрілу ВІПС «Василівка» (ВПС «Амвросіївка») в районі с. Василівка Амвросіївського району Донецької області. Разом з Олегом загинули старший солдат О. Басак, молодший сержант Р. Черноморченко, молод-

ший сержант С. Гулюк та прапорщик Ю. Філіпповський. Похований на Алеї Слави Ровенського кладовища м. Кропивницький. Залишилися мати, брат, дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Рішенням виконкому Кіровоградської ради від 26 серпня 2014 року нагороджений відзнакою «За заслуги» II ступеня (посмертно).

У м. Кропивницькому на честь Олега Паршутіна перейменовано вулицю (колишня назва — вулиця Аерофлотська).

27 серпня 2016 року в пам'ять про героя на стіні біля центрального в'їзду до ПАТ «Кіровоградський хлібо завод» урочисто відкрито та освячено меморіальну дошку.

Олег Володимирович народився у м. Кіровограді (зараз Кропивницький). Після школи вступив до Кіровоградського професійно-технічного училища № 4, яке успішно закінчив 1993 року за спеціальністю «зварювальник». Олег жив звичайним життям, будував плани та мріяв про

щасливе майбутнє своєї родини — коханої жінки Оксани та доньки Юлії. Але в березні 2014 року з багатьма своїми однолітками вирушив на Схід країни, аби відстоювати кордони та честь своєї держави.

Олегу Володимировичу вдавалося поєднувати веселу вдачу із серйозністю.

Із 1 квітня 2014 року в період першої хвилі мобілізації на особливий період молодший інспектор прикордонної служби 2-го відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Іловайськ» Донецького прикордонного загону Східного регіонального управління ДПСУ молодший сержант О. В. Паршутін посилював відділення інспекторів прикордонної служби (з місцем дислокації в н. п. Василівка) відділу прикордонної служби «Амвросіївка», де обстановка на ділянці характеризувалась активними спробами порушення територіальної цілісності озброєними бандитськими формуваннями з метою вчинення провокацій на території України та здійснення нападів на прикордонні підрозділи.

Уночі 31 липня 2014 року під час обстрілу військового містечка молодший сержант Паршутін швидко зайняв позицію для відбиття нападу поряд із товаришами по зброї. Зав'язався запеклий бій. Бойовики здійснили близько 5 пострілів з гранатометів з відстані 100–150 м від місця розташування підрозділу та вели постійний вогонь зі стрілецької зброї, у тому числі з кулемета, у результаті чого було пошкоджено адміністративну будівлю відділення.

Під час бою сержант мужньо та героїчно відбивав напад озброєних бойовиків, вживав заходів щодо недопущення прориву їх на територію підрозділу. У результаті обстрілу він отримав несумісні з життям поранення. У цьому бою молодший сержант Паршутін загинув.

ПЕТРІВ Ігор Олексійович

46 років

Звання, посада, підрозділ: майор, викладач Навчального центру підготовки молодших спеціалістів.

Дата і місце народження: 13 жовтня 1967 року, м. Лахденпох'я, РРФСР.

Дата і місце загибелі: 12 липня 2014 року, с. Маринівка, Шахтарський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 12 липня 2014 року прикордонники супроводжували на БТРі тіло загиблого 11 липня генерал-майора Ігоря Момота. Під час повернення на місце дислокації о 16.00, рухаючись на БТРі в районі прикордонного села Маринівка Донецької області, підірвались на фугасі.

Загинув Ігор Олексійович Петрів та прапорщик П. Дияк. Похований у с. Геронимівка Черкаського району Черкаської області. Залишилися дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). У серпні 2014 року рішенням сільської ради с. Руська Поляна ім'ям героя названо вулицю.

Ігор Олексійович народився в м. Лахденпох'я в Карелії. Після закінчення школи був призваний для проходження строкової військової служби. Бажання служити далі було настільки великим, що Ігор залишився проходити службу за контрактом і потрапив у 76-й гвардійський танковий полк 20-ї танкової дивізії Північної групи військ, що у той час дислокувався на території Польщі.

1989 року закінчив школу прапорщиків при 510-му окремому навчальному танковому полку.

1994 року екстерном закінчив Інститут прикордонних військ України.

2012 року закінчив вищий навчальний заклад «Східноєвропейський університет економіки і менеджменту» за спеціальністю «правознавство» та здобув кваліфікацію юриста.

Майор Ігор Петрів віддав прикордонній службі понад 27 років, перебуваючи на посадах від командира комендантського взводу комендантської роти 1-го навчального прикордонного загону ПВУ до начальника групи — старшого викладача групи спеціальної вогневої підготовки циклу тактико-спеціальної підготовки Навчального центру підготовки молодших спеціалістів ДПСУ. Від початку непроголошеної війни Ігор Петрів виконував завдання з охорони східних рубежів. Він розумів, що берегти потрібно не тільки країну, а й своїх близьких та рідних його серцю людей. Саме тому 15 березня 2014 року у складі мотоманевреної групи відбув на оборону кордонів нашої держави.

Із 4 липня 2014 року у складі групи добровольців, яку очолював генерал-

майор І. Ф. Момот, Ігор Петрів виконували завдання в зоні проведення АТО. Група налічувала 13 військовослужбовців, що здійснювали інспектування блокпостів та надання їм практичної допомоги, проводила евакуацію поранених, супроводжувала колони й виконувала низку завдань, які містять інформацію з обмеженим доступом. 9 липня 2014 року під час здійснення евакуації поранених з пункту пропуску «Довжанський» силами групи було ліквідовано з великокаліберної гвинтівки ворожого снайпера.

11 липня 2014 року в районі н. п. Зеленопілля група потрапила під обстріл «Градів». Під час обстрілу здійснювали евакуацію поранених і загинув до визначеного пункту збору.

Тієї ночі силами групи було ліквідовано групу коригувальників, чим зберегли безліч життів наших військовослужбовців під час ворожого артилерійського обстрілу.

12 липня 2014 року група здійснювала евакуацію двох поранених військовослужбовців з н. п. Зеленопілля до н. п. Амвросіївка на двох БТР-80. Близько 15.30 поблизу населеного пункту Дяково БТР-80, у якому перебував майор, наїхав на ворожий фугас. У результаті підриву І. О. Петрів загинув.

ПЕТУХОВ Денис Анатолійович

26 років

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант, командир катера Маріупольського загону морської охорони.

Дата і місце народження: 16 серпня 1988 року, м. Одеса.

Дата і місце загибелі: 31 серпня 2014 року, Азовське море.

Обставини загибелі. Зник безвісти 31 серпня 2014 року о 15.10 в Азовському морі у трьох милях від берега в районі с. Безіменне Новоазовського району Донецької області під час обстрілу проросійськими бойовиками катеру ДПСУ ВГ 119. Разом із Денисом Анатолійовичем загинув матрос Б. Тіщенко. Тіло не знайдено.

Нагородження. Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Одесит, старший лейтенант Денис Анатолійович з дитинства мріяв стати моряком, а його вступ до Академії військово-морських сил імені П. С. Нахімова тільки довів серйозність дитячих мрій.

За час проходження військової служби в Одеському загоні Морської охорони Денис зарекомендував себе як зразковий офіцер. До виконання службових обов'язків ставився сумлінно, виявляючи при цьому ініціативу та високі організаторські здібності.

Мав високу професійну підготовку. Дорожив честю військового колективу, підтримував славні традиції моряків-прикордонників, мав почуття патріотизму та відданості.

Від початку загострення суспільно-політичної обстановки у східних регіонах України з 27 червня 2014 року брав безпосередню участь в охороні

морських рубежів на катерах Маріупольського загону Морської охорони безпосередньо в акваторії Азовського моря.

Із 28 серпня 2014 року тактична група катерів Морської охорони від Маріупольського загону Морської охорони, у складі якої перебував катер 1-го рангу, виконувала бойове завдання в Азовському морі поблизу н. п. Широкіне та Безіменне Новоазовського району Донецької області на відстані 3 миль від берега з метою недопущення на територію України незаконних збройних угруповань.

31 серпня 2014 року старший лейтенант Д. А. Петухов виконував обов'язки командира катера. О 15.17 катер був обстріляний ракетами, керованими бойовиками з берега.

Унаслідок влучення в катер 5 ракет виникла пожежа та сталася детонація

боекомплекту. Спроби екіпажу катера загасити вогонь виявились марними.

Особовий склад був змушений залишити катер, вистрибнувши за борт.

Пошкоджене судно затонуло.

За свідченнями військовослужбовців, які перебували на борту катера, старший лейтенант Петухов під час обстрілів і пожежі зник. Тіла або його фрагментів біля катера не виявили.

ПІКУС Євгеній Михайлович

34 роки

Звання, посада, підрозділ: полковник (посмертно), старший офіцер з реєстрації та паспортної роботи Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 14 вересня 1979 року, м. Вінниця.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, с. Красна Талівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув у бою з диверсійно-розвідувальною групою, яка перетнула кордон з території РФ на ділянці «Красна Талівка» Луганської області. Разом з Євгенієм загинули старший прапорщик В. Фірсов, стар-

ший прапорщик Д. Арнаут та молодший сержант О. Сороченко. Похований на Алеї Слави Центрального кладовища м. Вінниці. Залишилися батьки, старша сестра і брат-близнюк.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений медаллю «За військову службу Україні». Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Указом № 19 від 1 жовтня 2016 року нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

Євген Михайлович народився в м. Вінниці. Із 11 липня 2014 року старший офіцер з реєстраційної та паспортної роботи відділу прикордонного контролю та реєстрації штабу Східного регіонального управління підполковник Є. М. Пікус перебував на ділянці Луганського прикордонного загону, де виконував службово-бойові завдання у складі прикордонних нарядів підрозділів на загрозливих ділянках державного кордону України.

Особисто брав участь у супроводі колон з ПММ, продовольчими, технічними засобами та боєприпасами на ділянках відділів прикордонної служби «Біловодськ», «Білолуцьк», «Красна

Талівка» та «Станично-Луганське», де майже щодночі здійснювалися збройні напади терористів. Завдяки сміливості, мужності військовослужбовців, у тому числі й підполковника Пікуса, підрозділи Луганського прикордонного загону своєчасно забезпечувалися всім необхідним для виконання поставлених завдань з охорони державного кордону України. 28 липня 2014 року на місцях можливого обстрілу пункту пропуску «Красна Талівка» в районі н. п. Талове, на відстані до 5000 м від лінії державного кордону працювала пошукова група реагування у складі керівництва тактичного угруповання «Північ» та Луганського прикордонного загону.

Під час обстеження місцевості біля службового автомобіля вибухнув фугас, від чого отримали поранення перший заступник начальника Східного регіонального управління начальник штабу полковник В. Б. Бабюк та начальник Луганського прикордонного загону полковник С. В. Дейнеко.

Після вибуху розпочався мінометний обстріл можливого місця перебування колони, міни розривалися за 200–250 м перед машинами по лісо-смузі. Підполковник Є. М. Пікус, ризикуючи власним життям, під обстрілом евакуйовував поранених офіцерів та надавав їм першу медичну допомогу.

25 серпня 2014 року о 15.00 від старшого прикордонного наряду старшого прапорщика Е. Ю. Атрошкевича, який ніс службу на напрямку н. п. Красновка (РФ) — н. п. Талове (Україна) у районі інформаційного покажчика № 359 на відстані 3000 м від державного кордону, надійшла доповідь про здійснення обстрілу прикордон-

ного наряду зі стрілецької зброї невідомими особами після перетинання ними кордону з РФ в Україні.

Прикордонний наряд вступив у бій. Підполковник Пікус особисто очолив резерв від відділу прикордонної служби й надав вогневу підтримку прикордонному наряду, що вів бій.

У результаті бойової сутички він отримав вогнепальне поранення та загинув на місці.

Своїм вчинком офіцер виявив найкращі якості прикордонника, що з почуттям патріотизму й відданості своїй державі та народові мужньо та самовіддано зробив усе можливе, щоб зберегти життя своїм товаришам.

20 березня 2015 року на будівлі Вінницької гімназії № 30, у якій навчався прикордонник, урочисто відкрито меморіальну дошку на честь підполковника Євгенія Пікуса.

У Красній Талівці — меморіальну дошку на честь загиблим прикордонникам.

Ім'ям Євгена Пікуса названо вулицю у Вінниці.

ПОЛЯКОВ Василь Вікторович

23 роки

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, начальник групи 10-го мобільного прикордонного загону.

Дата і місце народження: 2 травня 1991 року, с. Дмитрівка, Кілійський район, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув під час обстрілу базового табору бойовиками з РСЗВ «Град» о 4.30 ранку біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом із Василем загинули генерал-майор І. Момот, сержант О. Глушак, старший сержант А. Луцко, солдат В. Штолцель, солдат П. Лазаренко та

солдат Д. Сирбу. Похований у с. Дмитрівка Кілійського району Одеської області. Залишилися батьки, сестра та наречена.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Василь Вікторович народився в с. Дмитрівка Кілійського району Одеської області. З дитинства Василь мріяв про професію військового. Під час навчання у середній школі він багато уваги приділяв фізичній підготовці, загартовуванню не тільки тіла, а й духу, брав активну участь у спортивних змаганнях.

Після закінчення школи Василя призвали до лав Збройних Сил України. У 169-му навчальному центрі Сухопутних військ Збройних Сил України він опанував професію військового оператора-навідника. Строкова служба загартувала його та стала путівкою до прикордонної служби. Звільнившись у запас Збройних Сил, Василь вирішив стати прикордонником та вступив до Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

2011 року за власним бажанням старшого сержанта Василя Полякова його відрядили для проходження служби до 10-го мобільного прикордонного загону, одного з найкращих прикордонних загонів України.

Коли російський агресор напав на Україну, старший сержант Василь Поляков сам попросився у відрядження на Схід для захисту територіальної цілісності та незалежності України. На початку червня 2014 року у складі групи прикордонників 10-го мобільного прикордонного загону він поїхав до Луганської області. Група виконувала завдання із супроводу та охорони колон техніки, а також ведення розвідувально-пошукових дій. Неодноразово екіпаж старшого сержанта Полякова вступав у вогневе протистояння з ворогом і після виконання завдань завжди виходив переможцем.

Наприкінці червня 2014 року надійшов наказ командування про взяття під охорону та оборону міжнародного пункту пропуску «Довжанський». За всіма правилами військової справи прикордонники облаштували вогневі точки, укриття для особового складу та техніки.

11 липня ворог здійснив сильний обстріл із мінометів та стрілецької зброї. Від підрозділу Збройних Сил України, який тримав оборону недалеко від пункту пропуску, прикордонники отримали по радіостанції прохання терміново евакуювати важкопораненого військовослужбовця. Незважаючи на продовження обстрілу, БТР під командуванням старшого сержанта В. В. Полякова вирушив за пораненим.

Під шквальним вогнем противника Василь залишив бронемашину, щоби врятувати пораненого солдата. Ворог помітив намагання евакуювати військовослужбовця та переніс весь вогонь на бронетранспортер. Ворожа куля обірвала життя Василя.

15 жовтня 2015 року в загальноосвітній школі I–III ступенів в с. Дмитрівка, у якій навчався Василь, відкрито меморіальну дошку на честь загиблого героя.

ПОСТОЛЬНИЙ Микола Миколайович

30 років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, інструктор відділення прикордонної служби Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 5 квітня 1984 року, с. Петрівка, Золочівський район, Харківська область.

Дата і місце загибелі: 16 липня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 16 липня 2014 року в лісосмузі за 2 км від державного кордону в Станично-Луганському районі прикордонний наряд натрапив на групу бойовиків, що розміщувала вибуховий пристрій «фугас». У результаті

бойового зіткнення Микола та молодший сержант М. Закопайло загинули, прикриваючи відхід товаришів до бронетранспортера. Похований у с. Петрівка Золочівського району Харківської області. Залишилися батьки, дружина та син.

Нагородження: Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола Миколайович народився в мальовничому селищі Петрівка Золочівського району, що на Харківщині, на прикордонні з Росією.

Зелені кашкети змалечку запали в душу Миколі. Він був непосидучим, майстром на всі руки, полюбляв географію, історію, біологію. У шкільні роки жодна спортивна подія не відбулась без його участі, адже його девіз зводився до слів «Жодного дня без спорту!».

Мабуть, тому й дружину Дарину вибрав з тією професією, що дарує здоров'я, — лікар. Сам закінчив спортивний ліцей у Харкові та професійно-технічне училище № 1 за спеціальністю «муляр-будівельник».

2004 року пройшов підготовку в Навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів ДПСУ, потім

розпочав службу на прикордонній заставі «Золочів», з 2007-го — у прикордонній заставі «Тимофіївка», пізніше — у відділі прикордонної служби «Вільхуватка», а з 2013 року перейшов до окремого відділу прикордонної служби Східного регіонального управління, звідки за першим сигналом тривоги виїхав на ділянку Луганського прикордонного загону.

В екстремальних ситуаціях оперативно приймав оптимальні рішення та забезпечував їх виконання.

В умовах загострення обстановки на кордоні, завдяки професіоналізму та всебічній підготовці прапорщик М. М. Постольний залучався до супроводу та охорони колон з ППМ, продовольством, технічними засобами та боєприпасами на ділянці Луганського прикордонного загону, завдяки чому

його підрозділи були своєчасно забезпечені всім необхідним.

Із 14 червня 2014 року прапорщик Постолюний перебував у складі тактичного угруповання «Північ».

16 липня 2014 року о 15.40 спільний прикордонний наряд «розвідувально-пошукова група» від зведеного загону угруповання «Північ» та батальйонно-тактичної групи Збройних Сил України у складі 21 чоловіка виконував завдання з охорони державного кордону України за маршрутом н. п. Юганівка — блокпост у районі Ільїнка — н. п. Сизе. За 2 км до н. п. Сизе в лісі прикордонний наряд потрапив у засідку, влаштовану терористами.

Персонал прикордонного наряду вступив у бій із бойовиками, які вели інтенсивний вогонь зі снайперської та автоматичної стрілецької зброї.

Під час вогневого протистояння прапорщик М. М. Постолюний виявив сміливість та рішучість, прикривав вогнем зі стрілецької зброї військовослужбовців прикордонного наряду.

Близько 16.00 військовослужбовець отримав смертельні поранення.

ПРЕСНЯКОВ

Володимир Миколайович

25 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, старший механік відділу зв'язку Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 1 жовтня 1988 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 2 липня 2014 року, м. Новоазовськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 2 липня 2014 року від обстрілу з мінометів пункту пропуску «Новоазовськ» на кордоні з РФ у Донецькій області. Похований у м. Новоазовськ Донецької області. Залишилися дружина та маленька дитина.

Нагородження. Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Володимир Миколайович народився в м. Новоазовську Донецької області.

Після закінчення 2004 року загальноосвітньої школи I–III ступенів № 2 м. Новоазовська вступив до професійного ліцею у цьому ж місті на спеціальність електрозварювальника ручного зварювання.

Але не судилося Володимирові, мешкаючи у прикордонному місті, залишитися цивільною людиною. І в жовтні 2007 року він із гордістю та радістю приміряв на себе зелений кашкет. Почавши службу з патрульного водія, Пресняков Володимир Миколайович за 7 років взірцевої служби опанував посаду молодшого інспектора прикордонної служби — старшого механіка відділення зв'язку відділу прикордонної служби «Новоазовськ» Донецького прикордонного загону.

Зі спогадів заступника начальника відділу прикордонної служби «Новоазовськ» майора А. М. Ремізова: «Молодший сержант Пресняков Володимир Миколайович був чуйним, вихованим, спокійним, товариші по службі його поважали та любили. Він був сміливою та чесною людиною, завжди намагався бути взірцем та прикладом для решти військовослужбовців».

Улітку 2014 року обстановка на ділянці відділу прикордонної служби «Новоазовськ» характеризувалась спробами порушення територіальної цілісності озброєними бандитськими формуваннями та перетинанням ними пункту пропуску «Новоазовськ» з метою вчинення провокацій на території України.

2 липня 2014 року о 02.20 розпочався мінометний обстріл пункту

пропуску «Новоазовськ». Пропуск громадян та транспортних засобів через пункт було призупинено.

Персонал відділу прикордонної служби «Новоазовськ», піднятий за командою «до бою», зайняв кругову оборону. Обстріл тривав протягом 15 хвилин, було здійснено понад 10 мінометних пострілів.

О 04.00 молодший сержант Пресняков Володимир Миколайович, отримавши важкі поранення, загинув.

Завдяки особистій підготовці, сумлінному ставленню до виконання службових обов'язків, особистій мужності, виявленій у ході бою, було створено перешкоду можливому прориву через державний кордон України та збережено життя громадян, які перебували на пункті пропуску «Новоазовськ».

ПРИСЯЖНЮК Ігор Васильович

37 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, технік секції зв'язку Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 11 січня 1977 року, м. Вінниця.

Дата і місце загибелі: 7 серпня 2014 року, смт Єсаулівка, Антрацитівський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув, потрапивши під обстріл «Градами» української колони під час виходу з Довжанського котла. Похований на Алеї Слави центрального кладовища м. Вінниця. Залишилися дружина та син.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ігор Васильович навчався у Південноукраїнському державному педагогічному університеті ім. К. Д. Ушинського на вчителя фізичного виховання. Розпочав свою службу 1997 року як технік-дизеліст електропостачальної станції господарчого взводу роти аеродромно-технічного забезпечення 24-ї окремої авіаційної ескадрильї Південного напрямку Прикордонних військ України.

Проходячи з 1995 року службу в Одеській окремій авіаескадрильї, Ігор захопився греблею на каное та почав наполегливо її опановувати. Талановитого цілеспрямованого спортсмена помітили й призначили тренером спортивної команди спорткомітету Держприкордонслужби, а згодом — інструктором спортивної команди Південного регіонального управління ДПСУ.

Вихованець СДЮШОР ім. олімпійської чемпіонки Ю. Рябчинської у Вінниці.

За досить короткий час прикордонник здобув звання майстра спорту, виборов понад десять спортивних нагород, виступаючи за збірну України не лише на Батьківщині, а й далеко за її межами. У 2012 році виступав на чемпіонаті світу з веслувального марафону в Римі (Італія).

2013 року Ігор Присяжнюк брав участь у Всесвітніх іграх з неолімпійських видів спорту в Кале (Колумбія).

Як згадують бійці, Ігор був «наділений особливим шармом... Умів спілкуватися з людьми, ніколи не дозволяв собі когось образити. До всіх справ ставився відповідально.

З особливим трепетом ставився до батьків, брата, дружини та сина. Ігор Присяжнюк був справжнім патріотом.

Щиро вболівав за долю України і в зону бойових дій поїхав разом з іншими товаришами, не шукаючи відмовок. Він був гідною людиною в усьому».

Старший прапорщик Ігор Присяжнюк загинув 7 серпня 2014 року.

Бойові побратими із сумом пригадували, як загинув їхній товариш: «Наша колона, виходячи з-під Довжанського, потрапила під жорстокий артобстріл "Градів". Неподалік машини, у якій перебував Ігор, вибухнув снаряд. Ігор загинув миттєво, а за кілька секунд машина запалала, немов смолоскип... Доки будемо жити, не забудемо тієї жахливої миті. Зупинити колону, аби витягти тіло з вогню, ми не змогли — були б нові невинуваті жертви».

Портал <http://33kanal.com/33-jj-kanal/prorivajuchis-z-otochennja-zaginuvidomijj-931.html> 14.08.2014 розмістив спогади дружини Ігоря Алли: «2 червня в Ігоря був вихідний від служби, і він гуляв із сином. Йому зателефонували з Могилів-Подільського прикордонного загону, аби терміново прибув до місця служби, нічого детально не пояснивши. Чоловік припускав, можливо, викликали на навчальні збори. Але він відразу відчув біду. Бо перед виїздом по-чоловічому плакав, коли обіймав та цілував востаннє сина... Далі був кордон із Кримом. Потім Луганщина, — розповідає невтішна вдова. — Далі казав, що вони живуть в окопах серед голого поля, немає ані що поїсти, ані води, ані бронезилетів. А за деякий час запевняв уже, що їм дали «броню» та, врешті, годують двічі на день. Розповів коротко про бої, що у ворога є «Град», яким вже розстріляли наших військових — згодом ми дізнались про криваву бійню під Зеленопіллям. Розповідав про «зеків»-найманців, «розцінки»: тисячу доларів за вбивство рядового українського бійця, дві тисячі

за офіцера, певна сума в доларах, аби просто «постріляти по наших». Згодом я дізналась, що чоловік був у самому пеклі у сумнозвісному пункті пропуску «Довжанський». Що наші воїни між двох вогнів — терористів та Росії, знищена бойова техніка, а вони ховаються від зливи ракет та снарядів в окопах. Своім батькам та брату він нічого не казав, до останнього розповідав, що вони досі стоять на Херсонщині. Навіть просив Володимира читати новини зі Сходу, особливо «Довжанського», буцімто переживаючи за своїх колег там! У Ігоря навіть думки не було, аби не йти на фронт... І на Сході були військові та прикордонники, які переходили на бік Росії, не витримавши цього пекла, або хтось з корисливих міркувань. Але Ігор не міг так вчинити в жодному разі. Востаннє казав, що у них вже скоро ротація і він обов'язково приїде до нас. Його голос завжди був бадьорим та веселим, незважаючи на все».

10 листопада 2016 на території Могилів-Подільського прикордонного загону урочисто відкрили меморіальний комплекс на честь прикордонників, які загинули на Донбасі у боях з сепаратистами і російськими найманцями.

У грудні 2016 року у Вінниці з'явилась вулиця Ігоря Присяжнюка.

Був тимчасово похований у братській могилі у полі (3 км на південний захід від смт Єсаулівка Антрацитівського району Луганської області), де «Градами» було розстріляно українську колону. 23 листопада 2014 року ексгумований пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Опізнаний за тестами ДНК.

ПТІЦИН Віталій Ігорович

33 роки

Звання, посада, підрозділ: солдат, курсант Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 23 листопада 1980 року, смт Марківка, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 6 серпня 2014 року, с. Єсаулівка, Антрацитівський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув, потрапивши під обстріл «Градами» української колони під час виходу з Довжанського котла. Похований у смт Марківка Луганської області.

Нагородження: Указом Президента України № 622/2015 від 3 листопада 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віталій Ігорович народився в м. Луганськ. Після закінчення загальноосвітньої школи вступив до Марківського професійно-технічного училища № 122, навчання в якому завершив 1999 року і де здобув професії тракториста-машиніста широкого профілю, слюсара-ремонтника та водія автомобіля категорій «В-С».

11 квітня 2014 року Віталія Птіцина прийняли на військову службу за контрактом до Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, де він проходив військову службу на посаді курсанта. Там він зарекомендував себе людиною, відданою народові України, конституційному та військовому обов'язку.

Оскільки родом Віталій із Луганської області, він не вагаючись відразу поїхав захищати кордони рідної землі

від терористичних груп та проросійськи налаштованих бандформувань. Із 9 червня 2014 року солдат Птіцин Віталій Ігорович виконував завдання з охорони державного кордону України у складі тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління, а саме в районі н. п. Зеленопілля, розташованого на його рідній Луганщині.

Особовий склад підрозділу, у якому перебував солдат В. І. Птіцин, виконував завдання на території, здебільшого контрольованій незаконними військовими формуваннями. Разом із підрозділом військовослужбовець виявляв мужність, героїзм і відданість присязі, протистояв більшим за чисельністю озброєним угрупованням бойовиків. Завдяки його вмільм та рішучим діям було неодноразово відбито спроби нападу на прикордонників

та не допущено захоплення бойової техніки й боєприпасів.

У складі свого підрозділу Віталій здійснював патрулювання лівого та правого флангів ділянки кордону в районі н. п. Зеленопілля, ніс службу в місцевому пункті пропуску «Новоборовиці» та на блокпості «Новоборовиця», а також брав участь у спеціальних прикордонних операціях з охорони та оборони державного кордону України. Завдяки цьому на територію України не проникли збройні сили РФ, а також підготовлені групи та колони терористів, які намагалися пройти через кордон на територію Донецької та Луганської областей.

6 серпня 2014 року солдат Птіцин Віталій Ігорович рухався у складі зведеної автомобільної колони на прорив з оточення у Довжанському котлі на з'єднання з основними силами після 22-денної героїчної оборони державного кордону під постійними масованими обстрілами з боку терористів. У районі н. п. Дякове колона потрапила під масований артилерійський обстріл, прикордонники прийняли бій, та після відбиття озброєного нападу місцезнаходження Віталія не було встановлено. Пошукові заходи із залученням волонтерських організацій також не дали результату.

Віталія Ігоровича тимчасово поховали у братській могилі у полі (3 км на південний захід від смт Єсаулівка Антрацитівського району Луганської області), де «Градами» було розстріляно українську колону. 23 листопада 2014 року ексгумований пошуковцями місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Разом із В. І. Птіциним було ексгумовано ще сімох бійців (одразу ж

упізнаний І. В. Присяжнюк, а в серпні 2015 року за експертизою ДНК — сам В. І. Птіцин). Із місць проведення бойових дій до Запорізького обласного бюро судово-медичних експертиз були доправлені рештки тіл. Завдяки молекулярно-генетичним експертизам було встановлено особу Птіцина Віталія Ігоровича.

СЕМЕНОВ

В'ячеслав Анатолійович

45 років

Звання, посада, підрозділ: старший лейтенант, заступник начальника першої прикордонної застави оперативно-бойової прикордонної комендатури Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 23 липня 1969 року, м. Жмеринка, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 17 лютого 2015 року, смт Фащівка, Попаснянський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув від важкого осколкового поранення 17 лютого 2015 року під час штурму блокпосту смт Фащівка Попаснянського району російськими танками, що впритул розстрілювали позиції прикордонників. Похований старший лейтенант В. А. Семенов у Жмеринці Вінницької області. Залишились батьки, дружина, дві доньки та 4-річний онук.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). Указом Президента України № 86/2016 від 11 березня 2016 року «за виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» присвоєно звання «Герой України» (посмертно).

В'ячеслав Анатолійович народився 23 липня 1969 року у м. Жмеринці Вінницької області. 2005 року закінчив Вінницький політехнічний інститут за спеціальністю інженер-радіоелектронщик. Був одружений, мав двох доньок — Наталію та Євгенію.

4 серпня 2014 року під час проведення мобілізації був призваний на військову службу Жмеринським МВК Вінницької області до Могилів-Подільського прикордонного загону на посаду заступника начальника 2-го відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Могилів-Подільський». 30 серпня 2014 року був призначений на посаду

заступника начальника 1-ї прикордонної застави оперативно-бойової прикордонної комендатури «Могилів-Подільський».

Із вересня 2014 року в складі оперативно-бойової прикордонної комендатури «Могилів-Подільський» старший лейтенант В. А. Семенов виконував бойові завдання на ділянці відповідальності ОБВ «Краматорськ» Східного регіонального управління.

Наші прикордонники під керівництвом старшого прикордонного наряду спільно з військовослужбовцями 128-ї бригади тримали оборону блокпосту. Персонал робив усе можливе для недопущення обходу противника

і флангового удару по позиціях військовослужбовців ЗСУ.

Протягом дня 17 лютого 2015 року російські збройні формування за підтримки артилерії та танків штурмували контрольний блокпост смт Фашівка Попаснянського району Луганської області поблизу Дебальцевого. Старший лейтенант В. А. Семенов зі своїм підрозділом вкотре вів нерівні бої з переважаючими силами противника. Чисельні штурми за підтримки бронетехніки і танків успіху бойовикам не принесли. Узяти блокпост під свій контроль ворогам не вдалося, хоча самі укріплення були зруйновані. Це дозволило бойовикам наважитися на ще один штурм позицій прикордонників.

Коли почався артобстріл, В'ячеслав вискочив з бліндажа, аби перевірити обстановку. У цей час російський танк вистрелив впритул по позиціях прикордонників. Осколок пробив задню пластину бронезилята, пройшов під кутом догори під праву лопатку. Коли командира занесли до бліндажа, він був ще живий.

Незважаючи на рану, продовжував керувати підрозділом та особистою звитягою зміг організувати оборону таким чином, щоб не допустити обходу позицій бойовиками.

Залишаючись вірним військовому обов'язку, розуміючи, що без боєприпасів, яких залишалося обмаль, вижити зведеному підрозділу не вдасться, офіцер віддав бойовий наказ на здійснення маневру та евакуації пораненого військовослужбовця.

Сам, перебуваючи в украї важкому стані, фактично стікаючи кров'ю, продовжив нерівний бій з ворогом

і героїчно загинув, але врятував життя бойових побратимів. Під час евакуації тіла загиблого у БМП влучив ще снаряд, машина загорілась та залишилась на окупованій території.

Зі спогадів військовослужбовців: «Старший лейтенант В. А. Семенов був справжнім офіцером і командиром. Завжди був із нами на вогневих позиціях. Підтримував нас і вогнем, і словом, і власним прикладом. Під час короткого відпочинку у бліндажі зусиллями своєї волі демонстрував абсолютний незворушний спокій. Завдяки йому ми вчасно дізналися про атаку, яку ніхто з нас не пережив би».

СЕМЕНОВСЬКИЙ Олег Миколайович

35 років

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, дозиметрист відділення інспекторів Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 12 липня 1978 року, м. Дудинка, Красноярський край, РФ (колишня РРФСР).

Дата і місце загибелі: 3 липня 2014 року (помер від поранень).

Обставини загибелі. Помер 3 липня 2014 року в лікарні від поранень, отриманих у ніч на 2 липня 2014 року під час обстрілу терористами пункту пропуску «Новоазовськ» на кордоні з Російською Федерацією в Донецькій області.

В Олега Миколайовича залишилися дружина та двоє синів. О. М. Семеновський похований у м. Новоазовськ Донецької області.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олег Миколайович народився в м. Дудінка Красноярського краю колишньої РРФСР на півострові Таймир. До серпня 1981 року проживав з батьками у п. Волочанка Дудінського району за місцем служби батька. Отримавши нове призначення, батько переїхав із сім'єю в Україну, до м. Бердянська.

1985 року Олег пішов у перший клас школи № 7 м. Бердянська. Після її закінчення вступив до Нагайського сільськогосподарського технікуму в м. Приморське. 1996 року був призваний на строкову службу. Служив у навчальному підрозділі м. Черкаси. Після трьох місяців служби був направлений в Сімферопольський прикордонний загін, а далі — в смт Форос, де був задіяний в охороні державної дачі Президента України.

Закінчивши строкову службу, завершив навчання в технікумі. 2000

року почав службу за контрактом у Донецькому прикордонному загоні та був направлений на прикордонну заставу в м. Новоазовськ. 2002 року закінчив курси підготовки інспекторів прикордонної служби при Національній академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького. 2003 року там же успішно пройшов навчання

в школі прапорщиків, після чого йому було присвоєно звання прапорщика. У 2012–2013 роках був відряджений для проходження служби в Донецький аеропорт, потім переведений до відділу прикордонної служби «Новоазовськ». Військова служба стала справою всього його життя.

На свою останню службу Олег заступив 1 липня 2014 року, очоливши прикордонний наряд. 2 липня 2014 року о 02.20 розпочався мінометний обстріл пункту пропуску «Новоазовськ». Проходження громадян і транспортних засобів через пункт пропуску було призупинено, персонал відділу, піднятий за командою «до бою», зайняв кругову оборону.

Обстріл тривав 15 хвилин, було здійснено понад 10 мінометних пострілів.

У цей час прикордонний наряд із прикриття даного пункту пропуску «Прикордонний патруль», який очолював старший прапорщик О. М. Семеновський, у складі п'яти прикордонників

виявив мінометну обслугу та озброєну групу людей, із якими зав'язався бій. Старший прапорщик О. М. Семеновський зазнав важкого поранення в живіт. Йому було зроблено операцію. Проте від отриманих травм, не сумісних з життям, Олег Миколайович помер.

Нагороджений Почесним орденом м. Бердянська (посмертно).

На восьмій сесії Бердянської міської ради 18 лютого 2016 року прийнято рішення про присвоєння йому звання «Почесний громадянин міста Бердянська» (посмертно).

У його рідній школі в м. Бердянську створено стенд пам'яті героїчного випускника і відкрито меморіальну дошку.

СИРБУ

Дмитро Васильович

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, курсант Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 8 лютого 1994 року, смт Сарата, Одеська область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 11 липня 2014 року під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» о 4.30 ранку базового табору біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом з Дмитром загинули генерал-майор І. Момот, сержант

О. Глушак, старший сержант А. Луцко, сержант В. Поляков, солдат П. Лазаренко та солдат В. Штолцель. Похований у с. Новоселівка Саратського району Одеської області. Залишились батьки та молодший брат.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Дмитро Васильович народився в смт Сарата Одеської області. З 2000 року до 2009 року навчався у Саратській загальноосвітній школі I–III ступенів. 2009 року вступив до Державного вищого навчального закладу «Одеський коледж економіки, права та готельно-ресторанного бізнесу» за спеціальністю «Правознавство», який закінчив 2013 року та здобув кваліфікацію молодшого спеціаліста з права.

11 квітня 2014 року Дмитро був зарахований до особового складу Навчального центру Державної прикордонної служби України. За час військової служби в Навчальному центрі молодший сержант Сирбу Дмитро Васильович зарекомендував себе позитивно. Посадові обов'язки виконував у повному обсязі, вмів організувати виконання поставлених завдань.

Одного разу персонал відділення облаштував інженерні споруди у вигляді окопів (укриттів) для захисту від артилерійського ураження. Кожному військовослужбовцю було визначено завдання на облаштування невід'ємного окремого елемента інженерних споруд. Під час здійснення контролю за виконанням робіт заступник начальника кулеметного

відділення помітив, що на робочому місці немає Дмитра. Але це не викликало жодних хвилювань: наочно його робота була виконана. Незабаром командир помітив Дмитра: виконавши своє завдання, той допомагав товаришам. Таких випадків було чимало.

Особовий склад підрозділу, у якому служив молодший сержант Дмитро Сирбу, виявляв мужність, героїзм і відданість військовій присязі, протистояв переважаючим за чисельністю та озброєним угрупованням терористів.

Завдяки вмілим та рішучим діям Дмитра було неодноразово відбито спроби нападу на прикордонників терористичних груп та недопущені захоплення бойової техніки і боєприпасів.

Дмитро Сирбу здійснював патрулювання лівого та правого флангів ділянки кордону в районі н. п. Зеленопілля, ніс службу в місцевому пункті пропуску «Новоборовиці» та на блокпості. 11 липня 2014 року під час обстрілу з «Градів» позицій українських прикордонників поблизу с. Зеленопілля Луганської області Дмитро загинув.

Державну нагороду — орден «За мужність» III ступеня — батькам загиблого героя вручив заступник начальника Білгород-Дністровського прикордонного загону полковник Володимир Дідзула.

СОКОЛОВСЬКИЙ Віктор Іванович

27 років

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, водій Могилів-Подільського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 24 грудня 1986 року, с. Озаринці, Могилів-Подільський район, Вінницька область.

Дата і місце загибелі: 27 липня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 27 липня 2014 року під час мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область). Разом із Володимиром загинули старший лейтенант О. Дзюбелюк, прапорщик В. Блажко та старший солдат П. Дмитренко. Похований у с. Озаринці Могилів-Подільського району Вінницької області на римо-католицькому кладовищі.

Нагородження: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віктор Іванович народився в с. Озаринці Могилів-Подільського району Вінницької області. 2006 року закінчив Могилів-Подільський медичний коледж. За час навчання виявив себе порядним, працелюбним, відповідальним студентом.

Віктор Соколовський розпочав свою військову службу 2000 року стрільцем-помічником гранатометника комендантського взводу 24-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Із червня до липня 2014 року старший сержант В. І. Соколовський у складі мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» виконував бойові завдання з охорони й оборони державного кордону України в районі пункту пропуску «Довжанський» Донецької області.

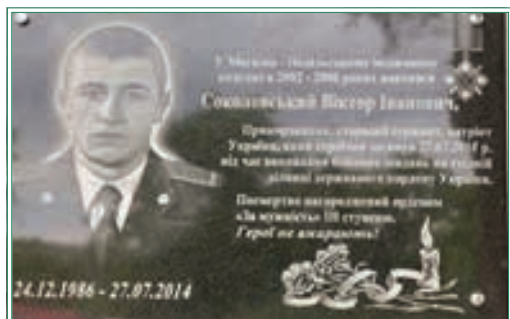
27 липня 2014 року старший сержант Віктор Іванович Соколовський загинув внаслідок мінометно-гаубичного обстрілу пункту пропуску «Довжанський».

Він понад усе любив життя, радів кожному дню, завжди йшов на допомогу друзям. Поруч із ним було затишно і спокійно, він був надійним товаришем.

Не зрадивши військовій присязі в умовах війни, Віктор виявив себе як винятково мужній і відважний боєць. Перед обличчям небезпеки та смертельного ризику він не полишив позицій, залишаючись вірним Україні та її народіві.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 року в м. Могилеві-Подільському Вінницької області біля входу до міського парку.

У червні 2015 року у Могилів-Подільському медичному коледжі урочисто відкрито меморіальну дошку пам'яті на честь старшого сержанта В. І. Соколовського.

У грудні 2015 року на честь Віктора Соколовського та ще двох його односельців, які загинули, захищаючи територіальну цілісність нашої держави, у селі Озаринці на фасаді місцевої школи відкрито меморіальну дошку.

СОРОЧЕНКО Олег Сергійович

20 років

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, молодший інспектор відділення інспекторів Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 24 жовтня 1993 року, с. Мусіївка, Міловський район, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, с. Красна Талівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 25 серпня 2014 року в бою з диверсійно-розвідувальною групою, яка перетнула український кордон з території Російської Федерації на ділянці «Красна Талівка» Луганської області. Разом з Олегом загинули старший прапорщик В. Фірсов, полковник Є. Пікус та старший прапорщик Д. Арнаут. Похований у с. Калмиківка Міловського району, Луганської області, де мешкають батьки.

Нагородження: Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олег Сергійович народився в селі Мусіївка Міловського району Луганської області.

З початком агресії з боку Російської Федерації та вторгненням терористичних груп на територію України молодший інспектор прикордонної служби Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби України молодший сержант Сороченко О. С. виконував службово-бойові завдання у складі прикордонних нарядів.

25 серпня 2014 року о 15.00 у складі резерву відділу прикордонної служби, яку очолив підполковник Пікус Є. М., надавав вогневу підтримку прикордонному наряду, який вів бій на напрямку н. п. Красновка (РФ) — н. п. Талове (Україна) з невідомими особами після перетинання ними кордону

з РФ. У результаті бойової сутички О. С. Сороченко отримав смертельне поранення та загинув у Красній Талівці — прикордонники зупинили диверсійно-розвідувальну групу, котра порушила кордон з території Росії.

Бій тривав 2,5 години, терористів підтримували вогнем з Російської Федерації — міномети, 2 БТР та 2 БМП.

Також українських прикордонників обстрілювали некерованими реактивними снарядами 2 бойові вертольоти Мі-24 Збройних сил РФ.

У бою загинули 4 прикордонники, 3-х поранено, однак прорив через кордон не відбувся, диверсанти ж вивезли своїх поранених та вбитих під прикриттям вогню російських БТРів та вертольотів до Росії.

Своїм вчинком військовослужбовець виявив найкращі якості прикордонника, який із почуттям патріотизму та відданості своїй державі й народові мужньо і самовіддано здійснив усе можливе, щоб зберегти життя своїм товаришам по службі.

2015 року в селі Красна Талівка встановлено меморіальну дошку на честь загиблих прикордонників.

ТИЩЕНКО Богдан Володимирович

22 роки

Звання, посада, підрозділ: матрос, сигнальник Маріупольського загону морської охорони.

Дата і місце народження: 3 грудня 1991 року, м. Маріуполь, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 31 серпня 2014 року, Азовське море.

Обставини загибелі. Зник безвісти 31 серпня 2014 року о 15.10 в Азовському морі у трьох милях від берега в районі села Безіменне Новоазовського району Донецької області під час обстрілу проросійськими бойовиками катеру ДПСУ ВГ 119. Разом з Богданом загинув старший лейтенант Д. Петухов. Тіло не знайдено. На прохання батьків

загиблого створено місце віртуального поховання на міському кладовищі в м. Маріуполі Донецької області, де вони мешкають.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Богдан Володимирович народився в м. Маріуполь Донецької області. З 7 квітня 2014 року матрос Б. В. Тищенко проходив службу в зоні АТО в Маріупольському загоні Морської охорони.

За час служби зарекомендував себе військовослужбовцем, що відданий народу України, конституційному обов'язку та справі охорони державного кордону.

Наполегливий, сміливо та рішуче долав труднощі, що виникали під час службової діяльності.

Мав високу професійну підготовку. Дорожив честю військового колективу, підтримував славні традиції моряків-прикордонників.

Із початку загострення політичної обстановки в регіоні дислокації

Маріупольського загону Морської охорони брав безпосередню участь в охороні морського державного кордону України, чим запобігав проникненню на територію України незаконних збройних угруповань.

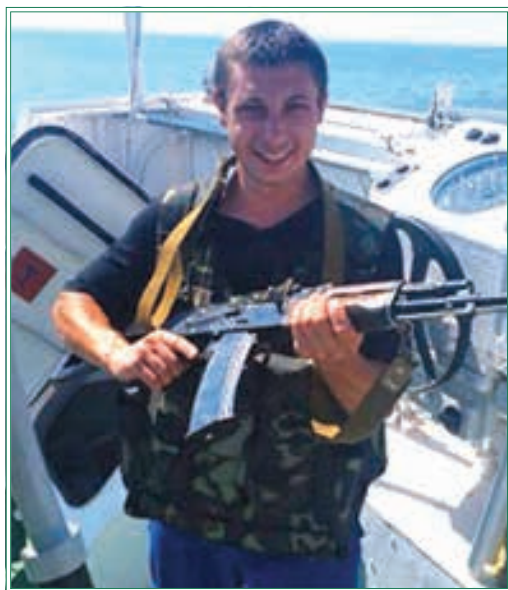
Із 28 серпня 2014 року катер Морської охорони у складі тактичної групи катерів Морської охорони ніс службу в Азовському морі в районі н. п. Широкіне та Безіменне Новоазовського району Донецької області та спостерігав за діями й пересуваннями незаконних військових формувань на березі.

31 серпня 2014 року о 15.17 катер був обстріляний керованими ракетами з берега. Під час попадання в катер п'ятьох ракет почалася пожежа та детонація боєкомплекту і палива. На

катері було оголошено бойову тривогу. На борту катера серед військовослужбовців перебував і матрос Б. В. Тищенко.

Під час обстрілу Богдан ніс сигнальну вахту на ходовому містку. За свідченнями військовослужбовців, які перебували на борту катера, Богдан під час пожежі та обстрілів зник.

Спроби екіпажу катера загасити вогонь були марними. Особовий склад був змушений залишити судно. Унаслідок обстрілу катер Морської охорони затонув. Тіла Богдана Тищенко або його фрагментів біля катера не виявлено.

28 травня 2015 року відбулось урочисте відкриття меморіалу пам'яті військовослужбовців Маріупольського загону Морської охорони, які героїчно загинули 31 серпня 2014 року під час виконання бойового завдання, — командира катера старшого лейтенанта Д. А. Петухова та матроса Б. В. Тищенко.

ФІЛІПОВСЬКИЙ Юрій Володимирович

29 років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, старшина-начальник відділення логістики прикордонного посту «Седове» Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 6 липня 1985 року, м. Амвросіївка, Донецька область.

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, с. Василівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. 31 липня 2014 року о 03.12 почався обстріл прикордонного посту «Василівка» відділу прикордонної служби «Амвросіївка» Донецького прикордонного загону. Бойовиками було здійснено близько 5 пострілів з гранатометів та вівся постійний вогонь зі стрілецької

зброї, у тому числі групової. Під час бою Юрій мужньо та героїчно керував особовим складом, ризикуючи своїм життям, відбивав напад бойовиків. На жаль, кулеметна черга ворога забрала життя героя-прикордонника. Похований прапорщик Юрій Володимирович Філіповський у м. Амвросіївка Донецької області, де мешкають батьки та родина.

Нагородження: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Юрій Володимирович народився в м. Амвросіївка Донецької області. Після закінчення загальноосвітньої школи № 4 навчався в професійно-технічному училищі № 155 цього ж міста. 2003 року здобув спеціальність кухаря, кондитера та бухгалтера. 2005 року після закінчення строкової служби в Збройних Силах України Юрій Володимирович пов'язав свою долю із «зеленими кашкетами» та згодом опанував посаду кухаря-пекаря на прикордонній заставі «Василівка» прикордонної комендатури «Амвросіївка» Донецького прикордонного загону.

Впродовж десяти років бездоганної служби Юрій із гордістю та честью виконував покладені на нього

завдання як на суходолі, так і на морській ділянці загону на посаді старшини-начальника відділення логістики прикордонного посту «Седове».

Коли на Донбасі розпочались буремні події, Юрій Володимирович як старшина підрозділу багато уваги приділяв улаштуванню обороноздатності підрозділу. Був прикладом мужності та відваги для всього особового складу.

Він неодноразово був призначений старшим прикордонних нарядів на оборону державного кордону України, часто потрапляв під артилерійський вогонь. Проте жодного разу Юрій Володимирович не схибив.

31 липня 2014 року о 03.12 почався обстріл прикордонного посту

«Василівка». Прапорщик Ю. В. Філіповський як помічник старшого зміни прикордонних нарядів доповів керівництву відділу, підняв особовий склад за команду «до бою» та з бойовими побратимами зайняв оборону.

Завдяки рішучим діям Юрія Філіповського та своєчасній доповіді було поінформовано взаємодіючі сили структури, штаб АТО, керівництво тактичного угруповання «Кордон», піднято резерви прикордонних підрозділів. Під час бою Юрій, ризикуючи своїм життям, відбивав напад бойовиків. Він перший вибіг із будівлі та вогнем прикривав бойових товаришів, які контратакували ворога. Завдяки його рішучим і мужнім діям,

умілому керівництву атаку було відбито та не допущено захоплення військового містечка.

Старшина підрозділу прапорщик Ю. В. Філіповський загинув, врятувавши життя багатьох своїх товаришів.

ФІРСОВ

В'ячеслав Олександрович

43 роки

Звання, посада, підрозділ: старший прапорщик, інструктор кінологічного відділення Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 4 липня 1971 року, смт Станиця Луганська, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 25 серпня 2014 року, с. Красна Талівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 25 серпня 2014 року в бою з диверсійно-розвідувальною групою, яка перетнула кордон з території Російської Федерації на ділянці «Красна Талівка» Луганської області. Разом з В'ячеславом загинули полковник Є. Пікус, старший прапорщик Д. Арнаут та молодший сержант О. Сороченко. Місце поховання В'ячеслава Олександровича Фірсова — смт Білолуцьк Новопсковського району Луганської області. 2015 року в селі Красна Талівка встановлено меморіальну дошку на честь загиблих прикордонників.

додатково з території Російської Федерації на ділянці «Красна Талівка» Луганської області. Разом з В'ячеславом загинули полковник Є. Пікус, старший прапорщик Д. Арнаут та молодший сержант О. Сороченко. Місце поховання В'ячеслава Олександровича Фірсова — смт Білолуцьк Новопсковського району Луганської області. 2015 року в селі Красна Талівка встановлено меморіальну дошку на честь загиблих прикордонників.

Нагородження: Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Із початком агресії з боку Російської Федерації та вторгненням терористичних груп на територію України інспектор прикордонної служби старший прапорщик Фірсов В'ячеслав Олександрович виконував службово-бойові завдання у складі прикордонних підрозділів на загрозованих ділянках відповідальності відділу прикордонної служби державного кордону України.

25 серпня 2014 року о 15.00 у складі резерву відділу прикордонної служби, яку очолював підполковник Є. М. Пікус, надавав вогневу підтримку прикордонному наряду, який вів бій з невідомими особами після перетинання ними кордону з РФ.

Загинув у бойовому зіткненні у Красній Талівці — прикордонники зупинили диверсійно-розвідувальну

групу, котра порушила кордон з території Росії. Бій тривав 2,5 години, терористів підтримували вогнем з Російської Федерації — міномети, 2 БТР та 2 БМП. Також українських прикордонників обстрілювали некерованими реактивними снарядами 2 бойові вертольоти Мі-24 Збройних сил РФ. У бою загинули 4 прикордонники, 3-х поранено, однак прорив через кордон не відбувся, диверсанти ж вивезли своїх поранених та вбитих під прикриттям вогню російських БТРів та вертольотів до Росії.

Своєю самопожертвою військовослужбовець виявив найкращі якості прикордонника, із почуттям патріотизму та відданості своїй державі та народові мужньо і самовіддано здійснив усе можливе, щоб зберегти життя своїм товаришам по службі.

ЧЕРЕМИС

Руслан Володимирович

34 роки

Звання, посада, підрозділ: старший сержант, молодший інспектор-дозиметрист Луганського прикордонного загону.

Дата і місце народження: 1 вересня 1980 року, м. Харків.

Дата і місце загибелі: 31 жовтня 2014 року, с. Нижньобараниківка, Біловодський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 31 жовтня 2014 року службовий автомобіль УАЗ підірвався на протитанковій міні ТМ-62 біля села Нижньобараниківка Біловодського району Луганської області на польовій дорозі у 30 м від державного кордону з РФ. Від отриманих поранень Руслан загинув на місці. Похований старший сержант Р. В. Черемис у Харкові, де мешкає його родина.

Нагородження: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

31 квітня 2014 року в період призову на службу під час першої хвилі мобілізації на особливий період молодший інспектор-дозиметрист прикордонної служби 3-го відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Біловодськ» Луганського прикордонного загону старший сержант Р. В. Черемис постійно знаходився у зоні збройного протистояння прикордонників з незаконними військовими формуваннями та диверсійно-розвідувальними групами військ Російської Федерації.

Неодноразово потрапляв під артилерійсько-мінометні обстріли, ризикуючи власним життям, під обстрілом переміщувався по позиціях, на яких підтримував особовий склад, шукав поранених і контужених, бліндажі із

заваленими входами, грамотно евакуював поранених.

31 жовтня 2014 року під час слідування з метою прикриття лінії державного кордону на напрямку н. п. Калмиковка (РФ) — н. п. Нижньобараниківка (Україна) автомобіль підірвався на фугасі, прикордонників викинуло в повітря, автівка миттєво запалала. Унаслідок потужного вибуху баку з бензином старший сержант Руслан Володимирович Черемис загинув.

ЦИГАНКОВ Олексій Вікторович

29 років

Звання, посада, підрозділ: старший солдат, патрульний кінологічного відділення Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 5 грудня 1984 року, с. Шевченківське, Запорізький район, Запорізька область.

Дата і місце загибелі: 9 липня 2014 року (помер від ран).

Обставини загибелі. 9 липня 2014 року наряд, до складу якого належав Олексій, перебував біля прикордонного посту «Седове» неподалік Новоазовська. Воїни побачили групу порушників кордону, які десантувалися на берег із катерів. На запитання прикордонників ті почали стріляти

з автоматів і мінометів. Українські солдати змушені були оборонятися. Під час бою Олексій Циганков одержав важкі поранення. Його терміново відправили у госпіталь у столицю України. Але військовим лікарям не вдалося врятувати О. В. Циганкова. Похований старший солдат О. В. Циганков у селі Шевченківське Куйбишевського району Запорізької області, де мешкають його рідні. В Олексія залишилися батьки, брат, сестра, дружина, донька та син, який народився вже після загибелі батька та названий на його честь.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олексій Вікторович народився в селі Шевченківське Запорізького району Запорізької області. Після закінчення школи був призваний на строкову службу у Прикордонні війська України, де на одній із застав півдня країни охороняв морські кордони нашої держави. Після закінчення служби Олексій обрав мирну професію хлібороба-механізатора в рідному селі. Майже десятиліття працював на потужному Т-150 у місцевому ТОВ «Придонецьке». Хлібороба цінували за сумлінну роботу. «На таких людях і тримається світ», — каже Сергій Коверець, який свого часу трудився помічником комбайнера у цьому ж товаристві.

Коли в березні 2014 року постала необхідність відстоювати кордони та честь своєї держави, Олексій разом зі своїм рідним братом (до речі, теж прикордонником) вирушив на схід нашої країни до лав Донецького прикордонного загону. За спогадами товаришів по службі, Олексій був доброзичливим, ввічливим, дуже уважним та терплячим. Він намагався постійно бути у найнебезпечніших місцях та постійно рвався на передову.

З червня 2014 року патрульний кінологічного відділення відділу прикордонної служби старший солдат Циганков Олексій Вікторович постійно перебував у зоні збройного протистояння прикордонників із незакон-

ними військовими формуваннями та диверсійно-розвідувальними групами Російської Федерації. За цей час неодноразово брав участь у розвідувально-пошукових заходах та у відбитті збройних нападів.

5 липня 2014 року о 01.10 до узбережжя у районі несення служби біля Новоазовська причалили два маломірних плавзасоби з боку Російської Федерації, із яких здійснили висадку на берег близько 15 невідомих осіб. Розпочався мінометний обстріл прикордонного підрозділу.

Старший солдат О. В. Циганков рішуче вживав заходів щодо перекриття можливих напрямків руху бойовиків у тил, відбиття нападу та збереження життя військовослужбовців. За оперативними даними мінометний обстріл здійснювався бойовиками з території приватного володіння місцевого мешканця. Під час обстрілу дві міни влучили в будівлю посту технічного спостереження, де знаходився особовий склад, одна міна влучила на територію військового містечка, решта розірвалась за периметром.

Бойовики вели вогонь як з міномета, так і зі стрілецької зброї. Під час здійснення обстрілу бойовиками Олексій мужньо та героїчно відбивав напад озброєних бойовиків, щоб не допустити їхнього прориву

на територію України. Близько 2-ї години ночі бій закінчився, плавзасоби з бойовиками відійшли морем у напрямку Російської Федерації.

Завдяки високій особистій підготовці, сумлінному ставленню до виконання службових обов'язків, мужності та рішучості, виявлених у ході бою, було створено перешкоду прориву озброєного бандитського формування через державний кордон України.

Старший солдат О. В. Циганков помер від важких поранень, отриманих у цьому бою, 9 липня 2014 року.

За мужність і героїзм, за особистий внесок у боротьбу за державний суверенітет та територіальну цілісність держави герою присвоєно звання «Почесний громадянин села Шевченківське» (посмертно). На будівлі Шевченківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ЧЕРНОМОРЧЕНКО Ростислав Олександрович

22 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, молодший інспектор прикордонної служби — інструктор кінологічного відділення Донецького прикордонного загону.

Дата і місце народження: 23 березня 1992 року, м. Кропивницький (Кіровоград).

Дата і місце загибелі: 31 липня 2014 року, с. Василівка, Амвросіївський район, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 31 липня 2014 року під час мінометного обстрілу ВІПС «Василівка» (ВПС «Амвросіївка») в районі с. Василівка (Амвросіївський район) До-

нецької області. Разом із Ростиславом загинули старший солдат О. Басак, сержант О. Паршутін, молодший сержант С. Гулюк та прапорщик Ю. Філіпповський. Похований молодший сержант Р. О. Черноморченко в м. Кропивницькому, де проживають батьки та рідні.

Нагородження: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ростислав Олександрович народився в м. Кропивницькому (колишньому Кіровограді). Після школи навчався у професійно-технічному навчальному закладі «Межрегіональний центр ювелірного мистецтва» у м. Київ. 2010 року здобув спеціальність «ювелір-монтажувальник». На жаль, Ростислав так і не встиг збудувати власну родину.

З 1 квітня 2014 року під час першої хвили мобілізації на особливий період молодший інспектор прикордонної служби — інструктор кінологічного відділення відділу прикордонної служби молодший сержант Ростислав Олександрович Черноморченко здійснював посилення відділення інспекторів прикордонної служби «Амвросіївка» (з місцем дислокації н. п. Василівка). Ростислава цінували в колективі. Це була людина особливих душевних щедрот, оптимізму та щирої

любові до людей. Він не міг пройти повз, якщо хтось потребував допомоги. Його особлива усмішка дивним чином піднімала усім настрої, додавала життєвого тону.

31 липня 2014 року о 03.12 під час обстрілу відділення інспекторів прикордонної служби молодший сержант Р. О. Черноморченко за командою «до

бою» швидко зайняв позицію для відбиття нападу. Зав'язався бій, у ході якого бойовиками було здійснено близько 5 пострілів з гранатометів із відстані 100–150 м від місця розташування підрозділу та вівся постійний вогонь зі стрілецької зброї, у результаті чого було пошкоджено адміністративну будівлю підрозділу. Під час бою Ростислав мужньо та героїчно відбивав напад озброєних бойовиків, вживав можливих заходів щодо недопущення прориву їх на територію військового містечка. Через значні поранення, отримані під час обстрілу, Р. О. Черноморченко загинув.

Завдяки підготовці, сумлінному

ставленню до виконання службових обов'язків, особистій мужності, виявленій під час озброєного нападу, було не допущено захоплення підрозділу та врятовано життя багатьох військовослужбовців.

ШЕПЕНТАЛ Віктор Миколайович

49 років

Звання, посада, підрозділ: майор, заступник коменданта оперативно-бойової прикордонної комендатури з логістики Чопського прикордонного загону Західного регіонального управління.

Дата і місце народження: 25 січня 1965 року, м. Свалява, Закарпатська область.

Дата і місце загибелі: 10 жовтня 2014 року, м. Докучаєвськ, Донецька область.

Обставини загибелі. Загинув 10 жовтня 2014 року о 16.45 в районі смт Новотроїцьке (Волноваський район, Донецька область), коли під час руху колони Держпри-

кордонслужби терористами було здійснено її обстріл зі стрілецької зброї. Похований майор Шепентал Віктор Миколайович у м. Сваляві Закарпатської області. У Віктора Шепентала залишилися дружина та донька. 13 жовтня 2014 року, у день похорону, у Віктора Миколайовича народилася онука.

Нагородження: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віктор Миколайович, заступник коменданта оперативно-бойової прикордонної комендатури з логістики 94-го прикордонного загону Західного регіонального управління, народився в місті Сваляві Закарпатської області.

Після закінчення строкової служби, яку розпочав 1983 року, вступив до школи прапорщиків Ленінградського військового округу. Через кілька місяців став помічником начальника продовольчої служби 244-го Гвардійського танкового полку 15-ї Гвардійської танкової дивізії. 1987 року був призначений на посаду старшини роти матеріального забезпечення, а згодом і старшини танкової роти. Проте Віктор мріяв про офіцерські погони.

Тому 1988 року вступив до Вольського вищого військового училища на спеціальність «Організація продовольчого забезпечення».

Після закінчення служив у Збройних Силах України. Із 2003 року перебував у запасі.

30 серпня 2014 року майор у відставці Віктор Шепентал добровільно вступив до лав Державної прикордонної служби України.

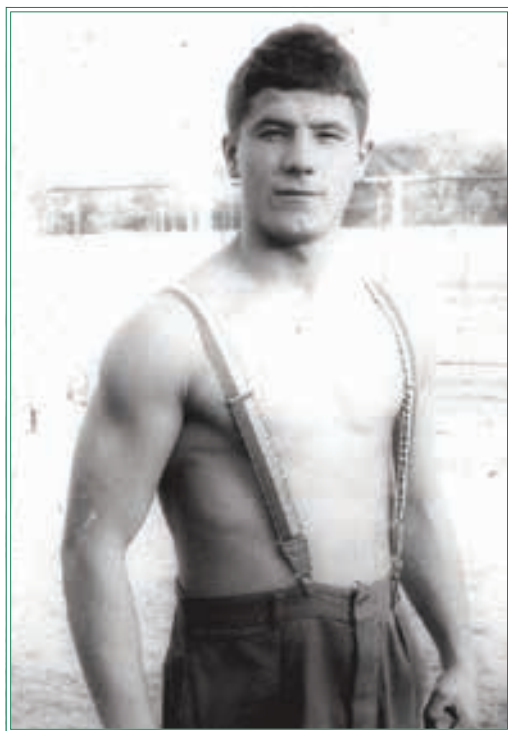
Обіймаючи посаду заступника коменданта оперативно-бойової прикордонної комендатури з логістики Чопського прикордонного загону Західного регіонального управління, він вирушив на оборону східних кордонів нашої держави.

10 жовтня 2014 року із селища Новгородівка до міста Велика Новосілка Донецької області виїхала колона техніки від оперативно-бойової прикордонної комендатури «Закарпаття» ОВВ «Велика Новосілка» у складі двох автомобілів, які перевозили 14 військовослужбовців. У колоні слідував і майор Шепентал.

У районі смт Оленівка Мар'їнського району на автодорозі сполучення Донецьк—Маріуполь між блокпостом 28-го ОМБР ЗСУ та блокпостом російських терористів окупанти обстріляли колону зі стрілецької зброї.

Сили були не рівні. Два автомобілі на відкритій місцевості були добрими мішенями для переважаючої сили ворога.

Виходячи з обставинки, що склалася, Віктор Миколайович прийняв

рішення прикривати вихід колони з-під обстрілу.

Під час розвороту автомобіль Віктора Шепентала опинився перед шквальним вогнем. Проте він не ухилився. Адже біля нього сидів водій, який мав вивезти інших його побратимів із зони небезпеки. Одна з куль влучила Віктору Миколайовичу в шию, поранення виявилось смертельним.

ШИЛО

Володимир Сергійович

35 років

Звання, посада, підрозділ: прапорщик, дільничний інспектор прикордонної служби Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління.

Дата і місце народження: 7 лютого 1979 року, смт Марківка, Луганська область.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 10 серпня 2014 року внаслідок обстрілу ТУ «Північ» біля села Юганівка Станично-Луганського району Луганської області. Разом із Володимиром загинули старшина Д. Дзідзінашвілі, старший сержант С. Андрієнко та молодший сержант В. Акутін. У Володимирі

ра Сергійовича залишилась донька Діана 2002 року народження. Похований прапорщик Шило Володимир Сергійович у смт Марківка Луганської області.

Нагородження: Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Володимир Сергійович народився в смт Марківка Луганської області в сім'ї щирих, працьовитих та добрих людей. 1986 року Володимир вступив до 1-го класу Марківської середньої школи. Він ріс звичайним хлопчиком: навчався, бешкетував, займався спортом, допомагав рідним, мріяв. Володимир мав різнобічні захоплення, любив природу, тварин. Мав неабиякий хист до творчості, складав казки. 1994 року після 9-го класу вступив до Старобільського радгосп-технікуму і отримав професію механіка.

Після закінчення технікуму пішов служити до Збройних Сил України. Службу проходив в Івано-Франківську. 2000 року після проходження строкової служби перевівся до Луганського прикордонного загону, де

проходив службу у відділі прикордонної служби «Марківка».

З 4 серпня 2014 року дільничний інспектор прикордонної служби Луганського прикордонного загону Східного регіонального управління прапорщик Шило Володимир Сергійович з ризиком для життя та здоров'я постійно перебував у зоні збройного протистояння прикордонників із незаконними військовими формуваннями та диверсійно-розвідувальними групами Російської Федерації.

Під час виконання завдань в умовах загострення обстановки на українсько-російській ділянці державного кордону, завдяки професіоналізму та всебічній підготовці, брав активну участь у розв'язанні раптово виникаючих завдань, посиленні охорони

державного кордону на загрозливих напрямках ділянки Луганського прикордонного загону, відбитті збройних нападів на табір тактичного угруповання «Північ».

10 серпня 2014 року під час артилерійського та мінометного обстрілу табору зведеного загону Луганського прикордонного загону прапорщик В. С. Шило мужньо та рішуче відбивав вогневі атаки, здійснював безперервне спостереження за обстановкою навколо табору та повітряним простором, місцями вибухів снарядів.

Під час обстрілу, який тривав майже дві години, Володимир, не шкодуючи власного життя, самовіддано прикривав собою своїх товаришів по

службі, чим зберіг їм життя. Проте був смертельно поранений.

У Марківській гімназії було відкрито меморіальну дошку на честь воїнів, загиблих під час проведення антитерористичної операції.

ШІРПАЛ Леонід Вікторович

32 роки

Звання, посада, підрозділ: майор, начальник прикордонного оперативно-розшукового відділення, Луганський прикордонний загін.

Дата і місце народження: 21 липня 1981 року, смт Летиців, Хмельницька область.

Дата і місце загибелі: 10 липня 2014 року, с. Довжанське, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. 10 липня 2014 року група прикордонників та військовослужбовців 6-ї роти 24-ї ОМБР на двох БМП висунулися з району КПП Довжанське, аби з'ясувати, звідки ведеться обстріл української території.

На шляху Довжанський — Бірюкове одна з БМП наскочила на фугасний заряд великої потужності. Унаслідок вибуху Леонід Шірпал загинув. Разом із ним загинули сержант А. Леськів та старший солдат С. Проць. Похований Леонід Шірпал у селі Суслівці Летицівського району Хмельницької області. У нього залишилися мати, дружина та донька.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Леонід Вікторович народився в смт Летиців Хмельницької області. 1996 року закінчив Летицівську загальноосвітню школу № 1 та вступив удо Голосківського аграрного професійного ліцею. 14 листопада 1999 року був призваний до лав ЗСУ.

2002 року вступив до Академії Прикордонних військ України. Після закінчення проходив службу в підрозділах Луганського прикордонного загону. З 17 червня 2014 року з початком агресії з боку Російської Федерації Л. В. Шірпал — начальник прикордонного оперативно-розшукового відділення відділу прикордонної служби «Бірюкове» Луганського прикордонного загону. Виконував службово-бойові завдання у складі прикордонних нарядів підрозділів на загрозливих

ділянках відповідальності відділу прикордонної служби державного кордону України.

Практично щоденно перебував під артилерійсько-мінометними обстрілами, які здійснювалися з території Російської Федерації, та брав участь у бойових зіткненнях із терористичними угрупованнями.

12 травня 2014 року в районі населеного пункту Астахове, що у Свердловському районі Луганщини, терористи у масках обстріляли прикордонний наряд на чолі з Леонідом Шірпалом.

Службовий автомобіль «Нива», на якому рухались прикордонники, обігнав та підрізав автомобіль «Газель» без номерних знаків, із якого відкрили вогонь по прикордонниках.

Завдяки своїм знанням, а також умінням, що дозволили не розгубитись у складній бойовій обстановці, майор Л. В. Шіrpал врятував своїх підлеглих від загибелі. У результаті обстрілу двоє прикордонників були поранені.

10 липня 2014 року об 11.30 під час виконання бойового завдання з обстеження місцевості та встановлення мінометних позицій, із яких вівся обстріл по пункту пропуску «Довжанський», бойова машина піхоти, у якій слідували військовослужбовці, підірвалась на фугасі.

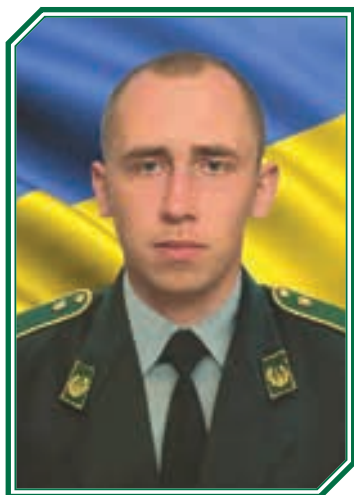
Унаслідок вибуху загинуло 3 військовослужбовці, серед яких був майор Леонід Вікторович Шіrpал.

Розпорядженням Летичівської селищної ради від 6 січня 2016 року № 3 іменем Леоніда Шіrpала названо

вулицю у смт Летичів (колишня назва — «вулиця Белавіна»). У Летичівській загальноосвітній школі № 1 на честь майора Леоніда Шіrpала встановлено меморіальну дошку.

ШТОЛЦЕЛЬ Вільгельм Володимирович

22 роки

Звання, посада, підрозділ: молодший сержант, курсант Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України.

Дата і місце народження: 25 травня 1992 року, м. Мукачеве, Закарпатська область.

Дата і місце загибелі: 11 липня 2014 року, с. Зеленопілля, Свердловський район, Луганська область.

Обставини загибелі. Загинув 11 липня 2014 року о 4.30 ранку під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» базового табору біля с. Зеленопілля Луганської області. Разом з Вільгельмом загинули генерал-майор І. Момот, сержант

О. Глушак, старший сержант А. Луцко, сержант В. Поляков, солдат П. Лазаренко та солдат Д. Сирбу. Вільгельма Штолцеля поховано у Мукачеві Закарпатської області. У героя залишилися батьки та молодша сестра.

Нагородження: Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вільгельм Володимирович народився в місті Мукачеве Закарпатської області. 1999 року пішов у перший клас Мукачівської загальноосвітньої школи № 4. 2007 року вступив до Природничо-гуманітарного коледжу, після закінчення якого отримав диплом молодшого спеціаліста за спеціальністю «Комп'ютерні науки». 2011 року вступив до Ужгородського національного університету, який успішно закінчив, здобувши кваліфікацію фахівця з розробки та тестування програмного забезпечення.

11 квітня 2014 року Вільгельм Штолцель був зарахований до особового складу Навчального центру Державної прикордонної служби України.

За час військової служби в Навчальному центрі молодший сержант В. В. Штолцель зарекомендував себе

виключно позитивно. Енергійний, ініціативний, ніколи не відступав перед труднощами, наполегливо йшов до мети.

Мав багато друзів у колективі, користувався авторитетом серед товаришів. Рівень підготовки, набутий за короткий час, запас теоретичних знань і практичних навичок дозволяли йому успішно виконувати поставлені завдання. Посадові обов'язки

виконував у повному обсязі, мав організаторські здібності. На практичних заняттях завжди виявляв розумну ініціативу.

З 12 червня 2014 року молодший сержант Штолцель Вільгельм Володимирович виконував завдання з охорони державного кордону України у складі тактичного угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального управління.

Особовий склад підрозділу, у якому перебував молодший сержант Вільгельм Штолцель, виявляв мужність, героїзм і відданість Військовій присязі, протистояв переважаючим за чисельністю та озброєнням угрупованням терористів.

Завдяки його вмiлим та рiшучим дiям було неодноразово вiдбито спроби нападу терористичних груп та захоплення ними бойової технiки i боеприпасiв.

Вiльгельм Штолцель здiйснював патрулювання лiвого та правого

флангiв дiлянки кордону в районi населеного пункту Зеленопiлля, нiс службу в мiсцевому пунктi пропуску «Новоборовицi» та на блокпостi «Новоборовицi».

Загинув 11 липня 2014 року пiд час обстрiлу позицiй українських прикордонникiв поблизу села Зеленопiлля Луганської облaстi.

Рiшенням сесiї Мукачiвської мiської ради вiд 28 травня 2015 року нагороджений званням «Почесний громадянин мiста Мукачєвого» (посмертно).

Громадсько-політичне видання

ШЕВЧЕНКО Артем Валерійович
РОДІНА Олена Вікторівна
ЛЕБЕДЬ Ігор Іванович
КОБИЛЯЦЬКА Ганна Сергіївна

**КНИГА ПАМ'ЯТІ МВС
Національна поліція України.
Державна прикордонна служба України**

3-тє видання, виправлене і доповнене

Упорядник
Красовицький Олександр Віталійович

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Художній редактор *В. М. Карасик*
Комп'ютерна верстка: *ТОВ «Видавництво Фоліо»*

Підписано до друку 25.04.18. Формат 70×100 1/16.
Умов. друк. 29,67 арк. . Облік.-вид. арк. 28.07.
Тираж 1000 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Віддруковано у ПРАТ
«Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
вул. Різдвяна, 11. м. Харків, 61052
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 3985 від 22.02.2011.
www.globus-book.com